

Ekonomik krizle boğuşan halk yığınları savaş tehdidi ve etkileri altında daha fazla boğulacak ve kuşatılacaktır. Çelişkilerin derinleştiği ve büyüdüğü ve bunun sınıf mücadelesini daha da keskinleştireceği bir sürece girmiş bulunuyoruz.

özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

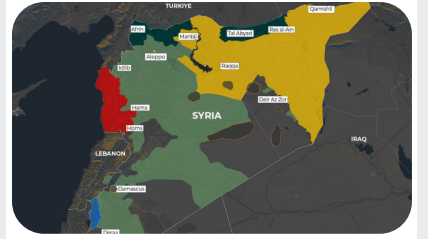
11 ARALIK- 25 ARALIK • SAYI: 176 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

Bölgesel Dizayna Karşı Bağımsızlık için MÜCADELE!

MEŞA AZADÎ 10

ORTA DOĞU'DA YENİ DENKLEMLER...
ÇETELERİN "ZAFERİ" NE
İFADE EDİYOR?

SDG ise Şam'ın düşmesinin ardından olağanüstü hal ilan edildiğini duyurdu. TC içeride Kürt Ulusal Mücadelesini bitirmek için şartlı barış çağrılarını sürdürmeye, dışarıda Kürt ulusal kazanımlarını "terör" söylemleriyle hedef almaya devam etmektedir. Halep çıkarması TC'nin Suriye'de özneleşmesinin yollarını açmıştır.

DÜNYA 16

İSRAİL ATEŞ
KESTİ Mİ?

Anlaşmanın ve uygulanmasının ise birçok çıkmazı var. İşgal devleti ateşkes ardından 13 gün içerisinde Lübnan güneyini hedef alarak, Lübnan hava sahasında İHA'lar uçurarak, evleri patlatarak, topçu atışları ile otobanları hedef alarak, bubi tuzağı ile araçları patlatarak 150'yi aşkın ihlal gerçekleştirdi.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU

Ezilen Ulusların ve Halkın İradesini Çiğneyenlere Karşı Mücadele Kazanacaktır

Partizan'ın 1 Mayıs davasında karar çıktı

1 Mayıs'ta Partizan kortejinde gözaltına alınan 17 kişi hakkında açılan davanın bugün görülen 3. duruşmasında karar çıktı. 17 kişinin tamamı istinat edilen suçlardan beraat etti.

1 Mayıs'ta Saraçhane'den Taksim'e yürümek üzere alana girmek isteyen Partizan kortejine polis saldırmış, 17 kişi işkenceyle gözaltına alınmıştı. 17 kişinin tamamı 4 günlük gözaltı süresinin ardından tutuklamaya sevk edilmiş, 6 Partizan okuru tutuklanmıştı. 6 kişi 2 aylık tutsaklığın ardından tahliye edilmişti. 17 kişi hakkında, "kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşlere silahsız katılarak ihtara rağmen kendiliğinden dağılmama", "örgüt propagandası yapmak" ile "suçu ve suçluyu övme" iddialarıyla dava açılmıştı.

İbrahim Kaypakkaya'nın silüetinin yer aldığı Partizan flamaları ile yeleklerin "suç unsuru" olarak nitelendirildiği davada savcı 18 Ekim tarihinde esas hakkındaki mütalaasını sunmuştu.

17 kişinin "kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşlere silahsız katılarak ihtara rağmen kendiliğinden dağılmama" ve "örgüt propagandası yapmak" suçlarının

dan cezalandırılmasını isteyen savcı, "suçu ve suçluyu övmek" yönünden ise ceza verilmesine yer olmadığı kararı verilmesini talep etmişti.

TANIK POLİSLER DİNLENDİ

Davanın bugün 24. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen 3. duruşmasında

tanık polisler dinlendi. İfadesi alınan ilk polis "Grup Kaypakkaya önderliğinde yürüyoruz, yasalarını tanımıyoruz diye yürümeye başladık. Gruba karşı önlemlerimizi aldık, ikazlarımızı yaptık.

Bu ikazlara karşı aldırış etmeden yürümek istediler. Biz de zor kullanarak yakalama işlemi yaptık" diye konuştu.

İfadesi alınan ikinci polis ise Partizan kortejinin kendilerine "müdahale" ettiğini iddia ederek "1 Mayıs'ta eylem ve toplantı yürüyüşlerine karşı güvenlik önlemi aldık. O sırada İbrahim Kaypakkaya sloganları atan bir grup geldi. Uyarılarımızı dikkate almadılar" dedi. Bir avukatın "Uyarıdan sonra dağılmak için süre verdiniz mi yoksa yakalama mı yaptınız?" sorusu üzerine polis, "Dağılma olmadığı için onlar bize müdahale ettiler. Üstünden biraz zaman geçtiği için beş dakika gibi bir süre verildiğini hatırlıyorum" yanıtını verdi.

BERAAT KARARI

Avukatların savunmasının ardından mahkeme heyeti kararını açıkladı. 17 kişinin tamamının istinat edilen suçlardan beraatına karar verildi.

Dersim'de gözaltı ve tutuklama terörü

Dersim'de kayyım eylemlerine katılanlara yönelik gözaltı ve tutuklama terörü sürüyor. 18 yaşındaki lise öğrencisi çıkarıldığı mahkemece tutuklandı. Gencin "polise mukavemet" ve "gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet" iddiasıyla tutuklandığı öğrenildi. Dersim'de kayyım eylemlerinde haber

takibi yapan muhabirimiz Ertan Çıta da 2 Aralık'ta evinden gözaltına alındı. Muhabirimiz dışında Munzur Çevre Derneği üyesi Özkan Arslan, DEM Parti Dersim eski İl Yöneticisi Özcan Ateş, DEM Parti Dersim İl Yöneticisi Çağdaş Bağaç ve DEM Parti Dersim Belediyesi Meclis Üyesi Volkan Toka da aynı ope-

rasyon kapsamında gözaltına alındı. Muhabirimizin de aralarında olduğu 5 kişinin gözaltına alınma gerekçesinin "polise mukavemet" olduğu öğrenildi. Polisteki işlemleri tamamlanan 5 kişi Tunceli Adliyesine getirildi. Savcılık ifadelerinin ardından tutuklamaya sevk edilen 5 kişi çıkarıldıkları mahkemece

serbest bırakıldı. Tutuklanan Dersim Belediye Eş Başkanı Birsan Orhan ise 3 Aralık'ta avukatlarının yaptığı itiraz sonucu tahliye edildi.

PSAKD Ataşehir Şubede seçimi Mavi Liste kazandı

İstanbul'un 1 Mayıs Mahallesi'nde bulunan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şubesinin 14. Olağan Genel Kurulu 8 Aralık Pazar günü gerçekleşti.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Ataşehir Şubesinin 14. Olağan Genel Kurulu 8 Aralık'ta 1 Mayıs Mahallesi'nde bulunan cemevinde yapıldı. Mavi Liste ve Beyaz Liste olmak üzere iki liste arasında seçim yapan halk 5. kez Mavi Listeyi seçti.

Sabah 10.00'da saygı duruşuyla başlayan Genel Kurulda geçmiş dönem faaliyetlerinden görüntülerin yer aldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. PSAKD Genel Başkanı Cuma Erçe'nin divan başkanlığında devam eden Genel Kurul'da geçmiş dönemin faaliyet raporları okunarak oylandı. Ardından üyeler, yönetim ku-

rulu üyeleri ve başkan adayları söz aldı. Yapılan konuşmaların ardından 13.00'da oy verme işlemi başladı. 8 sandığın kurulduğu seçimde Türkiye genelinde rekor katılıma ulaşılarak oy kullanıldı.

Bin 523 kişinin oy kullandığı seçim 17.00'de sona erdi. Seçim çalışmaları süresince çeşitli kara propaganda ve manipülasyona maruz kalan Mavi Liste tüm sandıklardan galip çıkarak 269 oy

farkla seçimi kazandı. Mavi Liste 893 oy alırken Beyaz Liste ise 624 oyda kaldı.

YENİ YÖNETİM BELLİ OLDU

Özgür Demircanlı'nın başkanlığındaki PSAKD Ataşehir Şube Yönetim Kurulu üyeleri ise şu şekilde: Gülsev Kaya, Mehmet Tekel, Hıdır Akçıl, Saniye Aslan, Ali Karaçay, Özcan Çelik.

Özgür Demircanlı seçim sonucunun ardından yaptığı konuşmada tüm üyelere teşekkür etti. Derneği ve cemevini sahiplenmenin önemine değinen Demircanlı tüm halka önümüzdeki süreçte düzenlenecek olan üye toplantılarına ve cemlere katılma, söz alma, tartışmaların öznesi olma çağrısı yaptı.

POLİTİK
GÜNDEMSAVAŞ KIŞKIRTICILIĞI İLE
TESLİM ALINAN SURİYE VE
CEHENNEMİN AÇILAN KAPILARI!

28 Kasım'da cihatçı HTŞ ve SMO görece bir denge içinde olan Suriye'de İdlip'ten Halep'e doğru bir operasyon başlattı. İsrail ve Hizbullah arasındaki ateşkesle başlayan bu hamle, 7 Aralık'ta Şam'da nihayetlendi. 200 bin kişilik Suriye ordusu, arkasındaki Rus ve İran desteğine rağmen maksimum 40-50 bin kişilik düzenli ordu nizamında hareket eden cihatçılara "yenildi." Aynı anda Ürdün tarafında ABD kontrolündeki SMO, Dürzü güçler ve diğer grupların kalkışması başladı. Yaklaşık 10 günlük bu "savaşın" seyrine baktığımızda sonucun henüz başlamadan belli olduğu izlenimi doğmaktadır. Zira saldırının başlamasından Rusya, İran ve Türkiye'nin bileşeni de olduğu Astana bileşenlerinin 7 Aralık'taki Doha toplantısına kadar Halep, Hama HTŞ ve SMO'ya adeta teslim edilmişti ve güçler Humus'ta beklemeye koyulmuştu. Doha görüşmelerinde ise uzlaşma koduyla devir teslim kararı şekillendi. Beşar Esad Başbakanı'nı barışçıl teslimiyet ile görevlendirerek Moskova'ya gitti. HTŞ de Geçici Hükümet görevi devralana kadar rejimin başbakanına tabi olunacağını ve devlet kurumlarının çalışmasına engel olunmayacağı kararını aldı. Nihayet 9 Aralık'ta resmen Suriye Arap Cumhuriyeti'nin lağvedildiği ve bayrağın değiştirildiği ilan edildi, yeni Geçici Hükümet ise bizzat HTŞ lideri Golani nezaretinde İdlip hükümeti başbakanına devredildi. Böylece Suriye'de değişim savaşı bir şekilde gerçekleşmiş oldu.

HTŞ önderliğinde gerçekleşen bu hamlenin koordinasyonunda Türkiye'nin bulunduğu belirtilmelidir. Türkiye bu değişimin ihalesini ABD adına almış ve süreci yürütmüştür. Önce Esad'ı ikna etme süreci, sonra 2011'deki isyanın bir numaralı destekçisi, 2016'dan bugüne de İran ve Rusya ile birlikte dengeleri tutan aktör durumundadır. Son dönem, yani 2017 Astana süreci yenilen cihatçı grupların İdlip'te kalması ve silahsızlandırılmasını içeren bir süreçti. 7 yıllık bu süreç Astana Anlaşmalarının gerektirdiği silahsızlanma bir yana, buradaki grupları eğitme ve donatma yanında yaklaşık 4 milyonluk bir nüfusu yönetme yeteneği edindiren bir süreç işletilmiştir. ABD ve İngiliz emperyalizminin bölgesel planlamaları burada bir dizi çelişki, çatışma, ilerleme ve

gerilemeye rağmen canlı tutulmuştur. 7 Ekim'de Aksa Tufanı ile birlikte tüm bölgedeki dengeleri etkileyen ve süreci tayin eden Siyonist İsrail saldırganlığı başlamıştır. Gazze'de Filistin davasını mezara gömmeye, Lübnan'da Hizbullahı dağıtma hedefleri açık hale gelmiştir. İsrail tüm bölgeye yayılacak bir savaşın sacayaklarını kurarken İran'ın kollarını kesmeyi ve "şer eksenini" olarak nitelediği Suriye, Irak, Yemen, Lübnan'ı çökertmeyi hedefe koymuştu. Bir yıl boyunca Filistin'de ve Lübnan'da "direniş ekseninin" önderlerini içeren katliamlarla direniş berhava etmeye odaklanmıştır. Bu süreçte İsrail ve İran göstermelik kalsa da ilk defa doğrudan birbirlerine saldırılar düzenleyerek sürecin ciddiyetine dair işaretler verdiler. İsrail, ölüm kusan savaş makinasına rağmen Lübnan'da Hizbullah'a diz çökertmemiş ve 27 Kasım'da ateşkesi başvurmak zorunda kalmıştır. Netanyahu ateşkesi açıklarken Suriye'yi, İdlip'teki hazırlıkların tamamlandığının bilgisine sahip olarak hedef gösteriyordu.

İŞİD'den El-Nusra'ya ve oradan HTŞ'ye dönüşen ve Türkiye dahil tüm Batı emperyalistlerinin ve uşaklarının "terör örgütü" olarak tanımladığı güçle Suriye'nin belirlenmiş sonu 28 Kasım'daki ilk adımla başladı. 10 günlük süreçte bu "terör örgütü" ve lideri Colani tüm "Batı medeniyetine" yeni ve kabul edilebilir imajla sunuldu.

Tüm sürecin ABD-İngiltere başta olmak üzere NATO liderliğiyle Aksa Tufanından sonra başlayan İsrail saldırganlığının bir ürünü olduğu açıktır. Bunun ihalesi önemli ölçüde faşist TC'dedir. Bu sayfalarda Tayyip Erdoğan'ın Filistin davasıyla ilişkilenme ve İsrail karşıtlığının ana eksenini özelde Suriye ve daha bütünlüklü olarak ise İran'ı kuşatmanın oluşturduğunu belirttik. Yeni Demokrasi'nin 172. sayısında şu tespitler yapılmıştı: *"Siyonizm ABD ve İngiliz emperyalizminin bölgesel planlaması ve savaş kışkırtıcılığının temel gücü durumundadır. Kuşkusuz o bölgesel planlama ve hesaplarda tek dayanak değildir. Filistin direnişi ve onu yok etme saldırısı tüm bölgeyi kuşatan gelişmeleri tetiklemektedir. İsrail saldırganlığı bilhassa Lübnan, Suriye ve İran'ı içine alacak şekilde dengeleri etkilemektedir. TC, (...) tüm bu gelişmelerde en etkin*

rolü kapma, bölgesel düzenlemede ana unsurlardan biri olma çabasıdır. TC İsrail saldırganlığının etkilerini en az zararla atlatan, buradan daha güçlü bir rol elde ederek çıkmayı hesaplayan yaklaşıma sahiptir. "Devamlı "İsrail'in üstlendiği cellat rolüne karşı aynı oyunda şimdilik papaz rolü oynamaktadır. Oyun sahası ve güç devşirme alanı 2006-2015 arasında olduğu gibi Suriye'dir. İlk adımını ise 'barışçıl' söylemle inşa etmektedir. ... Ancak bölgede bir askerî olarak konumlanmış, sicili savaş kışkırtıcılığıyla açık hale gelmiş olması bu rolü sınırlamaktadır. TC bu açıdan Suriye kuşatmasını ya barış ya da savaş seçeneği içinde aktif hale getirme planı yapmaktadır."

SAVAŞMADAN REJİMİ DEVİRMEK
VE NEDENLERİ

Faşist TC uzun bir süreç boyunca Esad ile görüşme talebini dillendirerek Filistin'deki soykırımı da politik bir kaldıraç dönüştürüp "barış güvercini" rolünü oynadı. Buradan bir sonuç elde edilemediği noktada hızla emperyalizmin bölgede "koçbaşı" olma misyonuna döndü. Astana ve Soçi anlaşmalarına rağmen savaş kartını ortaya sürdü.

Burada üzerinde asıl durulması gereken nokta Rusya ve İran'ın Esad'ın devrilmesine neden boyun eğdikleridir. İran'ın ağır darbeler aldığı, Rusya'nın Ukrayna'da fazlasıyla güç yitirdiği ve 2014-2015'deki gibi destek verecek güçte olmadıkları iddiaları ağırlıkta. Yine Suriye'nin Sezar yaptırımlarıyla ekonomik olarak çöktüğü, ordunun savaş yorgunu olduğu, yozlaştığı ve toplumsal desteğini yitirdiği de söylenmektedir. Bunların doğruluk payını teslim etmek gerekir. Ancak sadece HTŞ ve SMO ile yapılacak bir savaşta Suriye, Rusya ve İran'ın tüm bu şartlara rağmen üstün olduğu bir gerçektir. Ki sadece Esad güçlerinin bu düzeyde bir saldırganlıkla uzun süre baş edebildiği deneyimlerle sabit. Üstelik 2011'den farklı olarak bu defa bölge ülkelerinin önemli kısmı Esad'la ortak hareket etme yaklaşımındaydı.

Bu işin içinde bir "al gülüm, ver gülüm" meselesi olduğu da bir başka yorumdur.

Bu sebeplerin hiçbirisi Suriye'nin tes-

lim edilmesini açıklamaz. Bu tabloda "Masada ne konuşulduğunun" ortaya konulması gerekmektedir. Faşist TC'nin Suriye ordusundan bir direnç geldiğinde ya da Rusya ve İran'ın müdahalesi durumunda bizzat kendisinin savaşa gireceğine dair bir tutum sergilediği düşünülebilir. TC'nin NATO desteği arkasında olarak bu hamleyi göze aldığı ileri sürülebilir. Bu ne bir "al-ver" ilişkisidir ne de Rusya ve İran'ın Esad'ı yalnız bırakmasıdır. Bu tabloda ABD-İngiliz emperyalizmi ve NATO'nun bir yıl boyunca tüm bölgede bir kamuoyu oluşturması ve savaşa hazır bir iradenin TC'de tecelli etmesi söz konusudur. NATO ile savaşa bu noktada girmeye hazır olmayanların varlığı bu sonucun doğmasını getirmiştir. Savaş tehdidiyle Suriye'de BAAS rejimi düşürülmüştür. Rusya ve İran ise kontrollü bir şekilde geri çekilmeye mahkûm kalmıştır.

EMPERYALİZME DAHA GÜÇLÜ
SADAKAT!

Suriye'de uzlaşmayla devrilen rejim sonrası ise sonsuz bir karmaşadır. ABD ve İngiliz emperyalizminin Orta Doğu planı uşaklarla çelişkiler içeren özelliklere sahiptir. TC henüz kedinin kendini aynada aslan görmesi gibi bir davranış sergilemekte. Bu, faşizmin beka sorunu olarak tanımladığı meselelerde daha dirençli hale gelmesi için bir nedendir. Kürt meselesi bu sorunun ana halkasıdır. Bölgede tüm haritaların değişmeye başladığı, güç dengelerinin sarsıldığı durumda TC her şeyin istediği gibi gitmesini isteyen bir tutumda.

Bu tutumun bir ayağını Bahçeli eliyle gündeme gelen Kürt meselesi oluşturmaktadır. Daha önce de belirttiğimiz gibi Bahçeli "duru gök yüzünün aslında çok bulutlu" olduğuna işaret etmişti. Atılan adım içerde Kürt sorununu halletmeyi değil bölgesel gelişmelerde bu sorunun baş ağrıtmayan bir düzeye çekilmesini içermektedir. TC bu noktada temkinli ve Kürt kazanımlarını düşmanlığını sürdürmektedir. Doha'da yapılan toplantı sonrası Hakan Fidan Suriye'nin geleceğinde Kürtler de olacak mı sorusuna "PKK terör örgütüdür, uzantısı olan hiçbir örgüt masada olamaz" diye yanıt verdi. "Terör umacası"nı bir dayanak olarak ortaya koyarken rezil bir ikiyüzlülük sergilemekten hiç geri

durmadı. Ki bunları söylerken sahada Kürt kazanımlarını biçme operasyonları Til Rıfat ve Minbic'te başlamıştı. 10 günde Şam'a inen TC, 10 gün boyunca kuşatma altında olan Minbic'i düşürmedi. Kürtleri buradan süpürmeye çalışırken şovenist kampanya eşliğinde katliam yaptılar, yapıyorlar. Rojava tehdit altındayken Bahçeli "İmralı ve DEM Parti noktalarının irtibatının sağlanması" çağrısında gösterdiği kararlılığı bütçe görüşmelerinde DEM Parti Eş Başkanı Tuncer Bakırhan'ın konuşması sonrası alkışlayarak bir kez daha gösterdi. Faşizm iki ayrı noktadan Kürtleri kuşatma, teslim alma, köleleştirme ve kendine mahkûm kılma hedefindedir.

Faşist TC oyun kuramasa da tabi olduğu emperyalist oyunlarda rol üstlenen bir devlet. Fakat varoluşsal reflekslerinden dolayı rollerini yerine getiremeyen, oyunu geciktiren güvensiz bir aktör. Her meseleyi "at pazarlığına" çeviren yapısı, emperyalist çelişkilerde azami fayda sağlamaya çalışan başarısız girişimleriyle yol almaya çalışan bir uşak. Suriye hamlesinde elde ettiği olanakları da benzer bir biçimde kullanma potansiyeline sahip. Özellikle Astana ve Soçi anlaşmalarına rağmen Rusya'yı sıkıştıran hamlesi faşizmin emperyalist çelişkilerden faydalanma kabiliyetini daraltmıştır. Rusya büyük bir emperyalist güç olarak TC'nin Suriye'deki rolünü unutmayacaktır.

Suriye dönülmez bir şekilde kaos ve bitmeyen bir savaş sahası, savaş ağalarının cirit attığı, bir dizi cihatçı örgütün bulunduğu bir coğrafya durumundadır.

Emperyalist devletlerin temel çalışma alanlarından biridir. Geçiş Hükümeti henüz görevi devralmamışken cihatçı gruplarda memnuniyetsizlik boy göstermektedir. Bunun yanında tasfiye edilmeyen BAAS kadrolarının oynadığı roller söz konusudur. Bu bize şunun bilgisini vermektedir: Suriye'de çatışma, mücadele ve savaş inşa edilemeyen ve tutunamayan Suriye'nin bir gerçeği olacaktır. Siyasî birliğin koşulu için olanaklar alt seviyede. Siyasî bir perspektif oluşmamıştır. Utanmaz emperyalistlerin ve bölge devletlerinin "Suriye'nin birliği ve toprak bütünlüğü" söylemi sadece bir kandırmacadır. Suriye artık bir pastadır ve bu pastanın paylaşımı kanlı ve sert olacaktır. Geçici hükümetin Müslüman Kardeşler ve selefi karması yapısı şimdiden Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün, BAE gibi ülkeleri tedirgin etmekte ve onları saldırgan konuma itmektedir. Irak, İran ve Rusya içinse düşmanca bir konumlanma söz konusudur.

SIYONİST İSRAİL'İN LÜBNAN'I KUŞATMA VE İRAN'A YÖNELME OLANAĞI

Suriye'de rejimin düşmesi ile birlikte ortaya çıkan fırsatı ilk olarak Siyonist İsrail değerlendirdi. İsrail "Suriye yeni bir savaş cephesidir" diyerek oluşan boşluktan "büyük" yararlanma girişimini başlattı. Gelişmelerin seyrine hâkimiyetle ve ABD'nin yönlendirmesi ile oyun planını kurduğu görülmektedir. Golan Tepelerini hızla işgal etmekle işe koyulmuştur. "Galip olanların" zafer sarhoşluğu sürerken 8-9 Aralık boyunca

İsrail savaş uçakları Suriye'nin tüm askerî havalimanlarını, mühimmat depolarını, limanlarını, silah üretim tesislerini, bilim araştırma merkezlerini bombalamıştır. Şam'dan Tartus'a, Lazkiye'den Dera'ya, Tartus'tan Hama'ya, Humus'tan Qamışlı ve Haseki'ye kadar Suriye'nin tüm konvansiyonel askerî güçlerini yok etmiştir. Bununla yetinmemiş işgal harekâtını, hiçbir dirençle karşılaşmadan Şam sınırına kadar getirmiştir. Adeta Lübnan, Suriye sınırları içinde kuşatılmıştır. İsrail'in bu hamlesi TC'nin emperyalist destekle başlattığı savaş kışkırtıcılığının tırmandırılmasıdır.

ABD ve İngiliz emperyalizminin Suriye'de bir tek uşakla (TC) hareket etmeyeceği açıktır. Bu hem TC'nin kurulan oyunda mızıkçılık ya da beceriksizlik yapmasına tedbirdir hem de kendilerinin mutlak hâkim ve yönlendirici olabilmeleri için çok yönlü bir plandır.

Suriye'de artık tek işgalci ve hami Türkiye değildir. İsrail çok sevdiği ve asla vazgeçmeyeceği savaş kışkırtıcılığı ve işgalcilikte TC ile partner ve ortakır!

Bu gelişmelerin ışığında yeni Suriye'de merkezî bir devlet inşa edilemeyeceği açıktır. Tüm askerî güç imha olmuştur, savaş ağalığı ve güç mücadeleleri büyüyecek ve parçalanmışlık derinleşecektir. Türk hâkim sınıfları da tam anlamıyla bir batağın içine büyük bir heves ve iştahla girmiştir. Faşist TC uluslararası alanda daha büyük düşmanlıklar edinmiştir ve bunun derinleşeceği öngörülmelidir. Rusya ve İran'ın yanında artık kendini risk altında hisseden tüm devletlerin

gözünde sürecin koçbaşı Türkiye'dir. Türkiye'nin güneyinde daha karmaşık yapıyla ve güç mücadeleleri içinde "Yeni Bir Suriye" vardır. Bu tabloda Filistin ve Lübnan'ı daha yoğun saldırılar beklemektedir. Bölgede halklar arası düşmanlık daha fazla derinleşecek, halklar kan ve gözyaşına mahkûm edilecektir. Haritaların yeniden çizilmesine güçlü bir ivme verilmiş, bölgesel savaş için zemin güçlendirilmiştir.

Suriye'deki gelişme gerek Kürt meselesini gerek göçmen sorununu gerekse de savaş iklimini doğrudan etkileyecek niteliktedir. Ülkenin tüm siyasî ve toplumsal süreci daha yoğun bir karmasına sürüklenecektir. Ekonomik krizle boğuşan halk yığınları savaş tehdidi ve etkileri altında daha fazla boğulacak ve kuşatılacaktır. Çelişkilerin derinleştiği ve büyüdüğü ve bunun sınıf mücadelesini daha da keskinleştireceği bir sürece girmiş bulunuyoruz. Kitlelerin örgütsüzlüğü ve dağınıklığı onların egemenlerin siyasetinin yönlendirici etkisine daha açık olmasını getireceği görülüyor ve yaşanıyor. Komünistler tüm çalışmalarını, emperyalist saldırganlık ve savaş kışkırtıcılığını teşhir ederek yoğunlaştırmalıdır. Faşizm savaş kışkırtıcılığında bölgede başrol durumundadır. Tüm toplum da bu oyunun dolgusu haline gelsin diye şovenizm pompalanmaktadır. En başta Kürt düşmanlığından beslenen ve Kürt ulusal kazanımlarına yönelen şoven dalgaya karşı mücadeleyi büyütmeli ve kitleleri devrim için savaşa yönlendirmeliyiz.

PATRONLAR AYNI DİLİ KONUŞUYOR EMEĞİN SÖMÜRÜSÜNDE İVME YÜKSELİYOR

Sermaye örgütleri, patron sözcüsü siyasetçiler ve yandaş medya önceki yıllarda asgari ücreti açıkça tartışmaktan kaçınırken bu yıl, yerel seçimlerden hemen sonra asgari ücreti tartışmaya açıp "Ücret ve maaşlar sebep enflasyon neticedir" formülasyonunu da öne çıkararak asgari ücretin yüzde 25'ler düzeyinde tutulması konusunda adeta bir kampanya başlattılar.

TÜSİAD, MÜSİAD, MESS, ATO, İTO sözcüleri, iktidar sözcüleri ve yandaş medya daha önceki yıllarda görülmedik biçimde Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun (AÜTK) toplanmasından aylar önce "asgari ücretin beklenen enflasyona endekslenmesi" için bir kampanya yürüttüler. Merkez Bankası Başkanı Fatih Karahan sanayinin patronlarına kapalı kapılar ardında, "Asgari ücret meselesinde istediklerinizi net olarak söyleyin" diyerek onları düşük asgari ücret propagandası için teşvik etti. Bu kampanya sadece içeride değil uluslararası sermaye merkezlerinde de yürütüldü. Onlara asgari ücretin yüzde 25'ler düzeyinde tutulacağına dair güvence verildi. Başta IMF ve Swiss Bank, Deutsche Bank gibi merkezler iktidarın bu konuda verdiği sözleri olumlu bulduklarını çeşitli yollarla ifade ettiler.

MÜSİAD Başkanı Mahmut Asmalı asgari ücrete yüzde 25'in üzerinde bir artışı doğru bulmadığını buyurdu! Şirket kârlarından bahsetmeyen Asmalı, ücret artışının enflasyonu tetiklediği terane-

sini yineledi! Asgari ücretin ortalama ücrete dönüştüğü, mevcut haliyle ev kirasına bile yetmediği bu koşullarda 2025 asgari ücret tartışmaları da asıl olarak patronlardan gelen tehdit ve demagojik demeçlerle sürüyor. İşçi sınıfı cephesinden mevcut konfederasyonlar demeçlerinde çubuğu vergi dilimlerine bükerek somut bir rakam telaffuz etmekten itinayla kaçınmayı sürdürüyor, pratik bir tutum almaksa akıllarının köşesinden bile geçmiyor. Mesela üç konfederasyon ve tüm bağımsız sendikaların etkili olduğu iş yerlerinde ortak uyarı grevleri, iş bırakma gibi mücadele araçları gündeme dahi gelmiyor.

Patronlar cephesinden "aman yükseltmeyin, iş yerleri kapanır, sanayi daha ucuz yerlere kaçar, enflasyon tetiklenir" gibi tehdit ve demagojilerle örülü demeçlerden biri de MÜSİAD Başkanı Mahmut Asmalı'dan geldi. Asmalı yüzde 25'in üzerinde bir artışı doğru bulmadığını, bunu bile karşılayamayacak şirketlerin bulunduğunu, önceki artışların tekstil sektörünün Mısır'a kaymasına neden olduğunu belirtti.

TÜİK, 4 Kasım günü 2024 Ekim ayı ve yıllık enflasyon verilerini açıkladı. TÜİK'e göre ekimde aylık artış yüzde 2,88 oranında oldu. Yıllık enflasyon ise yüzde 48,58 olarak gerçekleşti! Açıklanan veriler, enflasyonun Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ve iktidarın iddialarının tersine, düşmeye değil beklenenden daha yüksek bir

biçimde sürdüğünü gösterdi. Pazar-tesi günü TÜİK tarafından duyurulan veriler Erdoğan'ın "Ben ekonomistim. Nas var Nas" diye uygulamaya soktuğu, "Faiz sebep enflasyon neticedir" formülasyonu ile ifade ettiği anlayışın yerine Şimşek'in koyduğu "Ücret ve maaşların yüksekliği sebep enflasyon netice" formülasyonu ile uygulanan programın sonucudur.

Bu veriler, ocak ayından beri asgari ücretin hiç yükselmemesine, emeklilerin ve kamu emekçilerin maaşlarının temmuz ayından beri bir kuruş bile artmamasına, bütün ücret ve maaşla geçinen emekçilerin reel gelirlerinin hızlı bir biçimde düşmesine karşın enflasyon hızının beklenenin üstünde seyrettiğinin rakamlara dökülmüş kanıtıdır. Sermaye temsilcilerinin birbiri ardına gelen açıklamaları ve onların emir eri iktidarların bunları politika-ya devşirerek halka taşıma taktikleri karşılık bulur hale geldi. TÜSİAD'dan MESS'e, patron örgütlerinden IMF'ye, her renkten iktisatçıdan iktidar sözcüsüne sermaye temsilcilerinin maaşlarda yüzde 25 dolayında bir artış için basınç uygulaması propaganda olmaktan çıkıp TİS masasına yansımaya da başladı.

Birleşik Metal-İş'le MESS arasında Grid Solutions, Hitachi Energy, Schneider Elektrik ve Artaş Kriyojenik'te devam eden TİS görüşmelerinde MESS'in ücretlere yüzde 30 zamda ısrar etmesi karşısında Birleşik Metal-İş ve işçiler

bu zammı reddettiler. Görüşmelerde anlaşmanın sağlanamaması üzerine taraflarca uyuşmazlık tutanağı tutularak TİS görüşmeleri "ara buluculuğa" götürüldü.

Gerek bundan sonraki metal iş kolunda sözleşmeler için örnek oluşturması gerekse diğer iş kollarındaki patronlar, patron sendikaları için örnek alınmasına yol açacağı dikkate alındığında MESS'in bu tutumunun 2025'in başında başlayacak olan ve 700 bin kamu işçisini etkileyecek kamu işçileri TİS'ini, özel sektörde yapılacak yerellerdeki TİS görüşmelerini, ağustos ayında yapılacak 5 milyon kamu emekçisini kapsayacak toplu görüşmeyi, 2025'in ocak, şubat, mart aylarında gelenekselleşmiş olan sendikasıız iş yerlerinde yapılacak fiili sözleşmeleri, aralık ayında gündeme gelecek olan asgari ücret tespitini, emeklilerin maaşlarına yapılacak artışları doğrudan ya da dolaylı olarak önemli ölçüde etkileyeceğini söylemek mümkün.

Öte yandan Genel İş ve Hizmet-İş'in örgütlü olduğu İstanbul'daki 5 belediyede yapılan TİS'lerde yapılan zamlarda ücretlerin yoksulluk sınırının yarısının bile altında kalması yanında, sözleşmelerin işçilerin onayı olmadan imzalanması ücretlerin artırılması üstünde baskı oluşturacak mahiyetteki bir gelişme olacak gibi görünmektedir. OVP ile "uçan kuştan vergi alma" amacı hayata geçirilmeye devam ediyor. Emekçiler

için daha fazla sömürü programı olan OVP'ye yönelik eleştirilerin az olduğu dahi ileri sürülebilir. Geçenlerde Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülen bütçe, halktan çok patronların taleplerini dikkate aldığı gerekçesiyle eleştirilmişti. İlgili bakanların bile bütçe ödeneklerini savunmakta zorlandığı 2025 bütçesi, mecliste görüşülmeye başladı.

Son 23 yılda ülke tarihinin en yüksek vergisi (3 trilyon dolar/104 trilyon lira) toplanmasına rağmen merkezî bütçeden genel kamu hizmetlerine ayrılan pay neredeyse yarı yarıya azaldı. Talan ve yağma düzeninin katıksız temsilcisi, emek düşmanı AKP-MHP iktidarı döneminde halktan toplanan vergi ve devlet borçlanmaları dikkate alındığında, Türkiye ekonomisinin en az iki katı büyüklüğündeki bir kaynağın iç edildiği ortaya çıkıyor. Aynı süreçte, kimlerin nasıl zenginleştiği ve halkın büyük bölümünün derin yoksulluğa nasıl itildiği biliniyor.

Bu arada İsviçre Bankası UBS'in Küresel Servet Raporu'nun sonuçlarına dipnot olarak bakmakta fayda var ki Türkiye'de asgari ücret zammı yüzde 25 olsun diye böğüren sermaye temsilcilerinin derdinin ne olduğu daha anlaşılır olsun. 2024 yılının zenginler için kazanç yılı olduğu ve bu kesimin elindeki servetin yüzde 157 büyüdüğü saptanmaktadır. Rapora göre zenginleşme boyutu artmakta ve bu kesimin geleceğe yönelik beklentisinde yükseliş dikkat çekmektedir. Türkiye'de 2008-2023 arasında kişisel servet yüzde bin 708 oranında artarken gelecek 5 yılda da dolar milyoneri sayısının yüzde 43 artması bekleniyor. Dünyada servet artışında ön sıralarda yer alan Türkiye'de, 2023 yılı servet büyümesi yüzde 158 olarak belirlendi.

Türkiye'de 2022 ile 2023 arasında yettişkin başına düşen servet "inanılmaz" olarak tanımlanan yüzde 157,78 seviyesinde bir büyüme ile dikkat çekiyor ve diğer tüm ülkeleri geride bırakıyor. Türkiye'ye en yakın ülkeler, yaklaşık yüzde 20 artışla Katar ve Rusya olurken onları yüzde 16'nın biraz üzerinde büyüme kaydeden Güney Afrika ve yüzde 14 ile İsrail takip ediyor. Faşist iktidar ekonomide düşük ücret, ağır vergi ve sömürü programlarının yanı sıra spekülasyon ekonomisi denemeleri ile de denge tutturmaya çalışıyor. Bulanık suda avlanmak hesabı ile dolarizasyonu düşürme hedefli "sahte dolar" yaygarası kontrollü bir denemeden ibarettir. Bu yolla ekonomik hayatı temelden sarsarak

hem satıcının hem de alıcının tedirginlik duymasına neden yaratmak ve TL'ye güvenle değil ama korkuyla yönlendirmek amacı güdülmüş olsa gerek. Zira bahsedilen miktarın büyüklüğü sadece Türkiye için değil ABD için bile ciddi bir soruna işaret eder. 600 milyon sahte dolar için FBI'ın gelip Türkiye'de çadır kuracağı söylemi ekonomi çevrelerinde yoğun bir biçimde dile getirilmiştir.

Devletin bu saldırılarının püskürtülmesinin tek gerçekçi yolu ise asgari ücretlilerin ve asgari ücretten dolayı olarak etkilenecek tüm işçi-emekçilerin dayatılan zam oranını reddederek, kendi talepleri etrafında birleşerek insanca yaşayacakları bir ücret, insana yakışır çalışma hayatı ve nihayetinde de insana yakışır bir gelecek için birleşik, örgütlü sınıf gerçekliğine hizmet eden güçlü, sürekli mücadele eden bir yola girmesidir!

DOLARİZASYON NEDİR?

Bir ülkedeki yerleşiklerin değişim aracı, hesap birimi ve değer biriktirme aracı olarak kendi ulusal paraları yerine yabancı para kullanmalarıdır. Tam dolarizasyon, bir ülkenin ulusal parasını tamamen terk edip yabancı para birimini resmi para birimi olarak kabul etmesidir. Kısmi dolarizasyon bir ülkede ekonomik birimlerin, yüksek enflasyon ve belirsizlik ortamında ulusal paranın olası değer kaybından korunmak amacıyla ulusal para cinsinden finansal varlıklar yerine yabancı para cinsinden finansal varlıkları seçmeye başlamasıyla ortaya çıkmaktadır. Genelde dolarizasyonun ilk aşamasının, yabancı para cinsinden varlıkların değer biriktirme aracı olarak kullanılmaya başlanması olan "varlık ikamesi" şeklinde geliştiği görülmektedir. Öte yandan, özellikle gelişmekte olan piyasalarda yakın geçmişte sıkça yaşanan bankacılık krizleri, iktisat yazınına varlık dolarizasyonunun yanı sıra "yükümlülük dolarizasyonu" kavramını da eklemiştir. Yükümlülük dolarizasyonu ülkedeki bankacılık ve kamu kesimi dahil olmak üzere tüm ekonomik birimlerin, yabancı para cinsinden büyük miktarda yükümlülüklerinin bulunmasıdır. Hem varlık hem de yükümlülük dolarizasyonları tek bir başlık altında toplanarak "finansal dolarizasyon" olarak nitelendirilebilir. Finansal dolarizasyon, bir ülkedeki yerleşiklerin hem varlık hem de yükümlülüklerini yabancı para cinsinden tutma eğilimleri olarak tanımlanmaktadır.

Polonez işçilerinden kefenli eylem

Sendikaya üye olduktan sonra işten atılan Polonez işçilerinin Ankara'ya yürüyüşlerinin polis saldırısıyla engellenmesi üzerine Çatalca Adliyesi önündeki nöbeti sürüyor.

Polonez işçileri yaklaşık 5 aydır hakları için mücadele ediyor. Fabrika önünde haftalardır süren eylem sonrası işçiler, seslerini duyurmak için Ankara'ya yürümek istedi. Fabrikadan yürüyerek geldikleri Çatalca Adliyesi önünden yeniden harekete geçmeleri engellenen işçiler, adliye önündeki nöbetlerinin 3'üncü gününde beyaz kefenle eylem yaptı. Polis adliye çevresini barikatlarla kapatarak işçileri engelledi. Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu, işçilerle birlikte alanda, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan'ın sorunun çözümü için işçilere, Türk-İş'e söz verdiğini, kendilerini makamına çağırıldığını belirtti. Durdu, şunları kaydetti:

"Çalışma Bakanı'nın verdiği sözün üzerinden 30 gün geçti"

"Yüksek perdeden konuştu. Bizim kadınlarımızın gözünün içine baka baka 'Bu Ürdünlülerin, buranın çadır devleti olmadığını hem bu makama çağıracağım ve sendikayı çağıracağım, bu sorunu çözeceğim' dedi ama tam 30 gün geçmesine rağmen sayın Çalışma Bakanı, değil çağırma, hiçbir kelime bile o günden sonra konuşmuyor. 143 gündür anayasadan kaynaklı haklarımızı kullanamadığımızı ve 2,5 aydır fabrikanın önünde, bugün adliye sarayının önünde kurulan bu polis barikatlarını, tecrit altına alınan Polonez işçileri tam 2,5 aydır tehdit edilerek ters kelepçeler yapılarak dışarı çıktıklarında basın açıklaması yapmalarına izin verilmeyerek hep baskı ve tehditle karşı karşıya kaldı. Anayasanın bize vermiş olduğu anayasal hak yürüyüşümüz polis tarafından saatlerce engellendi. Tarlalarda işçiler dövüldü. Tarlalarda işçilerin kaburgaları incindi ve dün akşam itibarıyla o gün tarlalardaki dövdükleri işçilerin, engelli işçiler olduğunu buradan bir kez daha söylüyorum."

"İşçiler sağlıklarıyla uğraşıyor"

"İşte yanımız adalet sarayı. İçerideki hakimler, savcılar, hukukçular çıksın. Ankara'ya yürümemiz anayasaya aykırı mı, değil mi, buradaki talimat verenlere desinler ki, 'Bizim Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda işçilerin seyahat özgürlüğü, anayasal sendika hakları' var. Biz elimizdeki terazilerle, elimizdeki lambalarla bu adalet saraylarında, maalesef adı saray olan yerlerde adaletin kalmadığını ve adaleti savunan hukukçunun, savcının, hakim olan olma- dığını görüyoruz. Elimizde terazilerle, lambalarla adalet arıyor Polonez işçileri. Bu ülkenin onurlu işçileriyiz. Biz hırsızlık, namussuzluk yapmadık. Biz kimsenin malını çalmadık. Biz birileri gibi sucuk, pastırma yemedik. Yediğimiz bir kuru ekmek. Sizin Allah'ınız yok mu? Bizi yaratan Allah, sizin Allah'ınız değil mi? Sizde hiç vicdan yok mu? Burada insanların ölümlerini seyrediyorsunuz. Bu fabrikanın önünde aylardır kaburgasını kırdığınız işçiler sağlıklarıyla uğraşıyor. Kolunu kırdığınız işçiler, sağlıklarının geri gelmesini istiyor. Anayasal hak yürüyüşümüze izin verilene kadar biz burada kefenlerimizi giydik."

"Açlık grevimize devam ediyoruz"

"Açlık grevimize devam ediyoruz. Eğer iğne ucu kadar bu ülkeyi yönetenlerde vicdan varsa bu ülkenin, Türkiye Cumhuriyeti işçilerinin, kadınlarını itibar diye saraylar yapanlar, itibar diye dünyanın her tarafında caka atanlara sesleniyorum. Biz bu ülkenin alın teriyle geçinen yurttaşlarıyız. Bizim tek sermayemiz var, alın terimiz, namusumuz, şerefimiz, onurumuz. Bizim alın terimizi elimizden aldınız. Bizleri hırsızlıkla, yüz kızartıcı suçtan attırdınız. 20 yıldır Polonez'de çalışan kadınlara 'hırsız, yüz kızartıcı suç işlediniz' dediniz. Bu sokakta, bu kadınları, bu anaları, bu bacıları, bu babaları, bu gençleri onurundan, şerefinden başka hiçbir serveti olmayan bu insanları burada yatırıyor ve buna da sesin çıkmıyorsa bu madalyayı da sayın cumhurbaşkanım, sizin boynunuza Polonez işçileri tarafından hediye olarak gönderiyoruz."

ZENGİNLERE DEĞİL EMEKÇİLERE TASARRUF

Türkiye ekonomisi kendi çıkma-
zında debelenip dursun siyasi
iktidar ekonomiyi düze çıkarmak
için farklı tedbirler deneyerek sorunun
üstesinden gelmek için türlü taklalar at-
maya devam ediyor. Türkiye siyasetinin
toplumsal yaşama bir "katkısı" varsa o
da yalnızca mizahı kışkındıracak karak-
terlerin siyaset sahnesinde cirit atması
dahası neredeyse her olayın mizahi
bir özelliğe, ama en kaba biçimiyle ve
en uçuk karakterlerle, sahip olmasıdır.
Mizahın rahatlatıcı etkisi karşısında
bu karakterler insanı yalnızca geriyor!

Hatırlanacaktır, mayıs ayında "Kamuda
Tasarruf Tedbirleri ve Verimlilik" paketi
açıklanmıştı. Alınan tedbirler sayesinde
enflasyonla mücadele edilecek, verim-
lilik artırılacak dahası sürdürülebilirlik
sağlanarak düze çıkılacaktı. "Türkiye
Yüzyılı" masasında her ne kadar eko-
nominin şaha kalktığı iddia edilse de
tedbirler güzel günler için hep ileri bir
tarihi imleyecekti. İlginçtir, ekonomi
yönetimi Türkiye mizahından rol çal-
mış karakterlerden geçilmiyor. Damat
Berat hatırlanacaktır. Hatta o meşhur
tiradını unutmak ne mümkün: "Şubat
ocaktan çok daha iyi, mart da şubattan
daha iyi, nisan marttan zaten daha iyi
olacak" diyeli kaç mevsim geçti varsın
Bahçeli hesaplasın, ne de olsa böylesi
matematik Bahçeli'nin alanı!

Gözlerdeki ışıltısı ile Nebati'ye ne deme-
li. Beddua okuyanı çok olacaktır; ama
biz başka bir gerçekten bahsedelim.
Yeni ekonomi yönetiminin açıkladığı
tasarruf tedbirlerinde dile getirilen
"sürdürülebilirlik" hedefinin hem bir-
birini tamamlayan karakterler hem de
politikaların önceliği, diğer bir ifade ile
"tercihleri" bağlamında tutarlı olduğuna
dikkat çekebiliriz.

Ekonomi politikası bir tercih meselesidir.
Yani sınıfsaldır. Bu bağlamda ekonomiyi
düze çıkarmak için alınan tedbirler de
sınıfsaldır. Hangi kesimleri kolladığı hangi
kesimlere kemer sıkmayı salık verdiği
onun bu karakteri ile dolaysız ilişkilidir.

Ekonomi yönetiminin başına geçen
Şimşek uluslararası sermayenin çı-
karlarını pervasızca savunmaktadır.
"Türkiye Yüzyılı" masasının önemli alt
başlıklarından birinin IMF'nin Türki-
ye'den borç istediği martavalı olduğu
hatırlanacaktır. "Tasarruf Tedbirleri"

paketi adı konulmamış bir IMF paketi
olarak iktidarı yalanlamaktadır. Kemer
sıkma politikaları ülke halkının makus
kaderi olarak kayda geçmiştir. Şaha
kalkmış Türkiye ekonomisi de sermaye
kesimleri için değil; ama emekçilerin
yaşamını dolaysız etkileyecek tedbirler
ile kimi önemsediğini, hangi kesimleri
göz ardı ettiğini ele vermektedir.

Hemen yukarıda tercihlerin sınıfsal
karakterde olduğunu, haliyle tedbirle-
rin de sınıfsal bir içeriği ifade ettiğini
belirtmiştik. Bu bağlamda "Kamuda
Tasarruf Tedbirleri" ile başlayan ve
geçtiğimiz haftalarda önce okulların
temizliğinden feragat eden sonrasında
ise öğretmenler odasındaki çay, kahve
tüketimini hedefleyen adımlar sadece
ekonomik krize değil hem sınıfsal tercih-
lere hem de ülkenin içinde bulunduğu
ekonomik krize ayna tutmakta dahası
yönetme krizinin devletin en küçük
birimlerine sirayet ettiğine de işaret
etmektedir. Ortada okulların temizliğini
öğrencilerin, velilerin sırtına yıkmaktan
utanmayan bir devlet gerçekliği söz
konusu. Hem arsızlık hem de acziyet!

"Kamuda Tasarruf Tedbirleri" ülke gün-
demini haklı olarak fazlası ile meşgul
eden kamudaki savurganlık tartışmaları
paralelinde yaşanmıştır. Cumhuriyet, siyasi
iktidarlar döneminin en pervasız,
liyakatin yerlerde süründüğü dönemin
mimarı olarak tanımlanabilir. Kuşkusuz
bu pervasızlık iktidar olanaklarından
uzun yıllar mahrum bırakılmış bir ser-
maye kesiminin hem asalak karakteri
ile hem de aç gözlülüğü ile ilişkilidir.
Kuşkusuz bu tartışmalar hem devletin
niteliği ile hem de ona egemen olan
sermaye kesimlerinin bağımlı karakteri
ile dolaysız ilişkilidir. Yani genel olarak
Türkiye hâkim sınıflarının ortak özelliği
olarak açıklamak da mümkündür.

Dönemi tanımlayan kavramlardan
biri savurganlık olarak ifade edilebilir.
Yoksulluk bir yana sefalet koşullarının
daha geniş kesimleri etkisi altına aldığı
günümüzde savurganlığın siyasi iktidarla
özdeşleşmesi tesadüf değildir. Sefaletin
derinleşmesinin, geniş kesimleri etkile-
mesinin küçük bir kesimin elindeki zen-
ginliği biriktirmesi anlamına da geldiği
bir sır değildir. Savurganlık ile tasarruf
tedbirleri arasında da benzer bir ilişki
vardır. Savurganlık devlet olanaklarını
elinde bulunduran çevrelerin pervasız-

lığının dışı vurumudur. O olanaklardan
sonuna kadar faydalanma söz konusu-
dur. Hem yaşam standartlarından taviz
vermeden iktidar olanaklarını sonuna
kadar kullanmak hem de ilgili olanakları
sunan iktidarla ilişkili çevrelere sermaye
transferi söz konusudur.

Savurganlık tartışmaları salt her türlü
olanağın şuursuzca çarçur edilmesi ya
da görgüsüzce, hoyratça kullanılması,
harcanması değildir. Siyasî iktidarla
ilişkili çevrelerin, olanakları çarçur
edenlere sunduğu hizmet karşısında
ödüllendirilmesi anlamına gelmek
üzere bu çevrelere sermaye aktarımı
olarak tanımlamak isabetli olacaktır.

Gün geçmiyor ki devletin olanaklarının
"birileri" tarafından insafsızca kulla-
nıldığına dair bir haber kamuoyunu
meşgul etmesin. Halihazırda süren
bütçe görüşmelerinin ana gündeminin
bu başlık olduğunu not düşebiliriz. Her
komisyon toplantısı aynı tartışmalara
konu oluyor.

Siyasî iktidar ekonomik krizin etkisi al-
tında inim inim inleyen geniş kesimlere
rağmen iktidar çevrelerinin her türlü
olanağa adeta çöken tavrı karşısında
toplumda oluşan tepkiyi dindirmek
için en iyi yaptığı şeye yani manipü-
lasyona başvurarak tasarruftan dem
vurup tedbirler devreye soktuğunu
iddia edip toplumda biriken öfkeyi yö-
netmeyi amaçlamakta. Dikkat edilsin
tasarruf tedbirleri, söylemin ötesinde
eylemde öncelikle emekçi kesimleri he-
def almakta, onların yaşam alanlarına
düzenleme getirmeyi hedeflemektedir.

Örneğin harcamalar tartışma konusu
dışında tutulup bütçe görüşmelerin-
de hesap vermez tavrı ile Diyanetin
sırtı sıvazlanmaktadır. Diğer taraftan
tasarruf tedbirleri bahane edilerek
okulların temizliği için görevli personel
alımı yapılmaması bir yana okulların
temizliğinde çalıştırılacak personel
haftanın belli günleri dahası "sefalet
ücreti" dahi denilemeyecek bir ücret-
le çalıştırılmaktadır. Sonuç günlerce
kamuoyuna yansıyan okulların pislik
içindeki görüntüleri! O pisliği temiz-
lemeye çalışan öğrenciler ve velilerin
çabası! Ama dikkat edilsin o görüntüler
yani devletin binlerce kurumundan
yansıyan görüntüler özünde devletin
çürümüş düzeninin yine ona ait en kü-

çük en yaygın kurumlarından birinde
dışa vurmasından başka bir şey değildir.

Yakın zamanda Avrupa Şampiyonasında
TFF'nin yaptığı 3 milyon avroyu bulan
harcamalar kamuoyuna yansımış, tar-
tışma konusu olmuştu. TFF, gazeteciler
bir yana aile fertlerine kadar uzanan
davetli listesi ile şampiyonada değil;
ama pervasızlıkta ipi göğüslemişti.
Kuşkusuz bu rahatlık dönemin adeta
mottosu olan "itibardan tasarruf ol-
maz" anlayışından cesaret almaktadır.
İlgili mottunun sahibinin konakladığı
Saray harcamaları dudak uçuklatıyor.
Sarayın her yıl katlanarak artan günlük
harcaması en son hesaplamalara göre
-Bahçeli matematiği dışındaki bir konu
olarak- 3 bin 526 asgari ücretlinin ma-
aşına denk gelmektedir.

Diğer taraftan tasarruf tedbirleri Sa-
rayın dudak uçuklatan harcamalarını
değil; ama öğretmenler odasındaki çay,
kahve tüketimini kısıtlayarak ekonomiyi
düze çıkarmayı amaçlamaktadır. Alın
size ekonomi dersleri! Yani geniş halk
kesimlerine savurganlığın sorumlusu-
muş gibi tedbiri salık verenler iktidar
olanaklarını "itibardan tasarruf ol-
maz" diyerek sonuna kadar riyakârca
kullanmakta sakınca görmemektedir.
Halka sefaleti reva görenler erke sahip
olmanın pervasızlığı ile kendilerine
şatafatı layık görmektedirler. Tasarruf
tedbirleri kapsamında tartışılan başlık-
ların önemli dahası pratiğe geçirilen
kısının emekçileri ilgilendirmesinin
bir tercih meselesi olduğuna dikkat
çekmiştik. Savurganlığın sorumlusu
emekçi kesimler olmamasına rağmen
tasarrufun muhatabı emekçi kesimler
olarak belirlenmektedir. Savurganlık
aynı anlama gelmek üzere siyasî iktida-
rın sunduğu olanaklardan faydalanan
kesimleri beslemek üzere devreye
sokulmakta asalak, türedi kesimler
karakterlerine uygun görgüsüzlükleri
ile devletin çeşitli kademelerinde cirit
atmaktadır.

Bir tarafta Saraydan yani "itibardan
tasarruf olmaz" diyen Erdoğan'dan
başlayarak devletin en alt kademesi-
ne kadar şatafatı kendine hak sayan
görgüsüz; ama özünde asalak kesimler
diğer tarafta yoksulluğun pençesinde
yaşamlarını sürdürmeye çalışan geniş
kesimlere dayatılan tasarruf tedbirleri!
İşte bir Türkiye portresi!

GÜRCİSTAN'DA ÖZÜNÜ ARAYAN SOKAK EYLEMLERİ

Gürcistan Başbakanı'nın, ülkenin Avrupa Birliği'ne (AB) katılım müzakerelerini 2028'e kadar askıya almasının ardından başlayan eylemler ülke geneline yayıldı. Başbakan Irakli Kobakhidze'nin, AB katılım müzakerelerini askıya alması kararını protesto eden binlerce kişi başta başkent Tiflis olmak üzere birçok bölgede eylemlere devam ediyor. Eylemler, Kobakhidze'nin 28 Kasım'da "bazı Avrupalı siyasetçilerin Gürcistan'ın iç işlerine karıştığını ve AB parasıyla Gürcistan'a şantaj yaptığını" söyleyerek müzakereleri askıya aldığını duyurmasından sonra başladı. Kobakhidze, "Biz, uzun bir tarihe sahip, gururlu ve kendine saygısı olan bir milletiz. AB'ye entegrasyonu, AB'nin bize vermesi gereken bir merhamet olarak görmemiz kesinlikle kabul edilemez" dedi. Aralık 2023'te aday ülke statüsü verilen Gürcistan'ın adaylık müzakere süreçleri "yabancı etkinin şeffaflığı" yasasının yürürlüğe konulmasının ardından askıya alındı. Gürcistan hükümetinin azınlıklara dönük baskıcı yasaları, seçimlerde hile tartışmaları Avrupa Parlamentosu tarafından olumsuz karşılanıyor.

AB temsilcileri Gürcistan'ın katılım sürecini fiilen durdurdu ve ekim ayında ülkeye tahsis edilen 121 milyon avroluk fonu da engelledi. Mayıs ayında ABD, Gürcistan ile iş birliğini kapsamlı bir şekilde "gözden geçirmeye" başladı ve bunu ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken'in 31 Temmuz'da yaptığı 95 milyon dolarlık doğrudan hükümet yardımını durdurma açıklaması izledi. ABD eylül ayında dört Gürcü hükümet yetkilisine yaptırım uyguladı, daha fazlasını "hazırladı" ancak uygulamadı. İlişkilerdeki bu ciddi değişim genellikle

Gürcistan'ın "demokratik" gerilemesi, yakın zamanda kabul edilen "yabancı ajanlar" ya da "şeffaflık" yasası, Batı karşıtı söylemler ve Rusya ve Çin ile derinleşen ekonomik ve siyasi bağların bir sonucu olarak açıklanıyor.

Gürcistan'da devam eden bu eylemler her ne kadar AB müzakerelerinin askıya alınmasının ardından başlamış olsa da dönem dönem hükümet karşıtı bu eylemler alevleniyor. AB müzakerelerinin askıya alınmasından önce de ülkede 26 Ekim'deki parlamento seçimlerinde birçok tartışma yaşanmıştı. İktidardaki Gürcü Rüyası Partisi (Georgian Dream) yüzde 54 oyla 2012, 2016 ve 2020'deki parlamento seçimlerinin ardından bir kez daha lider parti olurken Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı'ndan (AGİT) bir gözlemci heyet, seçimlerde süreçle ilgili sorunlar olduğunu belirtmişti. Heyet üyeleri, seçim günü çeşitli gözdağı verme vakaları ve usule ilişkin tutarsızlıklara rastladıklarını söylemiş ve "Gözlemlerimiz sırasında, özellikle kırsal bölgelerde, seçim öncesinde ve sırasında oy satın alma ve mükerrer oy kullanma vakaları tespit ettik" denilmişti.

Gürcistan Devlet Başkanı Salome Zurbişvili de seçime "Rus operasyonu"na müdahale edildiğini iddia etmiş ve seçim sonuçlarını kabul etmeyeceklerini belirtmişti. Müzakerelerin askıya alınmasından önce de iktidar partisi ABD, AB ve NATO'ya da ilişkileri yenileme çağrısı yaptı ancak olumlu bir yanıt alamadı. AB, Gürcistan'da "ifade özgürlüğü ve LGBTİ+ hakları"na karşı çıkarılan bazı gerici yasaları gerekçe göstererek ülkenin birliğe üyelik sürecini askıya almıştı. AB'nin Gürcistan siyasetine müdahalesi Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel

Macron, Almanya Başbakanı Olaf Scholz ve Polonya Başbakanı Donald Tusk'ın ortak açıklamasıyla sürdü. Açıklamada, "Seçimlerde usulsüzlükler yapıldığı ve seçmenlere yönelik tehditler yaşandığı" iddia edildi.

YÖNETİLMEME ÇALIŞILAN EYLEMLER

Gürcistan'da siyasî durum, halk hareketi ve faşist partiler açısından bakarsak oldukça gergin. Dönem dönem sokağa taşan ülke siyasetinde dengeler sürekli değişiyor. "Rus yanlısı, Batı karşıtı" olarak adlandırılan iktidar partisi Gürcü Rüyası ülkeyi Avro Bölgesi'ne sokmuş ve Avrupa Birliği müzakerelerinde çeşitli adımlar atmıştır. Her ne kadar son süreçte sürtüşmeler ve anlaşmazlıklar yaşasa da iktidar partisi çıkarları doğrultusunda AB ve NATO ile ilişkilerini geliştirmiştir. On yıllardır süren zorlu iç reformlar Gürcistan'ı AB politikalarına uyum konusunda lider konumuna getirmiş, yolsuzlukla mücadele, yargı reformu ve mali şeffaflık gibi ölçütlerde Ukrayna ve Moldova'yı bile geride bırakmıştır.

1991 askerî darbesinin ardından Gürcistan'da iktidara gelen sosyal emperyalist "Sovyetler Birliği"nin eski Dışişleri Bakanı Eduard Şevardnadze ülkenin birçok kaynağını mafyatik oluşumlara peşkeş çekti. Bunun sonucu olarak halk yoksullaştı ve küçük gruplar sermaye sahibi olarak zenginleşti. Zamanla işsizlik arttı, sendikalar fiilen ortadan kaldırıldı ve ülkede yoksulluk had safhaya ulaştı. Daha sonra Şevardnadze, "Gül Devrimi" olarak bilinen siyasî gösteriyi düzenledi ve iktidarı çırağı Mikheil Saakaşvili'ye devretti. Saakaşvili döneminde sokak eylemleri kanla

bastırıldı, yüz binlerce kişi tutuklandı ve işkencelerden geçirildi, halk daha da yoksullaştı. Saakaşvili sonraki seçimlerde iktidarı Bidzine Ivanişvili'nin partisine kaptırdı ve uzlaşma sürecine girildi. Bu faşist partilerin hepsi halka karşı olan saldırılarda birleşti. Bugün iktidarda olan Gürcü Rüyası Partisi'nin önemli bir bölümü Saakaşvili'nin partisinden kopan üyelerden oluşuyor.

Gürcistan'da başlayan eylemler sönümlenerek devam ediyor. Eylemler AB müzakerelerinin askıya alınmasının ardından alevlenmiş olsa da var olan bir tepkiyi içerdiğini söyleyebiliriz. Halihazırda derin bir yoksulluk ve ekonomik kriz içerisinde debelenen halk bu eylemlere katılıyor. Saakaşvili'nin partisinin, ABD'nin veya AB ülkelerinin bu eylemleri desteklemesi, bu sokak eylemlerinin niteliğini değiştiremez. Burada önemli olan bu hareketin doğru bir yere evrilmesi, bu tepkinin doğru yere kanalizasyonu. Bu eylemlerin AB yanlılarını içermesi, eylemlerin meşru ve haklı olduğu gerçeğini değiştirmez. Gürcistan halkı yıllardır derin yoksullukla birlikte yozlaşmış, rüşvet çarkı içerisinde debelenen devlete karşı sokaklara dökülüyor. Bu eylemlere faşist partiler, liberaller rengini vermeye çalışıyor. Herhangi bir komünist/devrimci öznenin yoksun bu eylemler içerisinde yoksulluğa karşı isyanı, karşı koyuşu barındırıyor. Ne "Rus yanlısı, Batı karşıtı" olarak adlandırılan iktidar ne "AB-NATO iş birliği muhalefet" halkın hareketinin önüne geçecektir. Halkın deneyimleri devrimci öz ve özneyle buluşunca bu eylemler nitelikli hale gelecek ve büyüyecektir.

TÜRK MEDYASI BİLDİĞİNİZ GİBİ: HEM MANİPÜLATÖR HEM ŞOVEN

Bilindiği üzere Suriye’de Heyet Tahrir el-Şam (HTŞ) kasım ayı sonlarında, Halep’le başlayan bir operasyon başlattı. İlerleyen günlerde Halep HTŞ tarafından ele geçirildi, kısa bir süre sonra Hama kenti de aynı şekilde HTŞ’nin kontrolüne geçti. Şam da "sürpriz" bir şekilde HTŞ’nin eline geçti. Kimin hangi bölgeyi kontrol edeceğini, haritanın nasıl bir değişime uğrayacağını ilerlediğimiz günlerde daha net göreceğiz. Bu yazıda asıl olarak söz konusu operasyonların Türk medyasında nasıl yankı bulduğuna göz atacağız.

İllaki rastlamışsızdır. Suriye Milli Ordusu’nun (SMO) başlattığı operasyon kahramanlık olarak adlandırılmış, paramiliter gruplardan oluşan bu "ordu"ya methiyeler dizilmiş, gerçek olmayan bilgilerle "ordu", olduğundan daha etkili gösterilmiştir. Neden?

Akla ilk gelenin Kürt kazanımları olduğu şüphesizdir. Türk devleti ısrarla Kürt ulusal kazanımlarını kendisi için "büyük" tehdit olarak değerlendirmekte, buna uyarak borazan medya da bu tehdit algısını kitlelere yaymakta... Bu büyük tehdidin şimdi, SMO tarafından bertaraf edilmekte olduğu iddiasıyla yağmacı, tecavüzcü, işgalci, yabancı ve paramiliter bu oluşumun Kürtlerin yaşam alanlarını tehdit eder konumlanışı ve yerleşim yerlerinin bombalanması şoven histeri ile servis edilmektedir.

SMO’nun "Özgürlük Şafağı" adı altında başlattığı operasyon burjuva-feodal medyada coşkuyla karşılandı. Neredeyse tüm gazeteler konuyu manşetlerine taşıdı. Gerek yazılı basın gerekse sanal medya platformları üzerinde oldukça fazla kara propaganda yapıldı. Elbette buna yabancı değiliz. 2015’te TC’nin Efrin’e yönelik operasyonlarında da aynı histeri ile hareket eden bir medya vardı. Değişen bir şey olmadı. Medya dediğimizde aklımıza bağımsız ve tarafsız bir platform gelmesin. Burjuva-feodal medya devlet aklını yansıtır. Dolayısıyla 2015’teki tutumun değişmesini beklemek egemen medyanın tarafsız ve bağımsız olduğu yanılgısına kapılmamıza yol açar. Devlet bakış açısında da değişen bir şey olmamıştır. Her ne kadar şu an "çözüm" tartışmaları yapılırsa

da kayımlar atanmakta, demokratik kazanımlar tırpanlanmakta, protesto hakkı engellenmektedir. Ayrıca TC’nin bizzat beslediği cihatçı gruplar Kürtlerin kazanımlarını ve yerleşim yerlerini gasp etmek için adeta zamanla yarışa girmiş durumdadır.

Medyadaki bu şoven dili devletin propagandasından bağımsız görmek aldatıcı olacaktır. Haberler TC’nin çıkarlarına uyumlu olarak servis edilmektedir. Örneğin Devlet Bahçeli konuşmalarında Halep’e Türk bayrağı dikileceğini söylemiş, önceki konuşmasında da "Tel Rıfat’tan çıkarılanların katil olduğunu Kürt kardeşlerimizde görecektir. Suriye toprakları Suriyelilerindir. Tel Rıfat temizlendi sırada Münbiç var." demiştir. Bu konuşmalar Meclis’te bile böyle geçiyorsa medyada vahim durumu anlamak çok zor olmayacaktır. Mehter marşlarıyla çekilen videolar, "teröristler temizlendi" diyerek lanse edilen görüntüler hepsi TC’nin Suriye’deki emelleriyle bağlantılıdır. Siyasi krizden faydalanarak SMO’yu harekete geçiren TC, Kürt bölgelerini imha etmeye çalışmaktadır. Elbette Kürt bölgelerinin SMO tarafından ele geçirilmesi, yapılan katliam çağrıları medyaya büyük bir coşkuyla yansıtılmaktadır. Kürt düşmanlığı üzerinden halk kitlelerinin bölgedeki en gerici unsurlara sempati duyması hedeflenmektedir. İşgal çağrıları medyada genişçe yer almaktadır. Bunun yanında ek olarak cihatçı yaklaşımlar da ön plana çıkmaktadır. SMO’nun içerisindeki belli gruplar cihadı açıkça savunmaktadır. Örgütün kendisinin de öne çıkan niteliği budur. Böyle iş birlikçi ve gerici bir örgütün Kürtlere saldırması nedeniyle sahiplenilmesi şaşırtıcı değildir. Medya aracılığıyla şovenizm körüklenmektedir. AKP-MHP blokundan gelen açıklamalar da buna destek olmaktadır. SMO’nun da medya araçlarını aktif kullandığı söylenebilir. Türkistan İslam Partisi’nin yayınladığı video klip buna güncel örnektir.

Medyada cihat çağrıları da sıklıkla karşılık bulmaktadır. Kürtlere karşı savaşım da hem cihat hem de şoven söylemler ön plandadır. Cihat Yayı, "Suriye ve Irak’ta özerk bölgeler ve yönetimler kurulacaksa Türkiye’nin

politikası özerk Türkeli (Türkmeneli) kurulması olmalıdır." demiştir.

Ayrıca başka örneklerde "ABD’nin maşası YPG" denerek sanki HTŞ ve SMO anti emperyalist çizgideymiş gibi bir algı yaratılmaktadır. Oysa HTŞ’nin ABD’nin terör listesinde olması arada destek ilişkisi yok anlamına gelmemektedir. HTŞ’nin öne çıkardığı "ılımlı" politika ABD ve İngiltere tarafından desteklenmekte, uyumlu bir ortak olarak görülmektedir. Örneğin HTŞ lideri Colani CNN’e konuşmuş, burada da uyguladıkları görece ılımlı politikayı anlatmıştır.

Colani verdiği demeçte "Hiç kimsenin başka bir grubu ortadan kaldırmaya hakkı yoktur. Bu mezhepler yüzlerce yıldır bu bölgede bir arada yaşıyor ve kimsenin onları ortadan kaldırmaya hakkı yok" demiştir. Oysa İdlib’i ele geçiren HTŞ’nin diğer grupları nasıl yok etmeye çalıştığı herkesin malumudur.

Colani diğer cihatçı gruplarla arasına mesafe koyduklarını, sivillere yönelik saldırılar gibi uygulamalara karşı olduklarını ve kendisinin bu saldırılar içinde hiç yer almadığını iddia etmiştir. Ne kadar inandırıcı! CNN’e verilen bu röportaj medyada büyük yankı uyandırdı. HTŞ sanki iyilik meleği, Orta Doğu’nun kurtarıcısı gibi bir imaj yaratılmıştır. Ancak bu doğru değildir. HTŞ ve diğer cihatçı gruplar bölgedeki gerici unsurlardır. Bu gruplara medyada muhalif denmesi de bir yanıltmacıdır. Onların karşı olduğu şey dinî ve ideolojiktir. Demokrasi, insan hakları gibi konularda bir istek ve arzuları yoktur. Kürt kaynaklarından gelen bilgilere göre cihatçılar bölgede "kafa kesmektedir." Binlerce göçmen açlık ve susuzlukla sınanmaktadır. Gerici güçlerin çıkar savaşlarının bedelini yine halklar ödemektedir.

Devlet vitrinindeki Erdoğan "İdlib, Hama, Humus ve hedef tabii Şam. Muhaliflerin bu yürüyüşü devam ediyor. Temennimiz kazasız belasız bir şekilde Suriye’deki bu yürüyüş devam etsin." demiştir. Aynı şekilde Bahçeli de Türk bayrağı dikileceğini ifade etmişti. Sormak gerekiyor. Hani Türkiye’nin operasyonlarla bir alakası yoktu? Minbic

hedef gösterilip Halep’e Türk bayrağı dikilecekken TC’nin durumla alakasının olmamış hali buysa bir de olayla alakası olduğu halini merak etmiyor değiliz.

Erdoğan’dan söz ediyorken Anadolu Ajansı’nın (AA) rolüne de değinmek gerekir. Bilindiği üzere AA yanlı haber yapmada ilk sıralarda yer almaktadır. Vereceğimiz örnekler bir özet niteliğindedir: "SMO, PKK/YPG’nin Tel Rıfat-Menbiç hattında terör koridoru oluşturma planına karşı başlattığı Özgürlük Şafağı Operasyonu’nda Tel Rıfat ilçe merkezine girmeye başladı."

"SMO, PKK/YPG’nin Tel Rıfat-Menbiç terör koridoruna engel olmak için başlattığı Özgürlük Şafağı Operasyonu’nda Tel Rıfat sahasında 3 köyü teröristlerden kurtardı."

Atılan başlıklarda "terör" demagojisiyle SMO parlatılmakta, adeta SMO’nun yayın organı gibi hareket edilmektedir.

Birkaç gazete manşetini de incelediğimizde benzer durumu görmüş oluruz: "Tel Rıfat’a özgürlük şafağı", "PKK adacığı 3 saatte düştü", "Mehter marşıyla Tel Rıfat’a", "Fırat’a kadar süpürecekler"

Anlaşılabacağı üzere burjuva-feodal medyanın dili de iktidarın dilinden bağımsız değil. Binlerce insan her gün bu manşetleri okumaktadır. Kürtlere düşmanlık edilecek diye cihatçı çeteler desteklenmekte, alkış tutulmakta, idol alınmaktadır. İşte günümüz medyasının özeti budur. Kürt düşmanlığı, savaş çığırtkanlığı, cihatçı sempatanlığı...

ORTA DOĞU'DA YENİ DENKLEMLER... ÇETELERİN "ZAFERİ" NE İFADE EDİYOR?

27 Kasım'da Heyet Tahrir el-Şam (HTŞ) liderliğinde cihatçıların başlattığı saldırı kısa sürede Orta Doğu'yu etkiledi. Önce Halep'e, Hama'ya, Humus'a ve son olarak da Şam'ı ele geçiren cihatçı çeteler genel kontrolü de sağlamış durumda. Suriye ordusu geri çekilmenin sonunda kontrolü çetelere bıraktı. Yıllardır İdlib'de sıkışmış çetelerin bu cüretli çıkışının ardında büyük planlar ve yatırımlar olduğu su götürmezdir. HTŞ liderliği, henüz Halep'i ele geçirdiklerinde hedefin Şam olduğunu açıkça ilan etmişti. Çetelerin işgal saldırısının arkasındaki güçlerin ABD ve İngiltere olduğu görüşü yaygındır.

Emperyalistlerin uşağı ve Siyonistlerle yoğun ticari ilişkiler içerisinde olan TC'nin doğrudan finanse ettiği SMO da HTŞ ile birlikte hareket etmiştir. Dolayısıyla 26 Kasım'da Lübnan ile İsrail arasında gerçekleşen ateşkesin hemen sonrasında HTŞ ve SMO'nun rejime bağlı güçlere, İran bağlantılı hedeflere ve Hizbullah'a saldırması tesadüf değildir. Bu saldırı emperyalistlerin bölgenin "istikrarsızlaştırıcı unsurlardan temizlenmesi" amacına uygun. Bölgede İsrail lehine sürdü-rülen bu politikalar Gazze saldırısıyla yeni bir aşamaya geçmişti. Abraham Anlaşmaları 7 Ekim saldırısıyla rafa kalkmış, Siyonistler tüm güçleriyle Gazze'ye saldırmıştı. Hizbullah savaşa dahil olduktan sonra Siyonistler Hizbullah'a yöneldi ve saldırı çeperi genişledi, Suriye ve Yemen de hedefe dahil edildi. İran'ın ve Hizbullah'ın direncini kırmak için kuzeyden Suriye'ye, direnişin ikmal yollarını kesmek için de güneyden Yemen'e saldırılar düzenlendi. Orta Doğu denklemine son olarak "istikrarsızlaştırıcı unsur" olarak Suriye hedefe kondu. Batılı emperyalistler ve Siyonistler, Suriye'nin İran ve Hizbullah ile bağlarını

parçalamak, rejimi işlevsiz hale getirmek, akabinde Rus emperyalizminin bölgesel çıkarlarına çomak sokmak için bölgedeki gerici güçleri devreye sokmuştur. TC destekli cihatçı çeteler ve gerici gruplar aracılığıyla aynı siyaset kolaylaştırılmıştır. Egemenler, çetelerin saldırısını Nusayri ve Şii zulmüne son verme bahanesiyle açıklamış ve yeni Orta Doğu denklemine Siyonizm'in sahip olduğu zemini güçlendirmek için hazırlanmışlardır. Suriye'deki çatışmaların büyümesi Yemen'e yönelik büyük bir saldırı olasılığını da beraberinde getirmiştir. Zira Yemen, Aden Körfezi'ne ve Kızıldeniz'e kıyısı olmasıyla bölgesel çapta anti Siyonist mücadele için stratejik bir konuma sahiptir. İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırısı Orta Doğu ve Asya'daki anti Siyonist güçlerin konsolidasyonunu daha ileri düzeyde gerçekleştirmesine yol açmıştı. "Direniş Eksenini" ittifakında yer alan Husiler, 7 Ekim'den bu yana Aden Körfezi ve Kızıldeniz üzerinden emperyalistlerin İsrail'e gönderdiği yardım gemilerini hedef alarak aktif rol oynamışlardır. Bu da Siyonistlere çoğunlukla mühimmat ve enerji akışı sağlayan emperyalistler ve iş birlikçileri için Yemen'i hedef haline getirmektedir. Dolayısıyla Yemen'in kontrol altına alınması, hem anti Siyonist güçler hem de emperyalizm ve Siyonizm için var olma mücadelesi anlamına gelmektedir.

SON GELİŞMELER

8 Aralık günü Humus'ta hâkimiyet sağlayan HTŞ Şam'ı da ele geçirdiklerini ve Esad rejiminin sona erdiğini duyurdu. Öte yandan Trump, göreve başlama tarihi olan 20 Ocak'tan önce Hamas'ın elindeki İsraili rehinelere serbest bırakılmaması durumunda "Orta Doğu'da cehennem kopacak. İnsanlığa karşı bu vahşeti işleyenler, Amerika tarihinde kimsenin görmediği bir şekilde cezalandırılacak." açıklamasıyla bölgedeki gelişmelere müdahil olacağını şimdiden duyurdu. Suriye'deki yeni saldırı dalgasıyla bu ultimatom karşılık buldu; Şam'ın düşüşüyle birlikte anti Siyonist direnişin kuzey desteği, şimdilik kesilmiş oldu. Bu bağlamda "İsrail yeni bir cephe mi açıyor" sorusu da netlik kazandı; Suriye'nin denetim altına alınması, kesinlikle, İsrail için yeni bir cepheye kapı aralamış oldu.

Şam'ın düşmesiyle birlikte Esad ülkeyi

terk etti. Bununla birlikte HTŞ lideri Colani, iktidar devrilene kadar devlet kurumlarının Suriye Başbakanı Muhammed Celali'nin gözetiminde kalacağını açıkladı. Öte yandan yerel kaynaklar çetelerin Alevilerin yaşadığı Lazkiye ve Tartus'a bir yönelim göstermediğini, Hama'da Alevi köylerinin boşaltıldığını, Rus emperyalizminin Lazkiye ve Tartus'ta varlığını sürdürdüğünü bildiriyor. Bu gelişmeler Batılı emperyalistlerin anlaşmalı bir denge siyaseti izlediğini göstermektedir.

ROJAVA HEDEFTE Mİ?

Suriye'de yeni saldırı dalgasının arkasındaki esas güçlere açıklık getirdikten sonra, güncel gelişmelere ilişkin Rojava'yı değerlendirmek elzemdir. Çeteler 27 Kasım'da harekete geçtikten sonra Halep'te bulunan iki Kürt mahallesi Şex Maksud ve Eşrefiye gündemde özel bir yer tuttu. Çeteler Halep'in kuzeyine saldırırken SDG güçleri bölgeye askerî sevkiyat gerçekleştirdi. Kısa süren çatışmalar sonucunda HTŞ ile YPG arasında Şex Maksud ve Eşrefiye mahalleleri için bir anlaşma yapıldığı duyuruldu. Bu anlaşmaya ABD'nin ön ayak olduğunu söylemek mümkün. Zira yeni saldırı dalgasıyla birlikte çatışmaları Rojava'ya taşıma ihtimali de çokça tartışılan bir konu oldu ve SDG seferberlik çağrısında bulundu.

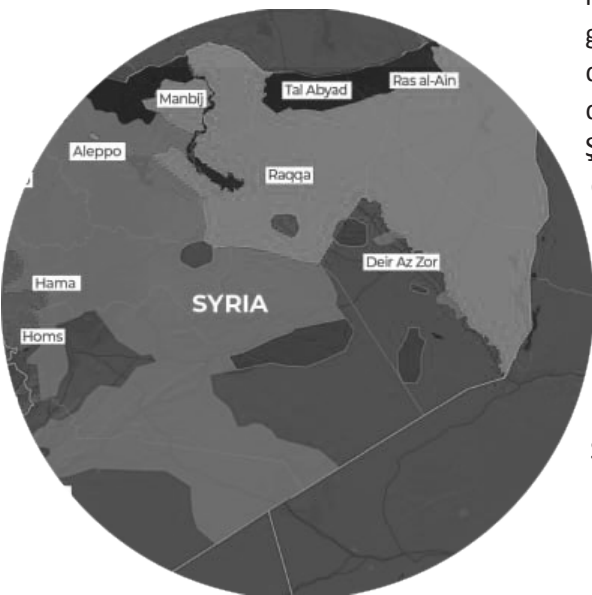
Emperyalistlerin Rojava ile kurduğu ortaklık İsrail'in çıkarlarından daha önemli olmasa da Orta Doğu denklemine özel bir yere sahiptir. Mevcut dengede emperyalistler ve Siyonistler Kürt Ulusal Hareketine (KUHH) karşı esasen saldırgan bir tutum içerisinde değildir. Nitekim İsrail ve ABD zaman zaman Kürtlerle ilişkilenmenin önemini vurgulamaktadırlar. Ancak TC'nin özel olarak KUHH'a karşı saldırgan tutumu her zaman gündemdeki yerini korumuştur. Bu nedenle TC'nin ve desteklediği grupların Rojava'ya dönük saldırı olasılığı her zaman vardır. Zira Bahçeli TC adına konuşurken YPG yok edilene kadar sahayı boşaltmayacaklarını ve sırada Minbic'in olduğunu ifade etmiştir. SDG ise Şam'ın düşmesinin ardından olağanüstü hal ilan edildiğini duyurdu. TC içeride Kürt Ulusal Mücadelesini bitirmek için şartlı barış çağrılarını sürdürmeye, dışarıda Kürt ulusal kazanımlarını "terör" söylemleriyle he-

def almaya devam etmektedir. Halep çıkarması TC'nin Suriye'de özneleşmesinin yollarını açmıştır. Böylece TC'nin Rojava'ya yönelik tehdidinin kapsamı genişlemiş ve ABD'ye bölgedeki en kullanışlı aparatın kendisi olduğu mesajını vermiştir. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi emperyalistler, Rojava'yı hedef alan bir konumlanış içerisinde değildir. Dolayısıyla Suriye'de denklem yeniden kurulurken ABD'nin Rojava ile çıkarları çatışmadığı sürece taraflar arasındaki denge siyaseti sürecektir ve TC'ye işgal için yeşil ışık yakılması olanaklı değildir. Emperyalist efendilerine rağmen HTŞ ve SMO'nun Kürt düşmanlığıyla hareket edip etmeyeceklerini süreç içerisinde göreceğiz.

GELİŞMELERİN NİTELİĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM

Çeteler aracılığıyla Esad rejiminin devrilmesi şimdiden kimi ilerici çevrelerce kutlanmaktadır. Evet, Esad gericiliği sona ermiştir ancak bölge halklarına yönelik gerici politikalar devam edecektir. Suriye'deki son gelişmeler bir kez daha emperyalizmin kendi çıkarları uğruna haksız savaşları teşvik edebileceğini göstermiştir. Egemenler, Filistin ve Lübnan ulusal direnişini kıramamış, çareyi savaşı bölgeye yaymakta bulmuştur. Bu süreçte emperyalistlerin ve iş birlikçilerinin kendi çıkarları uğruna "terörist" ilan ettikleri unsurları demokrasi havarisi olarak pazarladıklarına şahit oluyoruz. Orta Doğu'da anti emperyalist ve anti Siyonist karakterdeki ulusal hareketler emperyalistler ve iş birlikçileri tarafından hedef alınmaya devam edecektir. Devrilen Esad rejiminin gerici olduğunu ve İran'ın da gericiğin sürmesinde bir denge unsuru olduğunu unutmadan bu güçlerin söz konusu dengede Siyonizm karşıtı olduklarını belirtmek gerekir. Dolayısıyla İran-Suriye denkleminin bozulması Siyonizm karşıtı mücadeleyi şimdilik zayıflatmıştır.

Gericici niteliğe sahip bu saldırılara karşı Suriye halkının çıkarları doğrultusunda hareket etmenin, gerici ve ilerici güçler arasındaki ayrımı doğru koymanın, haklı ve haksız savaşları doğru tespit etmenin, ulusal baskıya karşı demokratik muhtevaya sahip olan ulusal hareketlerin meşruluğunu kabul etmenin devrimci-demokratik yönü önem kazanmaktadır.

SURİYE'DE YAŞANANLAR GELECEĞİMİZİ ELLERİMİZE ALMAMIZI BUYURUYOR

İsrail'in Lübnan'la ateşkes ilan etmesinin hemen ertesinde (27 Kasım) HTŞ ve SMO'nun Suriye'de başlattığı "ilerleme" operasyonunun 10. gününde Esad yönetimi düştü. 8 Aralık sabahı Şam ele geçirildi ve Esad Rusya'ya "gitti." Böylece Esad devri kapanmış, HTŞ ve SMO devri başlamış oldu. Basına yansıyan ilk görüntülerden talan ve yağmanın başladığı, cihatçı-gerici yapının niteliği ile uyumlu gelişmelere tanıklık edilmiştir. Bu hızlı akışın emperyalistlerden bağımsız olamayacağı herkesin üzerinde mutabık olduğu bir fikir. Bu yeni sürecin neye evrileceği konusunda ise net belirlemeler yapmak için henüz erken. Buna rağmen diyebiliriz ki Suriye halkı için temel sorunlar bitmemiş, hatta içerideki yoğun mücadele için koşullar biraz daha olgunlaşmıştır.

Orta Doğu'da yaşanan bu gelişmenin TC tarafından sevinçle karşılandığı bir gerçeklik. Bu absürt sevinç saklanmıyor. Fakat bu kavgadan payına ne düşeceğinin belirsizliğinden de korkulduğu anlaşılıyor. ABD şimdilik, Ankara'nın doğrudan desteklediği SMO'yu sınırlı bir alanda tutmakla yetiniyor. Fırat'ın doğusu hâlâ TC için yasaklı. Öte yandan HTŞ-Türkiye ilişkisinin bundan sonraki seyri önceki dönemden farklı gelişeceğe benziyor. HTŞ'nin lojistik arka alanı Türkiye'ye bağlı olsa da geleceğe dair yapılacak pazarlıklarda masada HTŞ ve TC baş başa olmayacaktır. Pazarlıkların seyrini ABD belirleyecektir. Elbette TC belli bir avantaj elde ettiği durumda ABD'ye kendi beklentilerini tartıştırmaktan ve her fırsatta konumunu "pazarlık" meselesi yapmaktan da geri durmayacaktır.

Bu yeni sürece hazırlık olarak değerlendirilmek üzere ülke gündemine hızlı bir şekilde sokulmuş "barış" tartışmaları Suriye'de yaşanan gelişmelerle birlikte şimdilik tali gündemler arasına düşmüş durumda. Şimdi gündemde Kürt ulusunun Suriye'deki kazanımlarının ezilip, tasfiye edilmesi var. Cihatçı çetelerin bu amaçla kullanıldığı bilinmez değildir. Bununla birlikte mevcut gelişmelerde HTŞ'nin TC ile bu konuda ortaklaşmadığı görülüyor. Bugün yaşanan bu durumun yarın neye evrileceği "bilinmezdir." Gelişmelerle birlikte ellerini ovuşturan TC'nin beslediği çetelerle amacına ulaş-

ma şartlarının oluşmadığını biliyoruz. Masada pay ve pazarlık sahibi olmak için çaba içinde olan Türk devletinin bu çabalarının efendilerinin çıkarlarına bağlı olduğu da bilinmez değildir.

İÇERİDE NE SORUNLAR AZALDI NE DE SALDIRI

Bu gelişmelerden kazanç sağlamaya çalışan Türk hâkim sınıfları açısından içeride işlerin kötü gittiğini, bu mevcut gelişmelerin nefes almaya yetmeyeceğini söylemek yanlış olmayacaktır. Ekonomik krizin yönetilemediği, halkın "geçinemiyoruz" çığlığı tüm bu gelişmelerin gölgesinde bırakılmak istense de bu mümkün olmamaktadır.

Ekonomi enflasyon içinde çırpınırken çözüm üretmedeki çaresizlik ve çırpınış her gün biraz daha sırtıyor. Ekonomik-siyasi krizin yarattığı yönetememe krizi derinleştikçe faşizmin her türlü saldırganlığı devreye girmektedir. Sokak röportajlarında konuşanlar şafak operasyonu ile gözaltına alınıp tutuklanıyor, İsrail'le iş birliğini teşhir edenler tutuklanıyor. İtirafçı beyanıyla 200'ün üzerinde insan gözaltına alınıyor ve hiçbir dayanak olmadan İHD yöneticisi de dahil olmak üzere onlarca kişi tutuklanıyor. Kayyım atamalarını protesto edenler, TC'nin Suriye'de Kürt ulusuna dönük saldırılarını protesto edenler önce gözaltına alınıyor ardından sırf bu nedenden tutuklanıyor. Belediyelere atanan kayyımlar, "halkın iradesinin tecellesi" olarak tariflenen sandık demokrasinin nasıl bir sahtekârlık olduğunu, sandığı demokrasinin adresi olarak görenlerin nasıl boş bir hayal içinde kandırıldıklarını ve bu yolla kitlelerin de kandırıldığını kanıtlıyor. Şişirilen dosyalarla kayyımlara gerekçe oluşturulurken yeni soruşturma dosyaları belediyelerin üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallandırılıyor. Belediyelere kayyım atamakla yetinmiyor, muhtarlığa kayyım atanıyor. Biat etmeyen, karşı duranın başı bu saldırılarla eğilmeye çalışılıyor. Bu saldırılarla halk nefes alamaz, korku ikliminde söz söyleyemez, konuşamaz hale getirilmek isteniyor.

Bu denli saldırgan olmalarına rağmen işler istenilen biçimde yürümüyor, yürütülemiyor. Enflasyon karşısında halkın tüm geliri eriyor, temel ihtiyaç-

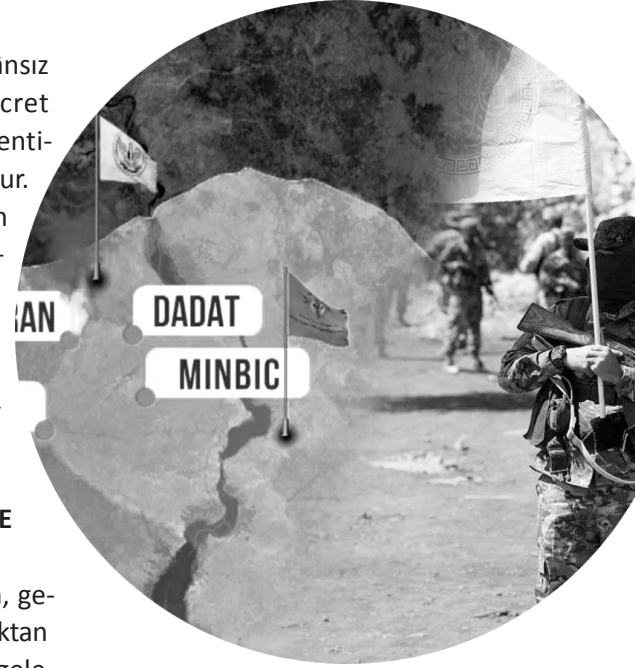
lara ulaşmak halk açısından imkânsız hale gelmiş durumda. Asgari ücret tartışmalarından halkın bir beklentisinin olmamasının nedeni de budur. Asgari ücrete yapılacak zammın enflasyon karşısında değersiz kalacağı görülmektedir. Tepki ve öfke açlık-yoksullukla harmanlanarak mayalanıyor ve korku ve baskıyla bu mayalanmanın önüne geçilme-ye çalışılıyor.

HER ŞEYE RAĞMEN MÜCADELE

Nefessiz bırakılan, umudu kırılan, geleceksizlik girdabında çırpınan halktan belli kesimler her şeye rağmen geleceğine sahip çıkmaya çalışıyor. Dört ayı aşkın süredir direnen Polonez işçilerinin direnişi her türden saldırıya rağmen devam etmektedir. İşçilerin özlük hakları için sürdürdükleri direniş devam ediyor, "devletimiz Ürdünlü patronu koruyor, bizi çocuklarımızı aç bırakıyor" isyanıyla seslerini duyurmaya çalışıyor. Kurulan polis barikatını aşma iradesiyle yürüyen işçiler dayanışma ve direnişlerinin duyulması için destek olunmasını ve direnişe ses olunmasını bekliyor. İşçilere barikat kurulduğu günlerde mecliste başlayan "asgari ücreti belirleme" tartışmaları işçi-emekçilerin asgari ihtiyaçlarını değil, patronların kârlarına göre tartışılmaya devam ediyordu. Enflasyon karşısında hiçbir değeri olmayan asgari ücretle 2025 yılında da halk açlık ve yoksulluğa terk edilecektir.

Devletin topyekûn saldırısının halklarından biri olan hapishanelerde devlet yaşanan katliamı kendisi açıklamıştır. Adalet Bakanlığının 2024 yılına verilerine göre 11 ayda, hapishanelerde 709 tutuklu yaşamını yitirdi! Yüzlerce hasta tutsağın ölüm sınırında yaşadığı hapishaneler ölüm evine dönüşmüş durumda. Saldırının yeni biçimi olan Y tipi kuyu tipi hapishaneler de bir süredir açılmakta ve buralara götürülen devrimci tutsaklar tek başlarına da kalsalar direnmeye devam etmektedir. Bir dizi hak ihlalinin yaşandığı hapishanelerde devrimci tutsakların iradeleri kırılmaya ve teslim alınmaya çalışılmakta. İradesi kırılmayan tutsakların tahliyeleri "akıl dışı" gerekçelerle ertelenmektedir.

Halkın toprağına, suyuna, geleceğine

ve ekmeğine sahip çıkma mücadelesi kesintisiz sürüyor. Emperyalist şirketlere peşkeş çekilen Kaz Dağlarını iş makinelerinin önüne bedenlerini yatırarak engel olmaya çalışan halkın sesi bir kez daha devletin ve şirketlerin kolluk gücü tarafından kesilmeye çalışılmıştır.

KURTULUŞUN TEK YOLU DEVİRİMCİ MÜCADELE

Bir kez daha Dünya halklarına Orta Doğu coğrafyasından işkence, zulüm ve katliam görüntüleri izlettirilmeye başlandı. Ayakta kalmaya dermanı kalmamış bir avuç emperyalist katil ve onların her türlü yeminli uşak katilleri Orta Doğu halklarının kanı üzerinden ayakta kalma savaşı içindeler. Bir diktatör devrildi ve devirenlerin kadın, çocuk ayırımı yapmaksızın nasıl kan döktüğü ve nasıl kan dökmeye hevesli olduğu izlettiriliyor. Halkın kendi kaderini eline almasından ve kendi kurtuluşunu sağlayacak savaşa tutunmaktan başka çaresinin olmadığını bir kez daha görüyoruz. Her türden hakkın sahibi olmanın yegane yolu savaştan geçiyor ve kan emicileri dize getirecek yegane yol da budur. Meclis koltuklarındaki coşkulu alkışların göz boyamaktan, halkı kandırmaktan başka hiçbir amacı yoktur. Ne ülkemizdeki faşist diktatörlüğün ne de başka coğrafyalardaki diktatörlerin kan dökmekten, kanla beslenmekten ve diktatörlüklerini baskı ve bu kan deryasında ayakta tutmaktan başka bir çareleri var. Bizim de onları bu kan deryasında boğmak için kendi geleceğimizi elimize almaktan, geleceğimizi kurtaracak savaşı yürütmekten başka çaremiz yok.

Ezilen Ulusların ve Halkın İradesini Çiğn

Suriye’de son iki haftada yaşananlar bu ülkedeki iktidar mücadelesinin özelliklerini sunmakla ilgiye değerlidir. Başlangıçta otokratik ve faşist Esad iktidarına karşı Suriye halkının özgürlük ve devrim mücadelesi biçiminde gelişen hareket kısa sürede başta IŞİD olmak üzere dışarıdan müdahalelerle sürece müdahale eden grupların kontrolüne geçmiş ve tüm Suriye zamanla bölgedeki ve uluslararası gerici devletlerin çıkarlarına göre şekillenen bir iç kargaşaya sürüklenmişti. Son dönemki hareketlilik bu kargaşanın, yerini yeni bir "düzene" bırakmak üzere geride kaldığını düşündürmektedir. Elbette bu kesin bir saptama değildir. Geçici bir hükümetin oluşturulması ve bu görevi yerine getirecek güçlerin kimler olacağı konusunda genel bir uzlaşya varıldığı anlaşılmaktadır. Bu sürecin başlangıcında Türk tarafının rolü konusunda ciddi ve sürekli bir deformasyon yapılsa da gelişmeler bambaşka gerçekleri ortaya sermiştir. Bütün bu sürecin, gerici bölge devletleriyle beraber esas olarak İngiliz ve ABD emperyalizmi tarafından planlandığı anlaşılmaktadır. Buna Rusya’nın ve İran’ın da onay verdiğini belirtmek gerekiyor. Bu onaylama bölgedeki gerici dengenin korunmasına ve sürdürülmesine dayanır. Elbette özellikle İran için mevzi kaybindan söz edilebilir, ne var ki bu bölgedeki dengede İran’ın rolünün ortadan kalktığına işaret etmez. Aksine tüm gericiliğin İran faşizmine ihtiyacı devam etmektedir ve İran bilindik rolüyle henüz sahnededir.

İŞ BİRLİKÇİLER HİZMETE DEVAM EDİYOR

Daha önce de belirttiğimiz gibi Orta Doğu’daki hemen tüm devletler özellikle İngiltere ve ABD ile güçlü bir iş birliğine sahiptir. Filistin ulusal direnişinin parçası olan güçlerin esas ve Lübnan’da Hizbullah anti Siyonist bir çizgide olmalarından ötürü kısmen anti emperyalist bir tutuma sahiptirler. Bugüne değin İsrail’in korunması ve sağlam bir Yahudi topluluğu halinde varlığını sürdürmesi için İngiltere ve ABD büyük bir çaba harcadı. En son Abraham Anlaşmaları ile atılan adım bu çabanın pekiştirilmesi anlamına geliyordu. 7 Ekim Aksa Tufanı ile Filistin Direnişi bunu engelledi ve söz konusu amacın önünde büyük bir engel olarak kendini tüm görkemiyle ortaya koydu. Geçen bir yıldan sonra Filistin Direnişi büyük darbeler aldı, devamında Lübnan’da Hizbullah da ağır yaralar aldı. Bu darbeler emperyalizmden görece bağımsız hareket eden ulusal güçlerin zayıflaması anlamına geliyor. Bugün emperyalizm bölgede daha etkin bir

egemenlik kurmuş durumda, atacağı adımlar önünde onu durduracak düzeyde bir engel kalmadığı söylenebilir. Yeniden Abraham Anlaşmaları için zemin hazırlanmış durumda. Bu da İsrail’in bölgedeki gücünün pekiştirilmesi anlamına gelecek. Orta Doğu’da bilindik gerici denge yeniden oluşturulmakta ve anlaşılın İran’ın rolü bu süreçte başka güçlere doğru yayılacak. Bu da emperyalizm için daha yönetilebilir bir bölge anlamına gelir. Bu sonuç emperyalizmin öteden beri uyguladığı anlayışın tekrarlanmasıdır. Yönetmekte zorlandığı her durumda kargaşa yaratıp yeni ama bir kez daha kargaşaya düşmek üzere gene iş birlikçi karakterde bir yapı inşa etmek. Onun barışa ve halklar arası uzlaşmaya dayalı bir sistem kurması olanaksızdır. Sömürüye ve talana duyduğu ihtiyaç her alanda; ama özellikle de yarı sömürgelerde yönetmek için zorbalığa başvurmak zorunda kalır. Suriye’de Esad yönetimindeki rejimin devrilmesi zorbalığa dayanan bir sistemin yıkılmasıdır. Bununla birlikte Esad rejiminin yıkılmasını getiren sürecin yönetimi açıkça görülmektedir ki ABD ve İngiltere’den bağımsız bir hareketin sonucu olmamıştır. Bunların kontrolünde kurulacak yeni rejimin demokratik olamayacağı bugünden açıktır. Çünkü demokratik bir rejimin birincil özelliği emperyalizmden bağımsız, halkın inisiyatifine dayanmasıdır. Söz konusu faşist rejimi deviren güçlerin böyle bir özellikte olmadıkları bugünden bellidir. Suriye’de yaşananlar günümüzde ulusal sorunların hem önemine işaret etmektedir hem de kapsamlı bir manipülasyon aracı olabileceğine. Heyet Tahrir el-Şam (HTŞ) ulusal bir kimlikten çok dinî bir kimlikle hareket etmektedir. Son operasyonla birlikte bu örgütün çizgisinin çoğulcu bir kimliğe evrildiğini görüyoruz. Bu, HTŞ’nin dışa bağlı karakterini somutlaştıran bir durumdur. Suriye’de devlet, emperyalizmin desteği olmadığında ayakta kalma yeteneği gösterememiştir. Neredeyse tüm yarı sömürgelerdeki devletlerin gerçekliği budur. Elbette bu yeteneksizlik her birinde aynı düzeyde değildir ve Suriye’deki sürecin özgünlükleri söz konusudur. Suriye’de devlet güçlerinin çok kısa bir sürede dağılması yukarıda belirttiğimiz gibi emperyalizmin desteğine dayanan bir operasyona maruz kalmasındandır. Devlet yeni rejimin oluşmasında emperyalizmle iş birliğine devam ettiği için de yıkım çok kısa sürede gerçekleşmiştir. Bu sürecin parçası olan hemen tüm unsurlar Esad rejimi olarak tanımlanan devlet yapılanmasının esas olarak korunmasından, yeni sürece göre iyileştirilmesinden de söz etmektedir. Suriye Başbakanı da yeni rejimin inşası

için iş birliğine açık olduklarını açıkladı. Bu operasyonların sağlanmış bir anlaşmanın ya da mutabakatın ürünü olarak gerçekleştiği ortadadır. Devlete bağlı askerî güçler neredeyse tek kurşun atmadan mevzileri terk ettiler. Bu da yeni rejimin oluşturulması sürecinde eskilerin rol almaya devam edeceğini, artık "eski" denecek yapının temel ilişkilerinin korunacağına dair bir veri olarak görülmelidir.

"Eski" devletin temel ilişkilerinin üzerine inşa edileceği belli olan yeni rejimin adına muhalif denen çok sayıda farklı grubun 2011’den beri devam eden "iktidar mücadelelerinin" bir ürünü olarak değerlendirilmelidir. Bu gruplar bugüne değin sadece merkezî hükümete karşı değil birbirlerine karşı da mücadele ettiler. 27 Kasım’dan itibaren devam eden operasyonda ise belirgin olarak HTŞ’nin denetimi söz konusu, SMO da onun kontrolünde süren operasyonda rol aldı. Dışardan ve yüzeysel bakıldığında ciddi bir kafa karışıklığı yaratması doğal bir keşmekeşlikten söz edilebilir. Bununla birlikte bu operasyonun bazı gerici bölge devletlerinin ve emperyalizmin planı doğrultusunda gerçekleştiği temel alındığında durumu anlamak gayet mümkün olacaktır.

SALDIRGANLIĞI ÖNLEME OPERASYONU

27 Kasım’da HTŞ’nin başını çektiği muhalifler grubu Suriye ordusunun İdlib’in doğusundaki tahkimatlarına saldırı başlattığında sürecin bu denli hızlı seyredeceği beklenmiyordu. Askerî Operasyonlar Komutanlığı (AOK) adı verilen bir komuta merkezi kuruldu ve ABD’nin bilindik "önleyici saldırı doktrini"nden ilham aldığı açık biçimde operasyonun adı "Saldırganlığı Önleme Operasyonu" oldu.

HTŞ’nin liderliğini yapan Colani IŞİD tarafından Şam cephesini oluşturmak üzere Suriye’de görevlendirilen bir Suriyeli. Suriye’de BAAS Partisinde Merkez Komitesi üyeliği yapmış, uzun süre dışişleri bakanlığında kalmış (1984-2006) ve en son başkan yardımcılığı görevini yürütmüş (2006-2014) Faruk el Şara’nın yeğeni olan Colani, ailesinin "Arap milliyetçiliğine" dayanan siyasî kimliğinden ayrı olarak siyasî İslamiyet’i seçmiş, gerçek adı Ahmed Hüseyin olan bir Şara. Colani adı ise Golan bölgesinden gelmekte. Aile Suriye’nin, Golan Tepe-

leri’ne yakın Dera bölgesinden, Golan Tepelerindeki evlerini ise 1967 yılında terk etmek zorunda bırakılmış. HTŞ liderinin siyasete ve devlet teşkilatına yabancı olmadığını gösteren bu kimliği İngiltere ve ABD’nin bu yeniden yapılanma sürecine hazırlıklı olduğunun bir başka verisi olarak değerlendirilmelidir. Colani uzlaşmacı, akliselim, uygar ve özellikle vurgulanan çoğulcu üslubuyla da önüne konan görevi yerine getirecek bir lider imajı vermiş durumda. Son dönemde HTŞ liderinin bu imajı taşıdığını gösteren röportajlara, açıklamalara ve tanıtımlara sıklıkla tanık olduk. Başına 10 milyon dolar ödül konmuş eski El Kaide üyesinin şimdi "yeni Suriye"nin lideri olarak gösterilmesi emperyalizmin ve tüm gericiliğin temel karakterini ele

vermektedir. Ebu Muhammed Colani liderliğindeki HTŞ’nin stratejisi başından itibaren Esad rejimini yıkmaktır. Bu bakımdan ABD, İngiltere ve İsrail ile uyumlu bir hedefe sahipti. SMO için ise durum aynı berraklıkta değildi. HTŞ’den farklı olarak SMO’yu oluşturan gruplar sınırlı hedeflere sahip oldular. HTŞ bugün daha bütünlüklü, disiplinli bir ordu olarak hareket etmekte, kontrolünü ele geçirdiği yerlerde bir düzen kurmakta, IŞİD dönemindeki "vahşetin" önünü almakta. Kuşkusuz bu "değişimin" de yeni Suriye’de emperyalizmden alınan icazetle ilgisi vardır. HTŞ’nin bünyesinde Talha, Ali ve Zubeyr adında tugaylar ve Ceyş Muhacirun ve Ensar El İslam, Ensar El Tevhid ve Türkistan İslam Partisi gibi HTŞ’ye bağlı hareket eden gruplar bulunmaktadır. Bunların dışında yabancı unsurlardan kurulan küçük birimler halinde Xhemati Alban, Muhojir Tactical ve

Yeniye Karşı Mücadele Kazanacaktır

Yurtugh Tactical gibi gruplar da HTŞ'ye bağlı hareket ettiler. SMO ve diğerleri içinde Şam Cephesi, Müşterek Kuvvetler, 50. Tümen, Ahrar Şarkiye, Ahrar Şam'ın Doğu Kanadı ve Şukur Eş Şam Feylak eş Şam, Ceyş el-Nasr, Ceyş el-Ahrar ve Ceyş el-İzzeh gibi adları Türkiye'de sıklıkla duyulan gruplar var.

Bu kadar çeşitli grubun yer aldığı HTŞ'nin, özellikle de SMO'nun bundan sonraki süreçte, üstelik devlet yönetmekte uyumlu ve muktedir bir seyir izlemesi ne kadar mümkün olabilecek? Bu çok tartışmalı bir soru gibi görünse de yanıt verilmesi o kadar zor bir soru değil. Bu grupların bileşeni de ele alındığında, ayrıca mevcut şartlarda olanakların sınırlılığı da düşünüldüğünde Suriye'yi yine karmaşa ve

bu sorun kısmen aşılabildir. Örneğin Esad Kürt ulusunun ve kimi Sünni aşiretlerin özerklik istemine ısrarla karşı koymuş, bu yöndeki gelişmeyi devletin birliği bakımından sakıncalı görüp "taviz" vermekten imtina etmiş olduğu halde aynı tutumu Colani liderliğindeki yeni yönetim sergilemeyecektir. Özerk ve hatta federatif idarelere olanak vererek "yönetilebilir" bir Suriye yaratabilecektir. Bu bir ölçüde mantıklı bir yorumdur. Buna rağmen özerklik ya da federatif bir birlik için gelişmiş bir devlet ve ulusal haklar anlayışının olması gerektiğini unutmamalıyım. Bölgedeki genel gericilik bu ikisinden de esas olarak mahrumdur. Colani'nin ve HTŞ'nin de geçmişi bu bakımdan pek de sağlıklı olmadıklarının bin bir verisini sunmaktadır.

YENİ SURİYE ESKİSİNDEN DE BETER

Suriye'de Esad rejiminin sona ermesini sağlayan esas gücün HTŞ ve müttefikleri olduğu ortadadır. PYD başından beri amacının özerklik olduğunu, merkezî devlet sistemiyle özerklik bağı kurmak amacıyla olduğunu savunduğu için bugüne değin "rejimi devirmek" yönünde hareket etmedi. Bugün de aynı doğrultuda hareket etmektedir. Dün Esad rejimi ile "özerklik" zemininde anlaşma yolunda ilerlemeye gayret ettiler. Bugün de aynı gayreti "yeni" yönetimle sürdürecekleri anlaşılıyor. TC destekli oldukları açık olan "Suriye Millî Ordusu" (SMO) ise hem Esad rejiminin yıkılmasında HTŞ'nin bir müttefiki olarak hareket etti hem de TC'nin de çıkarlarıyla bağlaşıklık olmak üzere PYD'nin kontrolündeki

kimi bölgelerde saldırgan bir tutum içinde oldu. Esad rejimi yıkıldıktan itibaren SMO'nun HTŞ'den farklı olan bu tutumu "yeni rejimin" niteliği hakkındaki tartışmaların bir parçası olacak gibidir. Elbette bunda SMO'nun ne derecede bütünlüklü davranabileceği, TC'nin ABD, İngiltere ve İsrail'i ikna etme kapasitesi belirleyici olacaktır. Halihazırda özellikle Kuzey ve Doğu Suriye'deki PYD otoritesinin emperyalist odaklar ve İsrail tarafından korunmakta olduğu görülüyor. Özellikle ABD'nin bu konuda geri adım atması beklenemez. Bütün kesimler üzerinde söz ve otorite sahibi olarak "özerk yönetime" tanıdığı inisiyatifleri diğerlerine de kabul ettirmek yönünde davranacağını söyleyebiliriz. Ayrıca bu alanda PYD'nin çok daha hazırlıklı bir güce sahip olduğu da bir sır değil. ABD'nin askerî açıdan sağladığı olanaklar hem ABD'nin "vazgeçilmez" bir güçle ilişki

kurduğunun bilincinde olduğunu gösterir hem de PYD'nin bölgede etkin bir rol oynamaya muktedir olduğunu. Tüm bu koşullar ve gelişmeler bize nasıl bir sorumluluk taşıdığımızı ve nasıl bir politik tutum almamız gerektiğini gösterir? Yanıtlanması gereken soruların belirleyici olanı bu olsa gerek. Bir tarafta yıkılması zorunlu ve kesinlikle olumlu olan bir faşist yönetim diğer tarafta onun yerine ikame edilmekte olan aşırı gericici ve işbirlikçi bir yeni yönetim varken devrimci tutum ne olmalıdır. Açıktır ki biz en son Beşar Esad'da somutlaşan faşist BAAS yönetimini savunmak pozisyonunda olamayız. Bu yönetim eğer emperyalist müdahalelere karşı açık ve net bir tutum içinde olsaydı kısmen olumlunabilirdi. Ne var ki geçen 13 yıl boyunca ne bu müdahalelere karşı açık bir tavır geliştirebildi ne de halkın tam da böyle bir tavra açık tavrını öne çıkarak bir politik hat izleyebildi. O emperyalist müdahalelere karşı gene emperyalistlerle ve gericici devletlerle işbirliği yaparak kendisi için tavizler koparma peşine düştü. PYD'nin Kürt ulusal çıkarlarını da teminat altına almaya dönük anlaşma çabalarını da tam da bu sebeple ve tabii ki yönetimi paylaşmamak adına reddetti. Suriye'nin Arap halkıyla da birleşmek yönünde bir çaba harcamadı. Daha çok Rusya ile; ama aynı zamanda bölgenin gericici devletleriyle işbirliği sağlamak üzere yoğun bir gayret içinde oldu. Rusya ve İran'ın sağladığı "direnme olanaklarını" kendi çıkarlarını korumak ve sağlamlaştırmak üzere kullanmayı tercih etti. Bu özellik tüm gericilerin, özellikle de faşist yönetimlerin kibirden doğan kaçınılmaz özelliğidir. Efendilerinin kendilerine muhtaç olduğu yanılgısından doğan bu gericici ve yoz anlayış dün Saddam, Kaddafi kişiliklerinde bugün Esad kişiliğinde görülmüştür. Önümüzdeki yıllar daha onlarcasına rastlayacağımızı göstermektedir. Bu türden yönetimlerin ve kişiliklerin halklar ve devrim lehine taşıyabilecekleri hiçbir özellik olmadığını en zor koşullarda dahi sergiledikleri tutumlardan görmüş olduk. BAAS rejimi için olumlu addedilebilecek bir özellik olarak İsrail'e karşı tutumu konu edilebilir. Anti Siyonist bir çizgide olduğu düşüncesini veren bu tutumun kaynağının bölgedeki dengenin korunması olduğunu vurgulamamız gerekir. Benzeri bir vurguyu yakın zamanda İran için de yapmıştık. İran gibi Suriye de bölgedeki dengenin bir tarafı olarak bu tutuma sahiptir. Bu bakımdan halkın çıkarlarından ileri gelen ve halkların kardeşliğini içeren bir tutumdan çok uzak, aksine emperyalizmle işbirliğine dayanan bir İsrail karşıtlığı söz konusu olmuştur. En son İsrail'in de doğrudan dahil olduğu

operasyona karşı aynı devletin nasıl teslimiyetçi yaklaştığını, arkasında emperyalist ve gericici devlet destekleri olmadığına meydanı boşalttıklarını apaçık gördük. Dolayısıyla bu içerikteki bir tartışmada bölgedeki gericici dengeyi ve bu dengenin taraflarını esasta aynı değerlendirmek gerekir. Birini diğerine yeğ tutmak çok özel şartlar haricinde yanlış olacaktır.

HALKLARIN ÖZGÜVENİ BÜYÜMELİ

Bu sürece daha genel olarak bir açıdan da bakmak gerekir. Bilindiği gibi sürecin başlangıcı Aksa Tufanıdır. Aksa Tufanı ile Filistin direniş güçleri ve görece ulusal bir dava yürüten Hizbullah anti emperyalist ve anti Siyonist bir siyasî çizgi sergilediler. Emperyalizmin ve Siyonizm'in, bölge halklarına dayatmak üzere yukarıda sözünü ettiğimiz gericici dengenin pekişmesini sağlayacak Abraham Anlaşmalarını gündeme aldığı bir dönemde bu siyasî çizgi planları bozdu. Direniş belirgin biçimde öne çıktı ve gericiliğe dehşet saçtı. O günden bugüne tüm gericilik bu direnişi bastırmak ve yaydığı isyan coşkusunu sindirmeyi amaçlamıştır. Belki pratikte o kadar değil; ama propaganda yoluyla bu yönde ilerleme sağladıkları açıktır. İsrail Lübnan'da esas olarak başarısız da olsa Suriye'deki rolü nedeniyle güçlü bir imaj çizmiş durumda.

Suriye'deki yeni süreci Filistin'e yönelik "insansızlaştırma ve direnişi yok etme" saldırılarından ayrı düşünmeden ele almalı ve değerlendirmeliyiz. Süreç ulusal iradelerin parçalanması ve geriletilmesi, emperyalist hegemonyanın pekiştirilmesi biçiminde işletilmektedir. Bu politikaya karşı bağımsızlık mücadelelerine ışık tutmak ve yönelmek temel yaklaşımımız olmalıdır. Bu mücadeleyi gördüğümüz yerde desteklemeli ve yine bu türden mücadelelerin gelişmesi için gayret etmeliyiz. Kendi ulusal çıkarlarına uygun politikalar izleyen hareketler için de esas olarak olumlu bir tutum içinde olmalı, bu hareketlerle, nihayetinde bağımsız olamayacaklarını bilerek ilişkilenmek gerektiğini de unutmamalıyız. Halkların özgüvenini yıkan propagandalara ve gelişmelere karşı halkın gücünü vurgulayan ve çıkarlarını açıklayan çalışmalara ve politikalara yönelmek özel bir önem kazanmış durumdadır. Aksa Tufanı bu bakımdan dikkate değer bir gelişmedir. O günden bugüne aynı içerikte birçok gelişme yaşanmıştır. İsrarla bunlara yönelmeli ve kendimizi bunlarla eğitmeliyiz. Gerçek korkuların kaynağı halka güvenmemektir. Emperyalizmin gücünün kaynağı da bu güvensizliktir. Suriye bu gerçeğin bir tür aynasıdır.

keşmekeş beklemektedir. Esad'ın başaramadığı yönetimi Colani'nin başarması için geçerli bir sebep yok. Aksine "yabancı güçlerin" yoğunluğu ve artan otoriteleri nedeniyle Colani'nin liderliğinde devlet daha çok sorunla ve dolayısıyla başarısızlıkla anılacaktır. Bu konuda bir noktaya daha dikkat çekmek gerekiyor. Esad'ın ülkeyi terk etmesi Suriye devletinin ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Hatta Esad "savaşılmayacak" talimatıyla devlet güçlerinin korunması yönünde bir taktik uygulayarak devlet yapısının devamlılığı sağlamış ve yeni yönetimde devletin "eski" güçlerinin kullanılmasına da fırsat sağlamıştır. Bu da derin çelişkiler için başka bir güçlü zemindir. Önümüzdeki dönemde Suriye'nin birliği için sağlıklı koşulların olmadığı açık. Dolayısıyla yönetmenin daha da zor olduğu bir Suriye gerçekliği söz konusu. Denebilir ki "özerk" ya da "federatif" idarelerle

KADIN ÇALIŞMALARINDAKİ YANLIŞ DÜŞÜNCELERLE MÜCADELE EDELİM-VIII

Kadın çalışmalarının sadece kadınlar tarafından yürütülmesi gerektiği düşüncesinin kabul görmesinin nedeni ise toplumsal pratik açısından bir karşılığının olmasıdır. Kadınların erkekler karşısında, erkeklerin olduğu alanlarda varlık gösterememe ya da erkeğe tabi olma durumu kadınları "özel çalışma alanı" olarak gördükleri kadın çalışmalarına sıkıştırmıştır. Daha doğru ifadeyle: Kadınlar kadın çalışmalarını daha özgürce üretebileceği alanlar olarak tanımlanmıştır. Bu anlayış "Kadın çalışmalarının kadınlar tarafından yürütülmesi" gerektiği düşüncesini pekiştirmiştir, bu düşünce tipik iki karakter kazanmıştır. Birincisi, çalışmanın yürütücülerinin tamamen kadınlardan oluşması ikincisi, çalışmanın yöneldiği kitlenin de tamamen kadınlar olmasıdır. Erkek her iki yönde de bu çalışmaların dışında tutulmaktadır.

Erkeğin kadın çalışmasının dışında tutulması, "kadınlar erkeklerin yanında kendini ifade edemiyor", "rahat hareket edemiyor", "erkekler olduğunda kadınlar gelmiyor" vb. düşüncelerle savunulmaktadır. Çalışmanın yöneldiği kesimlerden erkeğin tamamen çıkarılması ise "esas

özne kadındır", "kadınların, kadına karşı saldırıların doğrudan faillerine yönelik çalışma yapması yanlıştır", "kadının bilinçlenmesi esastır" vb. düşünceleri ile savunulmaktadır. Her iki durumda da savunulan düşüncelerin bir doğruluk payı vardır. Ancak bu belirlemeler eksik ve yetersiz belirlemelerdir. Çünkü aynı zamanda kadınların azımsanmayacak bir kısmı "erkeklerle çok daha rahat konuşabildiğini", "erkeklerin kendisini kadınlar gibi yargılamadığını" vb. de söylemektedir. Aynı şekilde ikinci durumu da incelediğimizde kadın sorununda sadece kadınları değiştirerek, eğiterek, harekete geçirip örgütleyerek mücadeleyi geliştiremeyiz. Kadın sorununun gerçek çözümü için erkeklerle yönelik bir politika da izlenmelidir. Aynı zamanda kadın sorununa karşı cinsiyet ilişkilerinde çelişkiler yaşayan, erkek egemen anlayışla çatışma içinde olan, değişmesi gerektiğine inanan erkek kitlesi işçi ve emekçi erkekler olduğu yadsınmamalıdır, bu her şeyden önce gerçeği inkârdır, toplumsal gelişmeyi reddetmektir.

Kadın sorunu ne erkeğin ne de kadının varlığından ya da doğal yapısından ya

da genetik kodlarından kaynaklanmaktadır. Doğallığında mücadele erkeği bu alanın tamamen dışında tutarak gelişiyor olamaz. Basit bir mantıkla her iki cins yaşamın her alanında hem baş başa hem de karşı karşıyadırlar. Politika alanında onları birbirinden tamamen ayırmak, kadını bir fanusun içine yerleştirir gibi sadece kadın çalışmalarında görevlendirmek çözüme bir katkı sunmayacağı gibi tersten erkek egemenliğini sürdürmek, kadına kadınla ilgili konularla ilgilenme sınırları çekmek olur. Bu, kadının gelişmesine sağlamaz, onu kütleleştirir, tıkar. Ama bu demek değildir ki kadın ve erkeğin özel konumuna uygun özel yöntemler, özel propaganda ve ajitasyonlar, özel araçlar geliştirmeyelim.

Birçok kadın hareketi tarafından kadın çalışmasının sadece kadınlar tarafından yürütülmesi gerektiği ve sadece kadınlara yönelik bir politik çalışma olması gerektiği düşüncesi ilke olarak görülmektedir. Bu ilkeye bağlı olarak ayrı örgütlenmeler kurmaktadır. Bizim böyle bir ilkemiz yoktur, olamaz. Bu kesinlikte söylediğimizde bizim Komünist Kadın Hareketi (KKH) yaratmak

için, kadınları bu harekete çekmek için özel politika, propaganda ve ajitasyonu ve özel kadın örgütlenmelerini reddettiğimiz düşünülmektedir. Komünist ustaların sayısız kere vurguladığı gibi komünistler "Proletarya kadınların tam kurtuluşu için savaşımadan kendisini kesin kurtaramaz." (Lenin) düsturuyla hareket ederler, bu sebeple devrimin tüm meselelerinde olduğu gibi kadın sorununun çözümü için canla başla çalışmak zorundadırlar.

Biz her ne kadar kadınların kurtuluşu için proletaryanın savaşmak zorunda olduğunu anlayış olarak savunsak da KKH yaratma sorumluluğunun sadece kadınlarda olduğu fikri de yaşamaktadır. Karşıma çıkan her olumsuzlukta, yetmezlikte gözlerimizin kadınları ya da bir kısım kadın yoldaşları araması bundandır. Bu düşüncenin nedenlerini incelediğimizde ise karşıma hazin tablo çıkmaktadır. Bu düşüncenin nedeni öncelikle devrim mücadelesinde kadının rolünün küçümsenmesidir. Bu karşıma tam da kadın çalışmalarının önemsiz görülmesi ve görevin küçümsenmesi olarak çıkmaktadır. Kadının devrim mücadelesinde rolünün küçümsenmesi,

kadın sorununun önemsiz görülmesi ise derinlemesine incelendiğinde kadının ikinci sınıf insan olarak görülmesine dayanmaktadır. İşçi ve köylü kadınların, bu yıkıcı büyük gücün devrimdeki rolünün küçümsenmesinden kaynaklı onların devrime kazanılması görevi de küçük görülmektedir. Kendini büyük işlere layık gören anlayış bu görevi küçümsediği için bu "küçük" görevi yerine getirecek "küçük işlerin insanı" olarak gördüğü kadınların bu görevi yerine getirmesi gerektiğini savunmaktadır. Bir kısım yoldaşların yaklaşımı gerçekten böyledir.

"Kadın çalışmasını kadınlar yürütmelidir" düşüncesi pratikte şu şekilde de açığa çıkmaktadır: Kadın çalışmalarını küçümseyen bir kısım yoldaşlar bu çalışmalarla ve bu çalışmaları yürüten yoldaşlarla aralarına bürokrasi bariyerleri oluştururlar. Hem konuyla çok ilgili görünür hem de bu konuda hiçbir şey yapmazlar. Bu yaklaşımla kadın çalışmaları hakkında sürekli "öyle olmalı, böyle olmalı", "şöyle yapın, böyle yapın" biçiminde basma kalıp cümlelerle akıl verirken bu çalışmanın kendisinin de sorumluluğunda olduğu, KKH yaratmak için tüm örgütün, tüm gücünün çabasına ihtiyaç olduğu, yaratılması için KP'nin "öyle yapın, böyle yapın"dan çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlamamak çok büyük zararlara yol açmaktadır. Bu durum aynı zamanda işçi ve emekçi ezilen kadınlara karşı sorumsuzluğun yanı sıra devrime karşı ciddiyetsizliğin, sorumsuzluğun göstergesidir.

Erkek yoldaşlar bu çalışmalarda gerçekten tüm güçleri ile çalışmak zorundadır. Ne kadınlar için özel çalışma yürütmek, ayrı ajitasyon propaganda çalışması yürütmek ne de kadınların esas özne olması anlayışımız buna engeldir. Bu bir çeşit "dışlanmaya" karşı tepkisellik olarak ortaya çıkıyorsa (ki öyle olmadığı açıktır) bu politik olarak ne kadar geri olunduğuna işaret etmektedir. Erkek yoldaşlar ve kendini bu çalışmanın dışında gören bir kısım kadın yoldaşlar işçi ve emekçi kadınları devrime kazanma mücadelesine gerçekten tüm güçleri ile katılmak, çalışmak yerine alanlarda bu çalışmaları yürüten kadın yoldaşlara sürekli başarısız olunduğunu/olduğunu, "bu işin öyle yapılamayacağını" vb. söyleyip dururlar, kadın çalışmasına ne zaman ağırlık verilse "feminist olunacağı", "feminizmden etkilenildiği", "feminizme kayıldığı"na dair büyük tehlike üzerine çoğunlukla boş, temelsiz görüşler öne sürerler. Çalışmayı kendi çalışması olarak görmeyip çalışan yoldaşların

önünde sürekli başka görevlerde kullanarak tercih yapmaya zorlama, kadın çalışmasının tercih edilmesi durumunda yine "feminizme kaymayla" suçlama hep karşılaşılan durumdur. Çalışmaya destek olmak, işin bir ucundan tutmak bir yana sürekli çalışmayı boşa düşüren yaklaşımlara girerler. Bütün bu yaklaşımlar aynı zamanda "kadın çalışmasını kadınlar yürütmeli" düşüncesi ile eşgüdümlü ilerler. Bu ne yaman çelişki dedirten durum tam da burada açığa çıkmaktadır. "Kadın çalışmasını sadece kadınların çalışması" olarak görmeyen bir kısım yoldaşlar önce bu devrimci görevi küçümsediği için başından savmak" adına bu fikri savunur duruma düşmekte, daha sonra kadınlar bu çalışmayı yürüttüklerinde ya da birçok yoldaş büyük bir özveri ve gayretle bu çalışmayı yürüttüklerinde ise kadınların önüne başka görevler koymaktadırlar ya da her zaman öne sürebilecekleri daha "önemli" görevler vardır. Karşımıza yaman çelişki olarak çıkan feminist bir ilkenin en çok feminizme kayma uyarısında bulunan yoldaşlar tarafından pratikte uygulanıyor olmasına özel dikkat çekmek gerekir. Bu durum ilkelerin, fikirlerin küçük burjuva hesapçılıkla eğilip bükülmesi, komünist ilkelerin tutarlı bir biçimde hayata uygulanmaması oportünizmdir, buna karşı özellikle dikkatli olmak gerekir.

Clara yoldaş, şöyle demektedir: "... Görüşümce eğer her ülkenin komünist partisi erkekleri devrime yönlendirmede olduğu gibi aynı enerjiyle proletaryanın vereceği meydan savaşları için kadınları da kendine çekme, devrimci eğitimden geçirmezse, bu devrime ve devrim için kitlelerin harekete geçirilmesine muazzam zarar verecektir. Kadınları da bilinçli üyeler olarak devrime katmak ve eğitmek için çaba göstermeyen tüm yoldaşları, devrimin bilinçli baltalayıcıları olarak adlandırıyorum." (**Kadın Sorunu Üzerine, s.88, İnter Yayınları**)

Şimdi bir karar verme zorunluluğu tüm devrimci iddiası olanların karşısında duruyor. Devrimin bilinçli baltalayıcıları mı olacağız yoksa Demokratik Halk Devriminin gerçekleşmesi, zaferi için tüm devrim güçlerini devrimin saflarına, işçi sınıfının bayrağı altında örgütlemek için fedakârca, canla başla, gücümüzün tüm sınırlarını zorlayarak çalışacak mıyız? Bu seçim bize doğrudan kadın çalışmasında nasıl konumlanacağımızın da yanıtı olacaktır.

Düzeltilmek için şu adımları atmalıyız:

1- Proletarya, cinsiyet eşitsizliğine karşı neden savaşmalıdır? Kadınlar komünist saflara neden katılmalıdır? KKH'yi yaratma görevi neden tüm komünistlerin görevidir? Kadınların komünist saflardaki misyonu nedir? Erkeklerin komünist saflardaki misyonu nedir? Komünist kime denir, nasıl gerçek komünist olunur? gibi soruların cevaplarının arandığı eğitim çalışmaları yapılmalıdır.

2- "Kadın çalışmasını sadece kadınlar yürütmelidir" fikrine kaynaklık eden; "kadın sorunu sınıflar üstü bir sorundur, cinsiyet eşitsizliği sınıflar oluşmadan önce de vardır, aslında cinsiyet eşitsizliği her şeyin kaynağıdır, kadınların hükmü olsa dünya zaten sömürsüz ve barış içinde olur" gibi anlayışlarla ilişkili olan, kadın sorununun kaynağını erkek olarak gören feminist anlayışların kökü kazanıp atılmalıdır. Yanlışlığı açık bir şekilde ortaya konmalı, komünist saflarda bu anlayışların belirtileri incelenmeli, izi sürülmeli, bu anlayışla hesaplaşılmalı, insanların bilincinden sökülüp atılmalıdır.

3- Yoldaşlarımızda açığa çıkan bu gibi yanlış fikirlerin kökenlerini anlamak için teorik olarak yetkinleşmeye, ideolojik olarak sağlamlaşmaya yardımcı olacak teorik çalışmalara önem verilmesi gerekmektedir.

4- İşçi ve emekçi kadınların devrime örgütlenmesi görevinin görevlerimiz bir parçası olduğunu ve bu yüzden ertelenemez olduğunu güçlü şekilde tartışmak gerekmektedir. Bu görevden kaçılması, bu görevin küçümsenmesi, bu görevin sadece kadınların ya da bir kısım yoldaşların görevi olduğunun düşünülmesi bilinçli ya da bilinçsiz böyle hareket edilmesi devrime büyük zararlar vereceği, bunun ideolojik bir sorun olduğu konusunda kadroların bilinçlendirilmesine önem verilmelidir.

5- Bu konuda eğitici broşürler, kitapçıklar hazırlanmalı, kadın-erkek katımlı toplantılar, faaliyetler, eğitimler yapılmalı, bu çalışmanın deneyim ve tartışmaları yazılı hale getirilmeli. Tüm alanlarda bu konuda anlayış birliğinin oluşmasına özel önem verilmelidir.

D) KADIN ÇALIŞMALARINDA ESAS-TALI AYRIMI

Tüm çalışmalarımızı esas-tali terazisine koyar ve değerlendiririz. Bazen bu terazinin farklı mekanizmalarla kurulduğuna şahit oluyoruz. Ülkemizde baş çelişki,

devrimimizin acil görevleri, hedef kitlesi gibi birçok belirlememiz vardır. Bu terazi buna uygun tartar ve bir veri sunar. 11 ilkeye bakacak olursak da aynı kıstaslarla belirlemeler yapıldığını görürüz. Biz çoğunlukla daha lokal belirlemeler için bu tartıyı kullanırız: Üniversite gençliği mi, lise gençliği mi? X üniversitesi mi, Y üniversitesi mi? A fakültesi mi, B fakültesi mi? gibi. Özenli bir incelemeyi gerektiren bu tercihler bizim devrimimizin niteliğini ne kadar anladığımızı gösterir. Bunu kadın çalışması için konuştuğumuzda bugün maalesef Yayın çalışması mı?, Kadın çalışması mı? Semt çalışması mı? sorularında kaldığımızı görüyoruz. On yıllardır ısrarla işçi ve emekçi kadınların örgütlenmesinin kadın çalışmamızın ana damarını oluşturduğunu söylüyoruz. Bu ne yayın ne semt ne de gençlik çalışmasına ters düşer. Hepsini aynı özden beslenen onlarca gerekçe öne sürülerek kadın çalışmasının kendisi için esas olmadığını anlatır yoldaşlarımız. Muhakkak ki her bir insan, bir alanda görevlendirilmeleridir ve sorumluluk aldığı bu alanlarda çalışmalarını en iyi şekilde yapmaya çalışmalıdır. Her çalışmanın daha etkin ve verimli olabilmesi ve görev alan kişilerin sorumluluklarının doğru tanımlanması güçlü bir çalışma için zorunluluktur. Görev dağılımının olmadığı her çalışma ortada kalmaya mahkûm hale gelir. KP'lerde de tüm çalışmalar temel stratejisine bağlı sınıflandırılmış ve planlanmış insan gücü de buna göre düzenlenmiş olmalıdır. KP'lerde kadın çalışması yürütmek üzere kurulmuş ayrı bir kadın örgütlenmesi yoktur. Ancak ayrı bir kadın örgütünün olmaması KP'lerin kadın çalışmasının olmadığı, olmayacağı anlamına mı gelmektedir? KKH'yi yaratmak üzere ayrı bir kadın örgütlenmesine gitmeyen KP'nin böyle bir görevi yok mudur? Bu durum KP'nin KKH'yi yaratmak için politikasının olmadığı anlamına mı gelmektedir? Bütün bunlar kafaları kurcalayan önemli sorulardır ve bu soruların kadın çalışmasında esas-tali ayrımı ile doğrudan ilişkisi vardır. Çünkü bu görevler ve görevlerin sınıflandırılması, sıralanması ile ilgilidir. Bu çerçevede içerisinde şu soruların yanıtlarını bulmaya çalışmalıyız: Ayrı bir kadın örgütlenmesi olmayan KP'de görev dağılımından ne anlaşılmalıdır, kadın çalışması kimin görevidir, KKH'yi yaratma görevinde esas-tali ayrımı nasıl yapılmaktadır, nasıl yapılmalıdır? Tüm çalışmalar içinde kadın çalışması kimin esas görevidir?

devam edecek...

ABD-ÇİN EKONOMİ SAVAŞI: 2025 KRİZLER YILI MI OLACAK?

Trump'ın yeniden ABD başkanı olarak seçilmesiyle ABD ve Çin arasındaki ekonomik çekişmenin dozunun artacağı endişesi yayıldı. Seçim kampanyasında Çin'e yönelik ticarî kısıtlamalardan ve ek vergilerden söz eden Trump'ın, daha önceki başkanlığı döneminde izlediği politikalar ve emperyalistler arası çelişkilerin geldiği evre göz önüne alındığında bu endişe için makul gerekçelerin olduğu söylenebilir.

Bu endişeyi ve açık ekonomik savaş çağrılarının etkilerinin ne olacağını ve kapsamını ele almak için öncelikle birkaç hususa değinmemiz gerekir.

Çin sosyal emperyalizminin en büyük ticarî ortağı ve aynı zamanda en sert rekabeti yürüttüğü ülke ABD emperyalizmidir. Ticarî ortaklık ve "rekabet" devam etmekle birlikte, Çin'in ABD'ye ihracatı 2016 yılından bu yana sürekli

olarak kısıtlanmaktadır. 2016'da toplam ithalatının yüzde 22'sini Çin'den karşılayan ABD 2023 yılında bu payı yüzde 16 seviyesine indirmiş bulunmaktadır. Bu azalma ABD'de talep düşürücü önlemlerden çok yeni tedarik ağları oluşturmakla ilgilidir. Bu yolla Çin'in arz gücünü azaltmak ve rekabet gücünü kırmak amaçlanmaktadır. Çin'in ekonomik girişimlerini sekteye uğratmaya yönelik daha önceki hamleler ve pandemi dönemindeki genel arz kesintileri geniş krizlere yol açmıştı. ABD'nin, rezerv para gücünü elinde tutma avantajını kullanarak para politikasını sıkılaştırmasının ardından Çin "sıfır Covid" politikasıyla pandemiden kaynaklanan üretim düşüşünü derinleştirdi ve böylece meta dolaşımı sekteye uğratarak arz ve tedarik zincirinde krize yol açmıştı. Biden döneminde ise bu savaşımı tırmandırmak değil, kaçınılmaz çarpışmayı öteleyecek politikalar be-

nimsenmiş ve uluslararası ekonomideki gerilim görece azaltılmıştı.

Kimi anlaşmalar ile belli ticarî faaliyetlerdeki vergiler düşürülerek özellikle "ulusal güvenlik" başlığı altında değerlendirilen teknoloji ticareti gibi alanlarda ise kısıtlamalar sürdürülerek bir denge yakalanmaya çalışılmıştı. Bu yapılırken özellikle AB üzerinde baskı oluşturularak Çin'in bu alandaki ticarî kapasitesi daraltılmak istenmişti. Öyle ki, uzun yıllardır Almanya'nın en büyük ticarî ortağı olma unvanını ABD, 2023 yılında Çin'den geri almış oldu. Ancak özellikle enerji alanında görülen arz kesintisi ve bunun üretim alanlarına yansması ile birlikte üretim kapasitesinde yaşanan daralma, Avrupa merkezli ekonomik durağanlık risklerini açığa çıkarmış, bu durağanlık yalnızca Avrupa ile sınırlı kalmamış ve bütün dünyayı tehdit eden bir risk haline gelmiştir.

40 yıldır sürekli ve istikrarlı büyüyen ve bu ekonomik becerisi ile ön plana çıkan Çin dahi kapitalist restorasyon sonrası en büyük ekonomik resesyon riski ile karşı karşıya kalmıştır. Pandeminin sonlanması ile hızlı toparlanma ve yüksek büyüme rakamları yakalana- cağı beklentisi oluşsa da aradan geçen birkaç yıla rağmen bu beklentinin artık karşılanmasının zor olduğu görülmüştür. En son 2024 Ağustos ayı verilerine göre Çin sanayisinin beklentinin altında yüzde 4,5 büyüme rakamını ancak yakalayabildiği açıklanmıştır. Yani durdurulamaz büyüme ivmesi ile bilinen Çin için, bugünler artık geride kalmıştır.

ÇİN EKONOMİSİ DE DURAĞANLIK RİSKİ İÇİNDE!

Ayrıca Çin ekonomisinin yüksek büyüme rakamları yakalamasının en büyük faktörlerinden bir diğeri, ihracatın düş-

me eğilimi gösterdiği dönemlerde bu durumun iç özel tüketimin artırılması yolu ile dengelenmesi idi. Yani sanayi ve dış ticaretteki olası düşüşler, büyük nüfusa sahip Çin'de emlak sektörünü şişirme, düşük faiz ile tüketici için kredi olanaklarının artırılması yolu ile tasarruftan kaçındırma yani marjinal tüketimi kısırtma ve borç miktarının artırılması ile karşılanmaktaydı. Ancak ABD'nin para politikalarının sert biçimde uygulanması ile birlikte dünya çapında borç yükü artarken borçlanma olanakları azalmıştı. Bu durum tüm dünya piyasasında riskli yatırım alanlarından tüketicinin çekilmesine ve tasarrufa yönelmesine sebep olmuştu. Ekonomik belirsizlikler ve borç artışı sebebi ile özel tüketimin düşmesi, arz düşüşü yaşayan ve ihracatta istenen oranları yakalayamayan Çin için yüksek ivmeli büyüme rakamlarının geride kalmasına yol açmış, istihdamda düşüşler yaşanmış ve iş gücünün ucuzlaması sonucunu ortaya çıkarmıştı. Çin'in ticaret fazlası her ne kadar bu sektörlerde kapsamlı bir çöküşe henüz izin vermemiş olsa da Evergrande gibi bazı büyük emlak şirketleri iflas koruma başvurusunda bulunmuş, henüz iflasa yönelmemiş olanlar ise milyarlarca dolar değerinde kayıplar yaşamıştı. Bunun üzerine bu alanda zincirleme reaksiyonlara yol açacak bir çöküşün yaşanmaması adına Çin hükümeti tarafından reform planları ve fon hazırlıkları sağlanmış ve bu çöküş bir ölçüde geciktirilmiştir. Ancak görünen gerçek şudur ki Çin ekonomik büyüme ivmesi büyük ölçüde zayıflamıştır. 2025 öngörülleri, genel bir toparlanma olasılığının güç olduğuna işaret etmekteydi. ABD'nin yeni dönem politikalarının bu çekişmeyi derinleştirecek biçimde gelişmesi halinde ise Çin ekonomisini de kapsayacak şekilde büyük bir resesyon riskini barındırmaktadır. Her ne kadar tedarik zincirleri üzerinden ABD, bir ayrışım gerçekleştirme üzerine hamleler geliştirse de Çin ölçeğinde bir emtia ve hammadde kaynağına erişmek mümkün görünmemektedir. Bu ayrışımı şimdilik Çin teknoloji ürünlerine yönelik kısıtlamalar gerçekleştirerek sağlamaya çalışsa da bir diğer yandan Çin tarafından açılmaya çalışılan yeni ticari alanlara yönelik yaptırımlar hazırlanmaya çalışılmaktadır. Tek Kuşak-Tek Yol projesi gibi projeler üzerine yaptırımların altyapısı oluşturulurken uluslararası platformlarda ABD öncülüğünde iklim anlaşması gibi anlaşmaların içeriği Çin'e yönelik çeşitli kısıtlamaların oluşturulması biçiminde genişletilmektedir.

ABD YENİ YAPTIRIMLARA YÖNELECEK Mİ?

En son IMF tarafından yapılan açıklamaya göre Çin'in büyüme ivmesinde gerileme devam edecek. 2028 yılı için yapılan yüzde 4,6 tahmini büyüme oranının yakalanamayacağı, ancak yüzde 3,5'lik bir büyümenin görülebileceği belirtilmektedir. Elbette bu tahminler mevcut ekonomik parametreler ve politikalar üzerinden hesaplanmaktadır. Bu da yapılan tahminlerin iyimser tahminler olmasını sağlamaktadır. Bu alandaki çekişmenin derinleşmesi ve daha büyük ölçekli yaptırımların hayata geçirilmesi halinde bu öngörüler de değişiklik gösterecektir.

Bugün için özellikle ABD emperyalizmi ekonomik savaşımı tırmandıran politikalar uygulamaktadır. Bunun uluslararası ekonomi için bir tehdit unsuru olmasının esas sebebi ABD'nin dünyanın en büyük mal tedarikçisi olmasıdır. Ek vergi ve yaptırımlar halinde, buna maruz tutulan ülkeler için büyük bir ihracat ve kâr düşüşü öngörülürken aynı zamanda borç yüklerinin de artacağı belirtilmektedir.

Trump'ın son olarak Çin, Kanada ve Meksika'ya yönelik yaptırım tehditleri bu ülkeler için ciddi sonuçlar doğuracaktır. Böylece ABD, ekonomik savaşım içerisinde bulunduğu Çin sosyal emperyalizminin pazara erişimini kısıtlarken Kanada ve Meksika gibi ülkelerin politik yönelimlerini de şekillendirmeye çalışmaktadır. ABD'nin ekonomik saldırılarından AB de nasibini almakta, AB'ye Rusya'ya yönelik ekonomik baskıyı artırması çağrıları yapılmaktadır. Ancak ABD'nin beklentileri, AB'ye Rus emperyalizminden emtia ve enerji akışının büyük olması sebebi ile tartışmalara ve ciddi sorunlara neden olmaktadır. Örneğin, ABD tarafından AB'li emperyalistlere Rusya ile ticaretin zayıflatılması ve gübre gibi çeşitli alımların durdurulması çağrısı yapılırken ABD'nin kendisinin Rusya'dan gübre almaya devam ettiği açığa çıkmıştı. Buradan da anlaşılacağı gibi ABD emperyalizmi, başını kendisinin çektiği ittifak içerisinde dahi yaptırım ve dayatmalarla bu ülkeler üzerindeki etkisini artırmayı amaçlamaktadır. Her ne kadar bu yaptırım ve vergi artırımlarının ABD iç yatırımlarına fon sağlamak ve federal ticaret açığını dengelemek için yapıldığı belirtiliyor olsa da yine mal ticaretine yönelik herhangi bir kısıtlamadan ilk elden zararı iç tüketicinin göreceği yani yüksek enflasyonun

kaçınılmaz hale geleceği belirtilmektedir.

ENFLASYON KABUSU VE RESESYON RİSKİ GERİ DÖNÜYOR!

ABD'nin mal ticaretine yönelik yaptırım ve ek vergi uygulaması enflasyonu artırıp iç tüketimi azaltan sonuçlar doğuracak olmasının yanı sıra son bir yıldır terk edilen sıkı para politikasına geri dönüşün de sinyali veriyor. Pandemiden bu yana, rezerv para birimi doların değerinin artırılması amacı ile uygulanan sıkı para politikasının etkileri henüz devam ederken yeniden bu politikaya dönüşün sinyallerinin verilmesi aynı zamanda emperyalist çekişmenin de ivmesinin artacağına işaret etmektedir.

Amerikan Merkez Bankası (Fed), özellikle teknoloji ve kripto para gibi riskli alanlardaki büyük çöküşlerle parçalı olarak bu para politikasını terk etmişti. Çünkü tasarrufa yönelen tüketici ve kredi olanağı bulamayan yatırımcıların ortaya çıkması, ABD ekonomisi için de durağanlığı getirirken bu alanlarda faaliyet gösteren bankalar ve finans kuruluşlarının da iflas etmesi ile birlikte zincirleme bir finans krizi tehlikesi belirmişti. Çok yönlü risk altındaki piyasada beliren sert faiz indirimleri beklentisini Fed ilk adımda gerçekleştirmiş olsa da bu sürecin ağırdan alındığı eleştirisi yapılmaktadır. Bugün için yeni yaptırım ve ek vergi tehdidi altında Fed'in, yeniden sıkı para politikasına dümen kırmasının en büyük etkisinin elbette yine bağımlı ülkelerde görülmesi beklenmektedir. Birçok ülke yeniden döviz ve borç krizi tehdidi altında kalırken enflasyonun da oldukça sert biçimde geri dönmesi halinde dünya çapında durağanlığın kaçınılmaz olacağı değerlendirilmektedir. ABD yaptırımları ve ek vergileri devreye girerse 2028 yılı için AB ekonomisinde yüzde 1,5 dolayında bir küçülme görülmesi beklenmektedir. Bunun anlamı ise sert bir resesyonun cereyan etmesi olacaktır.

Çin'e yönelik ek vergilerin yürürlüğe girmesi ile tedarik zincirinde bir kez daha kopmaların gerçekleşmesi ve bu alanda da yeniden krize girilmesi olası hale gelecektir. Çin kaynaklı arz kesintisi durumunda yalnızca emtia çıkışı değil, aynı zamanda konteynır üretiminin de durması gibi sonuçlar ile deniz ticaretinin yeniden büyük bir sekteye uğrayacağı öngörülmektedir. Bu durum, tedarik zincirlerinde büyük bir kriz anlamına gelmektedir. Ekonomi pi-

yasalarında yeniden tedirginliğin hâkim hale gelmesi ve yatırımların azalması, iç tüketime yaslanan Çin, Japonya gibi ülkelerin bu dayanağını daha da kırılgan hale getirmektedir.

BAĞIMLI ÜLKELERİ ÇÖKÜŞ BEKLİYOR!

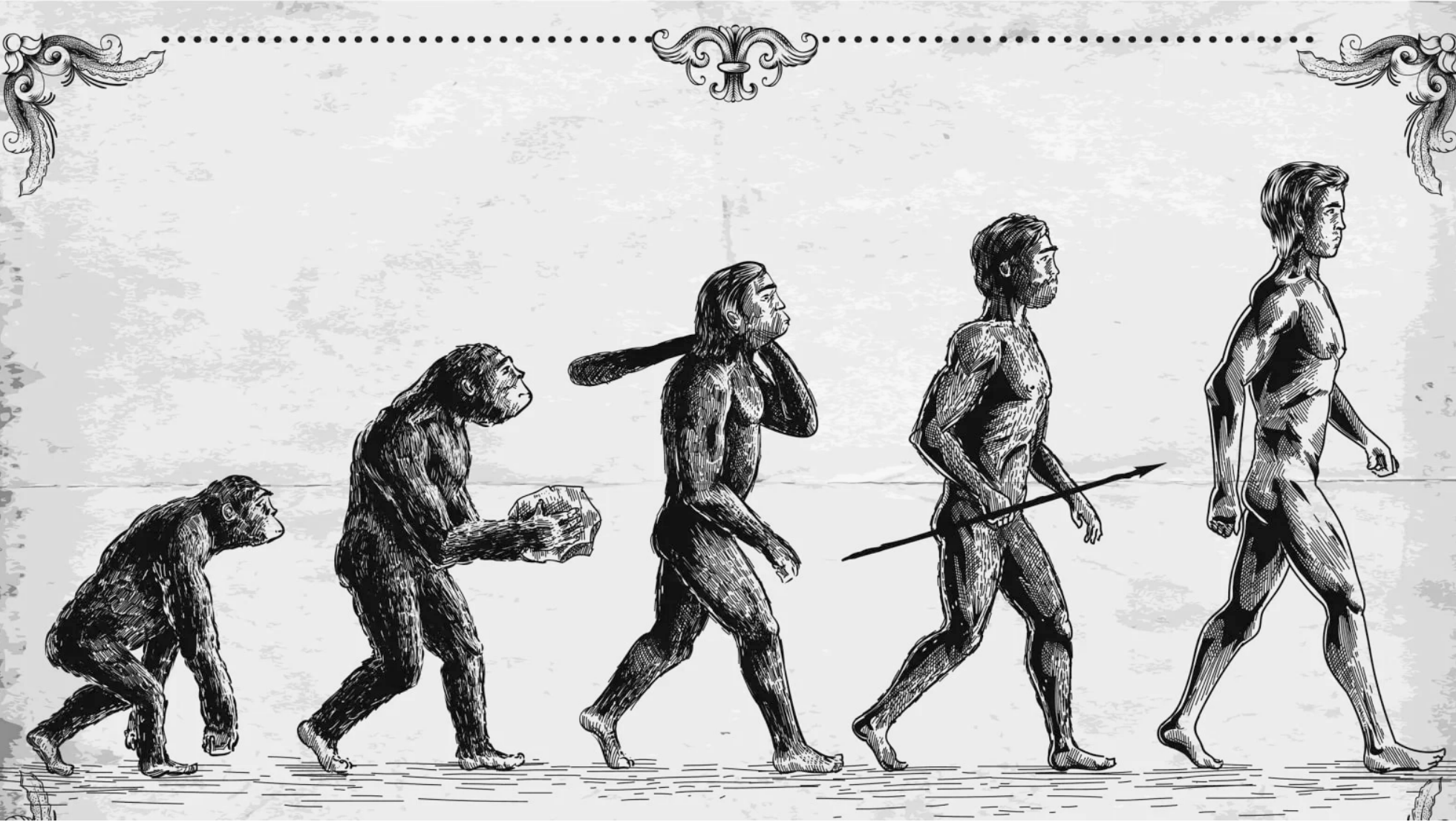
Ekonomi alanındaki emperyalist çekişmenin en büyük faturası ve en ağır etkileri yine bağımlı ülkelerde gözlemlenecektir. Azalan kredi ve likidite olanakları bu ülkelerde yatırım faaliyetlerini olanaksız hale getirmekle birlikte bu ekonomilerin sıcak para girişine muhtaç olmaları sebebi ile çöküşe yol açacak koşullar oluşacaktır. Bağımlı ülkelerin borçlanma olanakları aynı zamanda büyüme oranlarını da belirtmektedir, borçlanma olanakları azaldıkça ekonomik büyüme hedefleri de tutturulamaz olacaktır. Ayrıca doların yerli para birimlerine göre artış ivmesine girmesi, bu ülkelerin borçlarının da katlanmasına yol açacaktır. Bu durum, bağımlı ülkelerde ekonomik aktivitelerin neredeyse durma noktasına geleceğine işaret etmektedir.

Türkiye gibi yarı feodal, yarı sömürgelerde son 10 yılda ivmelenerek yükselen enflasyon henüz yükseliş ivmesini yitirmemişken, yeni bir kriz dalgasının halk için ağır sonuçlar doğuracak olması bir sürpriz değildir. Yani yeni süreç, artık yalnızca tek tek şirketlerin iflas bayrağı çekeceği bir süreç olmayacak, bağımlı ülkeler ekonomik bataklık içerisinde, emperyalizme her zamankinden daha fazla bağımlı hale gelecektir. Aynı zamanda bu süreç, emperyalistler arası çekişmenin sonuçları ile doğrudan yüzleşecek olan dünya halkları için daha fazla mücadele ve direniş zorunluluğunu doğurmaktadır. Bu tablo, bağımlı egemen sınıfların aslında ne derecede güçsüz ve kırılgan olduklarını net biçimde açığa çıkarmaktadır. Onlar emperyalizmin birer kuklası olmaktan ibarettir ve onların hangi politikaları izleyeceğinden bağımsız olarak bu sonuçlar ortaya çıkmaktadır.

Egemen gerici sınıfların güçsüzlüğü, halkın örgütlü mücadelesinin gelişmesi için büyük olanaklar barındırmaktadır. Bu sebeple halka yönelik sömürü ve baskı da artacaktır. Görünmektedir ki halk için bu sistem tarafından parlak bir gelecek olasılığı dahi yoktur, bu sistemin kökünden yıkılmasından başka bir seçenek de yoktur.

BİLİNÇ-MADDE İLİŞKİSİ VE BİLİNCİN EVRİMİ -I

Nöronların Oluşumu ve Bilince Giden Yol

On binlerce yıllık bir tarihe sahip modern toplum, çevrenin akışı içinde sürüklenen değil bu akışı bilinçli bir şekilde yönlendiren organizma olarak diğer canlılardan ayrılmaktadır. İnsan, yaşamdaki her faaliyetinden bilgi edinen, edindiği bilgiyi biriktiren ve gelecek kuşaklara aktarabilen, bu bilgiyi işleyerek tabiata müdahale eden bir canlıdır. İnsan bilinci, maddesel bir olgudur, evrimin sonucu olarak ortaya çıkmış ve kendisi de evrim geçirerek gelişmeye devam etmektedir. Bilinç ortaya çıktığı biçimde kalmamış, ortaya çıkmasına sebep olan koşulların tarihi boyunca gelişmeye zorlanmaya devam etmiştir.

Her ne kadar kapsamlı ve yeterli bir tanımın yapılması mümkün olmasa da bilinç organizmanın, çevresel etkileşimi bilgiye dönüştürerek depolayabilmesi, depolanan bilgiyi işleyebilmesi yani kritik yapabilmesi, elde ettiği işlenmiş

bilgiyi kendi yaşamsal faaliyetlerini geliştirebilmek için kullanmasıdır. Bu becerinin altında ise yüz milyonlarca yıllık evrimsel birikimi yatmaktadır. Bilincin evrimini tanımlayabilmek için, yine bilincin var olmasını sağlayan biyolojik süreci incelemek gerekir. Çünkü beynin ve nöron ağlarının ortaya çıkışının anlaşılmadığı durumda bilincin gelişimini anlamak da zor olacaktır. Bilinci ve akli maddeden, maddenin evriminden ayrıksı algılamamızın temelinde yatan faktörlerden biri de budur. Bu süreç, yüz milyonlarca yıl önce tek hücrelilerin etki-tepki yani bir biçimde ilkel iletişim geliştirmeleri ile başlar.

İlk canlılığın, yaklaşık 3,6-4 milyar yıl önce ortaya çıktığı varsayılmaktadır, günümüzde var olan bakterilerin en eski atalarının da 3,4 milyar yıl öncesi-ne dayandığı belirtilmektedir. Bu süreç, tabiatta var olan maddelerin uzun süreli ve çeşitli biçimlerde, tesadüfi koşullar

altında bir araya gelip dağılmasına yol açan, fiziksel ve kimyasal etkileşimin yoğun olduğu bir süreçtir. Bu fiziksel ve kimyasal etkileşim ilk canlı hücrelerin varlığına yol açmıştır. Bu canlılar çekirdeksiz yani bugünkü prokaryot hücrelerin basit biçimleri ile benzerlikler taşır. Bu hücrelerde, mitokondri gibi zarlı organeller bulunmaz; bu organeller de evrimsel süreç içerisinde ortaya çıkar. Ayrıca bu prokaryot benzeri ilk hücrelerin en önemli özelliklerinden biri mitoz bölünememeleridir. Bu hücreler, kromozomların kopyalanması yolu ile hücrelerin bölünmesi ile yani eşeysiz ürerler. Bundandır ki diğer hücreler ile iletişimleri oldukça sınırlı ve nispeten gereksizdir. Her ne kadar bu dönem için hücreler arası etkileşim sınırlı olsa da zaman içerisinde özellikle hücre faaliyetlerinin ürettiği kimyasal etkiler diğer hücreler tarafından da tüm diğer çevresel faktörler gibi algılanır ve tepki verir hale gelmişlerdir. Bunun

yanı sıra, Kambriyen Patlaması denilen, çok hücreliliğe geçişin hemen öncesinde bu protozoalar arasında yalnızca kimyasal değil elektriksel etkileşimin daha öncesinde başlamış olabileceği düşünülmektedir. Bu etkileşim, hücrelerin bir araya gelmesini ve özelleşme denilen, birbiri ile etkileşimlerinin ve gelişiminin sağlandığı bir evrimsel yol ayrımına girilmesini sağlamıştır. Elbette, etkileşim yolu ile bir araya gelen hücrelerin malzeme alışverişi ve besin elde etmesi zaman içerisinde bu hücrelerin birleşmesine ve çok hücreliliğe adım atılmasına yol açmıştır. O güne kadar canlılık çorak bir durumken bundan sonra muazzam bir çeşitlilikte önü alınamaz biçimde gelişmiştir. Kambriyen patlaması sürecinde, artık gen duplikasyonu yani, hatalı kromozom ikilikleri ortaya çıkmaya başlamış, dolayısı ile bunların çoğalması ile birlikte tür çeşitliliği de artmaya başlamıştır. Yani bir hücre içerisinde artık iki ayrı gen

materyali mevcut olmaya başlamıştır. Aslında bu durum bir komplikasyondur, yani biyolojik hatadır; ancak evrimde bu hücrelerin daha avantajlı bir yer tutmaları sonucu bu hata tek hücreliler arasında daha yaygın görülmeye başlanmıştır. İlk hücrelilerin kimyasal ve elektriksel etkileşimleri ve yine bu etkileşimi en çok geliştirecek biyolojik hataların evrimde avantajlı olması, milyonlarca yıl sonunda onların çok hücrelilere dönüşmesine ve ökaryotların oluşmasına yol açmıştır. Ayrıca bu etkileşimler, aynı zamanda bir ağ yapısı da oluşturmuştur. Çünkü, alınan etkinin tanımlanması ve buna uygun tepkinin geliştirilmesi için bir ağ yapısına ihtiyaç vardır. Bunun sonucunda, ilkel sinir ağları ortaya çıkmıştır. Sinir ağlarına sahip olmadan da elektriksel sinyalleşmeyi sağlayan cam süngerleri gibi istisnalar var olsa da evrimsel süreçte sinir ağlarına sahip canlıların daha yaygın biçimde türleştiği görülmektedir.

Çok hücreliliğe geçiş ile birlikte, elektriksel sinyalleri taşımak ve bu yönlü etkileşimi sağlamak üzerine sinir hücreleri gelişmeye başladı. Evrim, karşılıklı etki ve tepkinin gelişmesine yol açacak anomalilerin baskın hale gelecek şekilde üremesi ile devam etti. Bu gelişim sinir hücrelerinin yani nöronların oluşumunu sağladı.

Sinir hücrelerinin birbiri ile etkileşimi, aksiyon potansiyelleri ile sağlanmaya başlamıştır. Çünkü bazı hücreler, bir pil gibi işleyebilmektedir: Hücre zarının içinde ve dış kısmında doğal biçimde bir gerilim farkı oluşur. Özellikle hayvansal hücrelerin çok küçük olması sebebi ile içinde çok yüksek elektrik yükü birikebilir. Hücre içerisinde bu gerilimin alçalıp yükselmesi olayına ise aksiyon potansiyeli denir. Bu, hücreler arası etkileşimin en önemli aracıdır.

Sinir hücreleri, bu elektriksel etkileşimden en çok etkilenen hücrelerdir. Çünkü basit yapıları buna elverişlidir. Sinir hücresinde tek bir hücre gövdesi yani soma bulunur, dışarıdan gelen elektriksel uyarıyı gövdeye ileten dentritleri ve gövdeden gelen sinyali dışarı hücrelere ileten çıkıntı halinde sinir lifleri yani akson bulunur. Bu aksonlar aynı zamanda beyin sapının da kökenini oluşturmaktadır.

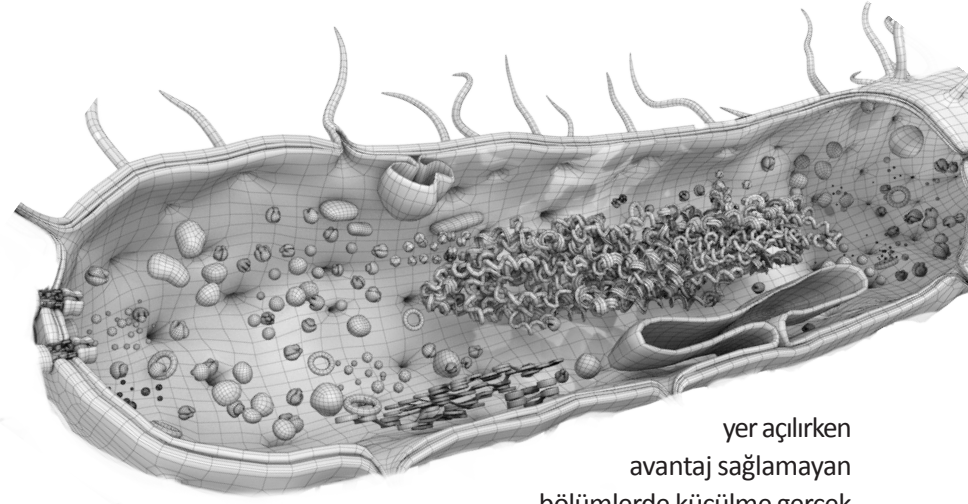
Bu canlıların suda gelişimlerini sürdürüyor oluşları ve artık sinir ağ yapısına sahip olmaları, belirli temel hareketleri kontrol edecek şekilde bir sinir ağı gruplaşmasını ve özelleşmesini

beraberinde getirmiştir. Su içerisinde hareketlerin etkileşimini sağlayan ve buna dair bilgi işleme kapasitesi eden bu özelleşme aynı zamanda ilkel beyni oluşturmaktadır. Ortaya çıkan en eski beyin yapısı arka beyin olarak bilinen ve canlının herhangi bir olumsuz durumda iç yapısını geliştiren bu yeni duruma göre dengede tutacak biçimde ayarlamasını sağlayan organdır. Böylece, sinir ağları merkezi bir yapıya sinyal iletmeye başladı ve bu merkezi yapıda bilginin oluşması için de olanak oluştu. Bilginin işlenerek tepkiye yol açması da bu sürecin devamıdır.

Yaklaşık 300 milyon yıl önce memelilerin karaya çıkması ile birlikte, yeni koşullarda farklı hareketler ve farklı organların gelişmesi tetiklendi. Beyin de bu hareketlerin merkezi olarak gelişimini sürdürdü. Elbette beyin, her canlıda aynı biçimde gelişmiyordu. Hatta aynı dönemde beyni olan ve olmayan canlıların varlığı da söz konusudur, bir merkezi sinir ağının olması da canlılığın tek ve temel şartı değildir. Her türde farklı faktörlerden kaynaklı farklı biçimde bir gelişim ve evrim süreci işliyordu. Örneğin büyük cüsseli dinozorlarda beslenmeyi daha fazla kolaylaştıracak ve kafa bölgesini koruyacak şekilde baş bölgelerinde daha fazla kas ve kalın kemik geliyordu. Dolayısı ile beynin gelişimi kösteklenmiş oluyordu ya da kuşlarda kafa bölgelerinde, daha çok besin bulma ve yakalama olanağını artıracak gaga veya ağız gelişirken, uçmak gibi evrimsel avantajlarını pekiştirecek biçimde daha güçlü veya işlevsel kanatların gelişimini sağlayacak mutasyonların çoğalması ile evrim gerçekleşiyor, beyne değil bu organlarda evrim yaşıyordu. Memeliler için ise farklı bir gelişim seyri görülüyordu.

Çoğunlukla dönemindeki birçok canlıya rağmen daha küçük cüsseli olan ve daha zayıf bir fiziksel yapıya sahip olan memeliler için bir dinozor boyutunda kuvvetli bir çeneye ihtiyaç yoktu, kullandığı besinler kuvvetli bir çene gerektirmiyordu. Ya da kuşlar gibi "havada kalma" gibi komplike davranışları da yoktu, yaşamsal faaliyetlerini tümü ile yerde sürdürüyordu. Memeliler için avantajlı olan, çene ve kafatası kemiklerinin zayıflığını geliştirmiş beyin ile dolduran mutasyonlardı. Çünkü beyin geliştikçe saldırganlardan kaçabilme, avlanabilme ve kamufle olabilme becerileri artıyordu.

85 milyon yıl önce primatların ortaya çıkışı ile birlikte artık komplike beyin

yer açılırken
avantaj sağlamayan
bölümlerde küçülme gerçek-
leşmiştir.

bölümleri de ortaya çıkmıştı. Beyin bir kas yapısı değildir, nöronlardan ve nöronlar arası elektrik iletimini sağlayacak yan unsurlardan oluşan bir yapıdır. Sinir hücreleri omurilik sayesinde vücut içerisinde yayılır, böylece vücudun her bölgesine gerçekleşen etki, nöronlar vasıtası ile merkeze yani beyne taşınır. Primatlar ile birlikte, avlanmayı ve saldırılardan korunmayı sağlayacak biçimde beynin çeşitli yapılarının diğer türlere göre daha gelişkin hale gelmeye başladığı görülmektedir. Ancak tek başına bu, beynin daha işlevli hale gelmesini sağlamaz. Örneğin beyin sapı üzerindeki orta beynin gelişimi görme yetisini artırır, refleks kazandırır. Ancak bir av için bu bölüm sürekli gelişim gösterirken bir avcı için belirli koşullar altında aynı düzeyde gelişim göstermeyebilir. Avın çokluğu avcının bu bölümün gelişimini sağlayacak mutasyonların çoğalmasına ihtiyacını azaltırken avcının çokluğu avın bu bölümü geliştirecek şekilde evrimleşmesini sağlar. Memeliler için geçerli muhtemel gelişme biçimi ikinci versiyondur.

Memelilerin beyninin gelişiminde esasta iki dönem sıçrama yaratmıştır. Birincisi 66 milyon yıl önce büyük cüsseli dinozorların yani memelilerin en büyük düşmanlarının bir anda ortadan kalkmış olmasıdır. Bu dönem, memelilerin hızlı bir biçimde gelişmesine ve yayılmasına olanak sağlamıştır. Sonraki süreç, özellikle o dönemin Afrika'sının büyük ormanlar ile kaplı olması ve primatlara büyük oranda bu alanın ev sahipliği yapması sebebi ile bazı fizyolojik değişikliklerin görülmesine yol açmıştır. Ormanlık alanda avcılar seçebilmek için renkli görme ve beyinde ilgili bölümlerin gelişimi tetiklenmiş, gözlerin öne gelmesi ile çene küçülmeye devam etmiştir. Ayrıca bugün insan beyninin kütlelerinin yaklaşık yüzde 76'sını oluşturan neokorteksin de bu dönemde oluştuğu varsayılmaktadır. Neokorteks, biliş faaliyetlerinden ve motor faaliyetlerinden sorumludur. Yani beynin daha da komplike hale gelmesinin ve davranışların çeşitlenmesinin sonucu-
dur. Bir yandan beyne kafa içerisinde

enerji, körelen organlardan beyne aktarılmış, böylece beynin gelişimi devam etmiştir.

Beynin gelişiminin artarak devam etmesini sağlayan bir diğer olayın, Afrika ve Arap levhaları arasındaki çarpışma ve magma hareketleri ile Doğu Afrika Riftinin oluşması olarak gösterilmektedir. Yaklaşık 8 milyon yıl önce tamamlanan bu rift ile birlikte Doğu Afrika yükselmiş, derin ve kurak vadiler, sarp kayalıklar oluşmuş ve bu alanda yaşayan primatlar bu yeni yeryüzü ve iklim koşullarına uyum sağlamak zorunda kalmıştır. Ormanların olmayışı ve ağaç üzerindeki primatların yere inışı, beynin iki fonksiyon üzerinden gelişmesini sağlamıştır. Birincisi, artık daha uzak mesafeler görülebilmektedir ve dolayısı ile görme ile ilgili bölüm gelişmektedir. Bir diğeri ise daha uzaktaki avcılar veya su ve besin kaynaklarının görülebilmesi için iki ayak üzerinde durulmaya başlanmasıdır. Bu ise beynin denge bölümünün gelişimine katkı sağlamıştır. İki ayak üzerinde duran primat, ellerini de çevredeki nesneleri kullanmakla görevlendirmiştir. Beynin ve bilişsel becerilerin gelişmesine temel olan olgu, ellerin serbest kalmasıdır.

Artık motor ve bilişsel becerilere daha fazla ihtiyaç vardır, çevredeki nesnelerin ava ve avcıya karşı daha etkili kullanılması gerekmektedir, beyin hacminin de neokorteksin de buna uygun biçimde gelişmesi gerekecektir. Son iki milyon yıla geldiğimizde, insan türleri ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu insan türlerinin beyin yapıları birbirinden oldukça farklıdır. Örneğin varlığını en uzun süre devam ettiren insan türlerinden olan Homo Erectusun beyni ortalama bin cm³ büyüklüğe sahipken Neandertal beyni bin 600 cm³ ortalama büyüklüğe sahiptir. Beynin gelişimi farklı türlerde farklı yönlerden devam edebilmektedir, ancak artık nesneleri hareket ettirme ve yaşamsal faaliyetlerinin önemli bir parçası haline getiren insan için durum farklıdır.

devam edecek...

19 ARALIK'TAN BUGÜNE YAŞAMAK DİRENMEKTİR!

19 Aralık 2000'de 22 hapishanede aynı anda, "Hayata Dönüş Operasyonu" adı altında başlatılan saldırıda 28 devrimci tutsak faşist diktatörlük tarafından katledildi.

Devrimci tutsaklar 4 gün boyunca farklı türden kimyasal gaz, silah, iş makine-leri vb. kullanılarak gerçekleştirilen saldırıya karşı direndi. O dönemde yeni inşa edilmekte olan ve "hücre tipi hapishaneler" olarak tanımlanmış F tipi hapishanelere karşı başlayan direnişi katliamla bitireceğini sanan devlet yanıldı. F tipi hücreleri direniş alanına çeviren tutsaklar bugün Y ve S tipi hapishanelere karşı direniyor. Bu yazımızda 19-22 Aralık Katliamını gerçekleştiren anlayışın devam eden saldırılarını ele alacağız. Bu vesileyle 19-22 Aralık'ta direnen, şehit düşen devrimci tutsakları selamlıyoruz.

YENİ TİP TABUTLUK: Y TİPİ

Ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü tutsaklar için inşa edilen Y tipi hapishanelere yalnızca ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin değil hapishanelerdeki idare ve Gözlem Kurullarının kararıyla tutsakların da konulduğu öğrenildi. İkiyüzlü egemenler Y tiplerini inşa ederken "umut hakkı"ndan bahsediyor! "Tehlikeli mahkûm" kategorisine alınan tutsaklar Y tipi hapishanelere sürgün edilmektedir. Örneğin Tutsak Partizan Önder Ergen "ağırlaştırılmış müebbet" olmamasına rağmen Elazığ 2 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesinde tutsakken geçtiğimiz haftalarda Y tipi hapishane olarak bilinen; ama ilan edilmeyen Dumlu 2 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesine sürgün edildi.

Y tipi hapishaneler hakkında şunlar biliniyor: Diğer hapishanelerden farklı olarak 3 katlı inşa edildiler. 3 katında da hücreler bulunuyor. Bu hücreler yaklaşık olarak 12 metrekare kadar. Tuvaleti, yatağı, dolabı yani bir insanın kullanması gereken her şey bu hücrenin içinde. Hücrelerde havalandırma yok, 2. katta bütün katların kullandığı ortak havalandırma alanı var, fakat tutsaklar bu havalandırmaya aynı anda çıkamıyor. Hücreye ait havalandırma olmadığı için tutsaklar hücrelerinden gardiyan

tarafından çıkarılarak 2. katta bulunan havalandırmaya götürülüyor. Havalandırma en fazla 1,5 saat kullanılıyor. Tutsaklar günün 22,5 saatini hücrede geçiriyor. Havalandırmanın, hücreyle doğrudan bağı olmadığı için yağmurdan, güneşten korunacak herhangi bir alanı yok. Hücre kapıları elektronik, acil durumlarda elektronik aksamda yaşanacak bir sorun mahpusların hücrede kilitli kalmasına yol açabilir.

"Dubleks daire", "beş yıldızlı otel" diyerek F tiplerini sunan devlet bugün de Y tipleri için hiçbir şey demiyor! O kadar ki Y tipi hapishanelerin tabelasında "tip adı" dahi yazmıyor. Y tipi olan fakat Y tipi denilmeyen hapishaneler var. Adalet Bakanlığının sitesinde yalnızca 7 tane Y tipi hapishane olduğu belirtilirken en az (henüz açılmamış Tekirdağ Y Tipi Hapishanesi dahil) 14 tane Y tipi hapishane olduğunu biliyoruz. Bu hapishanelerde yaklaşık 300 tutsak tutuluyor. TKP/ML Dava Tutsakları ve Cephe Tutsakları Y tiplerine karşı direneceklerini ilan ettiler. TKP/ML Dava Tutsakları tüm hapishanelerde 5 günlük açlık grevi ile halka "Y tipi hapishaneler kapatılsın" ana talebini sahiplenme ve direnişi büyütme çağrısı yaptı. Cepheli tutsaklar da açlık grevleriyle Y tiplerine dikkat çekerken halkı bu saldırılara karşı mücadeleye çağırıyor.

TECRİT İÇİNDE TECRİT

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar Y tipiyle sınırlı değil. Tüm hapishanelerde BİK yasası gerekçe gösterilerek yayınlar engelleniyor. Tutsaklar toplumdan, birbirlerinden, herhangi bir insandan dahi yalıtılıyor. Dumlu 2 Nolu'daki tutsaklara radyo dahi verilmiyor. Çoğu hapishanede sohbet hakkı çeşitli gerekçelerle gasbediliyor, mektuplar ve görüşçüler "sakıncalı" denilerek engelleniyor. Finans operasyonları ile tutsaklara para gönderen kişiler, akrabaları da olsa gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. En son İHD'li Hatice Onaran tutsaklara para gönderdiği gerekçesiyle tutuklandı. Bunun üzerine İHD Hapishaneler Komisyonu bir kampanya başlatarak Onaran'a para gönderme eylemi gerçekleştirdi. Bu yıl finansal destek gerekçesiyle onlarca kişi ev baskınıyla gözaltına alındı, birçoğu

aylarca süren tutsaklığın ardından tahliye edildi. İdare ve Gözlem Kurulu kararlarıyla tahliyesi engellenen yüzlerce tutsak var. İnfaz süresi dolan tutsaklar bu kurulların keyfî kararlarıyla tahliye edilmiyor: Psikoloğa ve imama çıkmamak, bağımsızlar koğuşunda olmamak, eylemlere katılmak gibi gerekçelerle yaptıklarından "pişman" olmadıkları sonucuna varılıyor. Örgütlü olmak ve bundan pişman olmamak hür iradeyle yapılan bir tercihtir. Bu tercih onurlu tüm tutsaklarındır. Konu ettiğimiz uygulamalar tutsaklara dayatılan tecridin küçük bir kısmı. Devletin psikolojik, ekonomik, fizikî saldırılarla teslim alma, yıldırma politikaları boyutludur. F tipi hapishaneler bunun ilk büyük hamlesiyken saldırılar şimdi Y hapishanelerle daha kapsamlı, komplike bir şekilde devam etmektedir. İnşa edilen yeni hapishanelerin mimarî yapılarına dair çok fazla veri bulunmasa da Y ve S tiplerinin varlığının kanıksatılmaya çalışıldığı anlaşıyor.

DAHA FAZLA HAPİSHANE!

Adalet Bakanı Yılmaz Tunç, Türkiye'de 406 hapishanenin olduğunu açıkladı, neredeyse her gün bir tutsağın cenazesinin çıktığı hapishaneleri "çağdaş infaz rejimine uygun yapılar" şeklinde övdü. 11 hapishanenin yapımının devam ettiğini ve 21 hapishane için ise projelerin etüt edildiğini söyledi.

"Daha fazla hapishane, daha fazla tutsak" motivasyonu hareket eden faşist diktatörlük halkı da çeşitli argümanlarla manipüle etmektedir. Hapishanelerin "vatan hainleri" için olduğu propagandasıyla tacizcileri, çocuk istismarcılarını, hırsızları, halk düşmanlarını devrimcilerle, yurtseverlerle bir tutuyor. Bazen bunu da aşarak bizim, halk düşmanlarından daha "tehlikeli" olduğumuzu iddia ediyor. Öyle olmasa bizim için neden daha "güvenlikli" hapishaneler, ringler inşa etsin? Örgütlü güçten o kadar korkuyorlar ki tek kişilik hücreler inşa ediyorlar, tek kişilik ringlerde hapishaneye veya adliyeye sevk ediyorlar, tek başına havalandırmaya çıkarıyorlar, tek başına açık görüş yaptırıyorlar. İki ya da üç kişi bir araya geldiğinde başına

geleceklerden korkuyorlar! Faşist devlet halkı devrimcilere, yurtseverlere, hatıta insan hakları savunucularına karşı manipüle ederek zehirliyor. Halk, sınıf savaşımında devrimcilere karşı konumlandırılmak isteniyor. "Asmayalım da besleyelim mi" tesadüfen söylenmiş bir laf değildir, bir anlayışın yüz yıldır inşa ettiği aklın dile gelmesidir. Egemenler kendi bekaları için halkın kurtuluşu mücadelesini verenlerin karşısına halkı dikmektedir. Önünü alamadığı ise şudur: Artık yönetemediği halkın her katmanından insanı düşmanlaştırmaktadır. Herkes bir eski tutsak ya da tutsak adayı!

ATEŞ YOKTU AMA YANIYORDUK

Dün 22 hapishanede gerçekleştirilen katliam saldırısı bugün farklı biçimlerde sürmektedir. Hapishanelerden çıkan cenazeler, tahliye edilen ve hemen sonrası yaşamını yitirenler, işkenceyle sakat bırakılanlar... Yaşamın her alanında baskı ve şiddetle kuşatıldık. Bu kuşatmayı ya yaracağız ya yaracağız. 19 Aralık Katliamından sağ kurtulan Hacer Arıkan şöyle diyordu: "Devrim yaptığımız zaman çok güzel olacak her şey, çünkü ben devrime güzelliğimi verdim..." Hacer ve nice kadınıımız, nice erkeklerimiz güzelliklerini, yaşama arzularını, devrimciliklerini koydular bir tuğla gibi devrimimize. Öyle sağlam ki artık bunu yıkacak bir güç yok. Hâlâ ateş yok ama hâlâ yanıyoruz. Devrimciliğin fitratında bir şey varsa eğer bu yanmak, yakmak ve bunun için yaşamaktır. Yanarak yaşamaktır. Zafere mahkûm bir yaşamı seçmektir, buna yazgılı olmaktır.

En zor anlarda dahi zafere olan inancımızı diri tutan şey devrimimizi güzelleştiren yoldaşlarımız, dostlarımızdır. Bugün bizi ve onları buluşturan bu inanç mutlaka zafere ulaşacaktır ve "Sonsuz güzelleşecek dünya/ Biz kurduğumuz zaman" (Gülten Akin)

İSRAİL ATEŞ KESTİ Mİ?

Lübnan Sağlık Bakanlığında yapılan açıklamaya göre İsrail'in 8 Ekim 2023'ten bu yana Lübnan'a yönelik saldırılarında 4 bin 47 kişi hayatını kaybetti, yaklaşık 17 bin kişi yaralandı, bir milyondan fazla insan evini terk etmek zorunda kaldı. İsrail'in saldırıları nedeniyle okullar kapandı, eğitim askıya alındı. Bu süreç içerisinde Lübnan'ın güneyinden Beyrut'a ve kuzeye devam eden göçler ile 610 binden fazla kişinin de Suriye'ye göç ettiği bildirildi.

Tüm bunların ardından savaşa "ara verme" niyeti ile imzalanan anlaşma, 27 Kasım sabahı ABD Başkanı Joe Biden tarafından yapılan açıklamanın ardından yürürlüğe girdi. Lübnan halkı ise hızla evlerine dönmeye başladı.

Anlaşma tarafları arasında Lübnan, İsrail, Lübnan'daki Birleşmiş Milletler Geçici Gücü (UNIFIL) arasında bir mekanizma oluşturuldu. Mekanizmaya, görüşmelerin ardından ABD ve Fransa da dahil oldu. İsrail'in, ateşkes görüşmelerinin başından itibaren Almanya ve İngiltere'nin de mekanizmaya dahil olması yönündeki baskıları karşılık bulmadı. Hizbullah'ın bunu kesinlikle reddetmesi sonucu, mekanizma ABD, Fransa, Lübnan, İsrail ve UNIFIL ile oluşturuldu.

Geriye bakıp hatırlayalım, İsrail Lübnan'a yönelik kara harekâtını hangi hedeflerle başlatmıştı?

İşgal devleti, 1 Ekim'de Lübnan'a dönük kara saldırısını başlatırken Hizbullah'ı bitirme, tampon bölge kurma, askerî yolla kuzeyden ayrılan yerleşimcileri kolonilere geri döndürme hedeflerini ilan etmişti. Ancak ateşkes anlaşmasının gerçekleştiği günün koşullarına baktığımızda görüyoruz ki İsrail, Lübnan'da hedeflerine ulaşamadı. 2 aylık kara harekâtı boyunca 30 km derinlikte bulunan Litani Nehrine ulaşmayı hedefliyorken sınırın 1-3 km ötesine geçemedi. Nasrallah'ın katledilmesi ve Hizbullah militanlarına yönelik suikastların sonrasında hedeflerine ulaşmayı umuyorken zafere ulaşamadı. Ateşkes öncesinde iki günde İsrail'e 420 füze, roket ve SİHA gönderildi. İki kez Netanyahu'nun evini, üst düzey hava kuvvetleri komutanının evini hedef alan roketler işgal devletinin demir kubbe efsanesini yerle bir etti.

Netanyahu'nun aksi yöndeki söylemlerine

rağmen bu ateşkesi İsrail kabinesinde dahi İsrail'in geri adımı atması olarak ifade edenler var. Hizbullah genel sekreteri Naim Kasım, "İsrail saldırganlığı çok ciddiydi ve bizi yaraladı. On gün boyunca kafa karışıklığı içinde yaşamamıza neden oldu. Savaş istemediğimizi, ancak Gazze'yi desteklemek istediğimizi ve işgalin dayatması halinde savaşa hazır olduğumuzu tekrarladık. Hizbullah gücünü ve inisiyatifini yeniden kazandı, komuta ve kontrol sistemini yeniden kurdu ve düşmanın iç cephesini vurdu. İsrail'in kayıpları çok yüksek. Bu savaş 64 gün önce işgal tarafından Hizbullah'ı yok etmek, kuzeydeki 'sakinleri' geri getirmek ve yeni bir Orta Doğu inşa etmek üzerine inşa edildi. Bu savaş sırasında İsrail'de 70 bin değil yüz binlerce yerinden edilmiş insan var. Direnişin efsanevi kararlılığı 'İsrail' ordusunu dehşete düşürdü; politikacılarını ve halkını umutsuzluğa düşürdü" ifadelerini kullandı. Bunun bir ateşkes anlaşması olmadığını, İsrail ordusunun işgal ettiği tüm topraklardan çekilmesi ve Lübnan Ordusu'nun Litani Nehri güneyine konuşlanması anlamına geldiğini vurgulayan Hizbullah, İsrail'in yenildiğini ifade etti. "İsrail'in onayladığı farklı bir taslak olabilir, kontrol edeceğiz" diyen Hizbullah'tan nihai yanıt gelmeden ve Lübnan kabinesine sunulmadan ABD Başkanı Joe Biden tarafından duyurulması da İsrail'in bu anlaşmaya acil ihtiyacı olduğunu doğrular nitelikte.

Netanyahu ise bu anlaşmayı kabul etme nedenleri olarak İran tehdidine odaklanması, askerî güçlere nefes aldırılması, silah stoklarının yenilenmesi, cephelerin ayrılması ve Hamas'ın izole edilmesi olarak ifade etse de iç siyasetteki tartışmalar, kuzeydeki yerleşimcilerin kaçması, ordunun yedek askerlerinin yaşadığı psikolojik kırılmalar ve kuzey cephesinde ciddi kayıplar bu karar üzerinde etkili oldu. Bununla birlikte 1970'lerdeki benzer biçimde beklenen Lübnan halkını birbirine düşürme ve iç savaş taktikleri de boşa düştü. İşbirlikçi Falanjistlerle kurulan ilişkilerin sahaya hiçbir etkisi olmadı. Körfezdeki işbirlikçiler Hizbullah'ın zayıflaması ile ortaya çıkan boşluğu Emel'in doldurması için adım atmaya çalışsalar da Hizbullah ve Emel arasındaki ikilik süreç içinde geriledi. Emel lideri ve Meclis Başkanı Nebih Berri Hizbullah adına müzakereleri sürdürürken anlaşma sonrasında Hizbullah, yaptığı

açıklamada Nebih Berri'ye teşekkür etti. Mezhepler arası çatışmaları artırmak niyetiyle attıkları adımlar, Hristiyan ve Sünni toplulukların Hizbullah'a eleştirileri olsa da halkın direnişi sahiplenilen ve dikkatli adımları ile bu planların da gerçekleştirilmesi ile sonuçlandı. Tüm bu koşullar içerisinde İsrail'in savaşa son vermek ve ateşkeske razı olmak zorunda kaldığını söyleyebiliriz.

ATEŞKES ANLAŞMASININ MADDELERİ

Lübnan içeriği doğrudan paylaşmasa da basına yansıyanlara göre,

1. Karşılıklı Saldırmazlık Taahhüdü: Lübnan'daki silahlı gruplar, İsrail'e saldırı düzenlemeyecek; İsrail de Lübnan'a askeri saldırı gerçekleştirmeyecek
2. Silahsızlanma ve Denetim: Lübnan, Güney Litani'de silahsızlanmayı sağlayarak izinsiz silah ve askeri tesisleri ortadan kaldıracak. Ülkeye silah girişi ve silah üretimini sıkı kontrole alacak.
3. Lübnan Askerlerinin Konuşlanması: Lübnan Silahlı Kuvvetleri, Güney Litani bölgesine ve sınır geçişlerine konuşlanacak, kontrol noktaları kurarak güvenliği sağlayacak
4. İsrail'in Çekilmesi: İsrail, Mavi Hat'ın güneyinden kademeli olarak askerlerini çekecek.
5. UNIFIL ve Uluslararası Destek: BM UNIFIL, anlaşmanın uygulanmasını denetleyecek. ABD ve Fransa'nın da desteğiyle 10 bin Lübnan askerinin bölgeye konuşlandırılması planlanıyor.
6. Üçlü Mekanizma: İsrail, Lübnan ve UNIFIL tarafından, taahhütlerin uygulanmasını izlemek için bir mekanizma oluşturulacak.

Anlaşmadaki yükümlülükler İsrail ve Lübnan'ın meşru müdafaa hakkını ortadan kaldırmıyor. Anlaşma ardından İsrail ve ABD tarafından gerçekleştirilen açıklamalar ise bu durumu dayanak yaparak saldırıların devam edeceğine işaret ediyor. Ateşkes anlaşmasına yönelik tüm ihlaller ABD'ye bildirilecek. Bölgede asker konuşlandırmayan ABD ve Fransa Lübnan ordusuna yalnızca eğitim yoluyla teknik ve malî destek sunacak. Lübnan Başbakanı Necip Mikati

de ateşkes ardından yaptığı açıklamada güneyde güvenliğin tesis edilmesinde tüm sorumluluğun Lübnan ordusuna ait olduğunun ve Lübnan kara, deniz ve hava olmak üzere tüm toprakları üzerindeki egemenliğini korumakta kararlı olduğunun altını ısrarla çizdi.

Anlaşmanın ve uygulanmasının ise birçok çıkmazı var. İşgal devleti ateşkes ardından 13 gün içerisinde Lübnan güneyini hedef alarak, Lübnan hava sahasında İHA'lar uçurarak, evleri patlatarak, topçu atışları ile otobanları hedef alarak, bubi tuzağı ile araçları patlatarak 150'yi aşkın ihlal gerçekleştirdi.

Bunun yanı sıra, anlaşmanın maddelerini, taraflarını, gerçekleştiği koşulları ve hemen sonrasındaki süreci değerlendirmek, bu anlaşmanın neden gerçekleştiğini daha iyi anlamamıza yardımcı olacaktır. Anlaşmanın ardından geçen iki aylık süreçte odak Lübnan üzerinde yoğunlaşmışken İsrail aniden Suriye'ye yönelik saldırılarını artırdı.

Suriye'ye yönelik bu saldırılar, İsrail'in Lübnan'da operasyonlarını yoğunlaştırdığı, Suriye'de ise İran destekli yapılara karşı düşük yoğunluklu yıpratma saldırıları gerçekleştirdiği bir dönemde başladı. Bu süreçte Suriye'nin kuzeybatısındaki, özellikle İdlib'deki gruplar Halep'i yeniden hedef alarak hazırlıklara girişmişti. İsrail'in saldırıları, Suriye'deki İran bağlantılı yapıların hareket kabiliyetini ciddi ölçüde sınırlandırdı. Bunun sonucunda Hizbullah Halep, Hama ve Humus kırsalındaki bazı güçlerini Lübnan'a çekmek zorunda kaldı.

Suriye'deki gelişmelerde İsrail'in oynadığı rol hiç kuşkusuz önemsiz değil. Fakat bu, İsrail'in Lübnan'daki başarısızlığının üzerini örtmemelidir. Hatta mevcut Suriye gerçekliğinde Filistin merkezli direnişin yenildiği, son bulduğu fikrini güçlendiren İsrail "başarısı"nın aslında Lübnan'daki başarısızlığın bir devamı olarak değerlendirilmelidir. Suriye'de halka dayanan direniş çok zaman önce geriletilmişti. Burada Hizbullah'ın işlevinin devrimci olduğu da ileri sürülemezdi. Suriye kaybedilen bir şey yok. Bununla birlikte Lübnan'da direniş sürmekte, Filistin için direniş misyonu taşınmaya devam etmekte...

Hapishanelerde 11 ayda 709 tutsak ve tutuklu yaşamını yitirdi

Adalet Bakanlığı verilerine göre, 2024 yılının ilk 11 ayında hapishanelerde 709 tutuklu ve tutsak yaşamını yitirdi.

Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi (DEM Parti) Van vekili Gülcan Kaçmaz Sayyigit'in 28 Kasım tarihinde Adalet Bakanlığı Komisyonu toplantısında Adalet Bakanı Yılmaz Tunç'a idare ve Gözlem Kurullarının uygulamalarının işleyişine ilişkin sorduğu soruya 5 Aralık'ta cevap verildi. Bakanlık, söz konusu soruya dair verdiği yazılı cevapta, 11 ayda 709 kişinin hapishanelerde yaşamını yitirdiğini aktardı.

"ÖLÜMLER HAK İHLALLERİNDEN DOLAYI ARTIYOR"

Konuya ilişkin değerlendirmelerde bulunan İnsan Hakları Derneği (İHD) Ankara Şubesi Eş Başkanı Ömer Faruk Yazmacı, hapishanelerdeki hak ihlallerinin tarihsel bir intikam duygusuyla uygulandığını söyledi. Yazmacı, "Bakanlık da cezaevlerindeki katliamı yaptığı açıklamalarla onaylıyor. Yaşanan ölümler hak ihlallerinden dolayı artmaya devam ediyor. Hastane hizmetlerinin azalması, ring araçlarının eksiklerinden dolayı hastaneye ulaşamayan mahpuslar ve buna benzer birçok ihlal insanların ce-

zaevlerinde devlet tarafından katledildiğinin kanıtıdır. Bu açıklama katliamın bizzat resmi olarak cevaplanmış halidir. Bunun başka bir açıklaması yoktur" dedi. Yazmacı, "Bu veriler artık eceliyle veya normal ölümle ya da herhangi bir şekilde mahpusun hayatını kaybetmesi ile açıklanabilir bir mesele değildir. Bu tam da dediğimiz gibi bir katliamdır. Bir yıl içerisinde günde iki insanın öldürülmesi bir seri katliam anlamına gelir. Kasım ayına kadar belirlediğimiz 54 tutsağın yaşamını yitirdiği idi. Fakat 709 tutsağın yaşamını yitirdiğini öğreniyoruz" diyerek sözlerine devam etti.

Yazmacı, idare ve Gözlem Kurulu kararlarına da değinerek "Bu karar maddi hukukun vermesi gereken bir karar. Fakat öyle bir durum ki mahpus ceza almış ama mahpusun cezasını infaz ederken pişmanlığın dayatılmasının herhangi bir açıklaması yoktur. Kurul, maddi hukuk konusunu infaza geçiremez. Burada tutsağın pişman olması ya da olmaması konusunda son kararı verenler de yine hâkim falan değildir. Hukuki yönden bağlayıcılığı olmayan idare ve kamu çalışanlarıdır. Dolayısıyla burada hukuk düzlemi değil artık tamamen bir düşman hukuk var" dedi.

7 Maoist gerilla zehirlendikten sonra işkenceyle katledildi

30 Kasım'da Hindistan'ın Telangana eyaletinde yer alan Mulugu ilçesindeki Eturnagaram mandalina bağlı Chalpaka köyünde 7 Maoist gerilla ölümsüzleşti. 7 Maoist gerillanın kimliklerini açıklayan Hindistan Komünist Partisi (Maoist), bir polis muhbiri tarafından gerillaların zehirlendiğini belirtti.

HKP (Maoist) Telangana Eyalet Komitesi sözcüsü Jagan tarafından yapılan açıklamada, 30 Kasım'da ölümsüzleşen 7

Maoistin önce bir polis muhbiri tarafından zehirlendiğini ardından bilinçlerini kaybeden gerillaların polis tarafından katledildiğini duyurdu.

"İŞKENCE SONRASI KATLEDİLDİLER"

Yapılan açıklamada olay şöyle anlatıldı:

"30 Kasım akşamı 7 kişiden oluşan birliğimiz Chalpaka köyünde yer alan Adivasi (yerli halk) köyünü ziyaret etti

ve güvendikleri birinden yemek hazırlamalarını istedi. Ancak önceden polisle iş birliği yapmış olan muhbiri, yemeğe zehir koyarak yoldaşlarımızın bilincini kaybetmesine neden oldu. Bilincini kaybeden yoldaşlar yakalanarak işkenceye maruz kaldı ve sabaha karşı 4'te yakın mesafeden vurularak öldürüldü."

HKP (Maoist) ölümsüzleşen 7 Maoist gerillanın isimlerini şöyle açıkladı:

Kurasam Mangu (Papanna), Badru (Telangana Eyalet Komite Üyesi), Ego-lapu Mallaya (JMWP Bölge Komite Üyesi), Muchaki Andal (Karnakar)

(Illendu Narsampet Bölge Komite Üyesi), Muchaki Bume (Jamuna) (Bölge Komitesi üyesi), Punem Chotu (Kishore) (Bölgesel Birlik-2, Birinci Takım Parti Komitesi üyesi), Kartam Kamal (Bölgesel Birlik-2, İkinci Takım üyesi), Jai Singh (Eturnagaram-Mahadevpur Bölge Birliği üyesi).

9 ARALIK İÇİN BANDH ÇAĞRISI

HKP (Maoist) 9 Aralık'ta gerici Hint devleti tarafından gerçekleştirilen bu katliamı protesto etmek için bandh (genel grev) çağrısında bulundu.

Ali Yılmaz (Parti Üyesi): 1956 yılında Bingöl'ün Kiğı ilçesi Okçıyan köyünde doğdu. Yoksulluk içinde büyüyen Ali Yılmaz'ın devrimci düşüncelerle tanışması uzun sürmedi. Genç yaşta Proletarya Partisinin düşüncelerini benimseyerek mücadeleye atıldı. İstanbul'un Anadolu Yakasında fabrika örgütlenme komitesinde faaliyet yürüttü. Birçok askerî eyleme imzasını atan Ali Yılmaz, İbrahim Kaypakaya'nın katledilmesinde büyük rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı Yaşar Değerli'nin arabasına bomba koyma eyleminde görev aldı.

Halk Ordusunun İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı olarak faaliyetlerini sürdürdü. 30 Kasım 1978'de yine faaliyet yürüttüğü semtlerden Gülsuyu'nda kendi imal ettiği bir bombanın kaza sonucu patlaması üzerine yaralanarak polisin

eline geçti. Yaralı bir şekilde işkenceye alınan Ali Yılmaz halka ve devrime olan inancıyla işkencecilerle kök söktürdü. Ali Yılmaz 13 Aralık 1978'de işkencede katledildi.

Mustafa Şişman (Parti İleri Militanı): Mustafa Şişman 15 Aralık 1978'de Proletarya Partisinin yürüttüğü "MHP, ÜGD Kapatılsın, MİT Kontrgerilla Dağıtılsın" kampanyasının afişlerini astığı sırada İstanbul Mithatpaşa'da fabrika bekçisi bir faşistin silahlı saldırısıyla katledildi.

Ali Kepez (Parti Militanı): Elbistan doğumlu olan Ali Kepez İstanbul'da örgütlendi. 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşunda gecekondu yapımında çalıştı. İstanbul'da muhasebecilik yapıyordu. Daha sonra yurt dışına çıktı. 23 Aralık 1979 tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralandı. Ali Kepez kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

İbrahim Kır (Parti Militanı): Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Yazıören köyünde

doğan İbrahim Kır, ilkokulu köyünde bitirdikten sonra ekonomik nedenlerden dolayı daha fazla okuyamadı. Çalışmak için gittiği İstanbul Kazlıçeşme'de 1975'te işçilik yapmaya başladı. Devrimci düşüncelerle burada tanışan İbrahim Kır, işçiler arasında örgütlenme faaliyetleri sürdürdü. Aralık 1980'de faaliyetlerinden dolayı gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra İbrahim Kır'dan hiçbir şey alamayacağını anlayan işkenceci katiller çareyi onu katletmekte buldular.

Abdurrahman Meral (Parti Militanı): Abdurrahman Meral, yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle Aralık 1993'te yaşamını yitirdi.

POZVENG ŞEHİTLERİ

13 Aralık 1993 tarihinde faşist TC'nin katliam listesine bir yenisi daha eklendi. Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Pozveng köyünde meydana gelen çatışmada havanın kötü olmasından dolayı köye girmek zorunda kalan gerillalardan **Parti Aday Üyesi** Bekir Kürşat Önay,

Parti Militanı Fevzi Koç ile **Parti ileri militanları** Hacı Mustafa Aslan ve Deniz San ölümsüzleşti. Ayrıca 12 yaşındaki Nuray Laço ve 11 yaşındaki Halil Laço kardeşler de TC'nin, gerilla-sivil ayrımı yapmadan sürdürdüğü hava bombardımanında katledildi. Proletarya Partisi daha sonra yaptığı açıklamada Laço kardeşleri devrim şehidi olarak sahiplendiklerini açıkladı. Bu çatışmada TC askerleri de üç kayıp ve onlarca yaralı vermiştir.

İbrahim Karatepe (Parti Taraftarı): İbrahim Karatepe 5 Ağustos 2015'te Yunanistan'da geçirdiği trafik kazasında ağır yaralandı. Aynı kazada kızı Ceren Karatepe'yi kaybeden İbrahim Karatepe, 4 aydan uzun süren yaşam mücadelesinin ardından 12 Aralık 2015'te hayatını kaybetti. Karatepe, İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu (İTİF) kurucu üyeliği, Yönetim Kurulu üyeliği ve başkanlığı, ATİK Genel Konsey üyeliği ve Denetim Kurulu üyeliği gibi birçok görev üstlendi.

başlangıcı arka sayfadadır...

başta İngiltere ve ABD tarafından terör listesine alınsa da her iki ülke egemenleri için "listeye almak için henüz erken, biraz izlemek gerekli" yaklaşımı da daha ağır bastı. Alınan "erken" karar henüz ABD ve İngiliz emperyalistlerinin güvenini kazanmamış olduğu döneme denk geliyor. 2017'de El-Kaide ile olan bağların tamamen koparıldığını açıkladıklarında, "Küresel cihatçı bir hedefimiz yok, Suriye top- rak bütünlüğü içinde bir şeriat sistemi için mücadele ediyoruz" yaklaşımı bir meşruiyet çabasıydı. Ki bu dönem artık ipleri tamamen emperyalistlerin eline aldığı ve yönlendirdiği bir sürece denk geliyordu. 2023 yılında El-Nusra'dan ayrılan, "Cihad İsa el Şeyh" kod adını kullanan HTŞ'nin mali sorumlusu Ebu Ahmet Zekkur, "Colani Bab el-Hava sınır kapısında ABD ve İngiliz istihbaratı ile görüştü. Yabancılar dosyasını onlara teslim etti." açıklamasını yapmıştı. Bu Colani'nin CIA ile ilişkisine dair en önemli veriydi. ABD'de PBS kanalı tarafından yapılan bir belgeselde ABD'nin eski Suriye Özel Temsilcisi James Jeffrey'in, "HTŞ, Amerika'nın İdlib'deki stratejisi için 'değerli bir araç'tır. İdlib, Suriye'nin en önemli yerlerinden biri ve onlar, İdli-

b'deki çeşitli seçenekler arasında en az kötü olanı" yaklaşımı da dikkat çekicidir. Terör listesinde yer alan, kendisi için ABD tarafından 10 milyon dolar ödül konulan Colani'nin aynı belgeseldeki şu sözleri de dikkate değerdir: "Esad rejimi ve DEAŞ tarafından yerlerinden edilmiş milyonlarca insanın barındığı İdlib'i kontrol etmemiz uluslararası anlamda büyük bir görevdir. Bunlar ABD ile ortak çıkarlarımız."

Şimdi biraz daha geriye gitmek lazım. HTŞ olmadan önce, El-Nusra'nın kuruluş aşamasında Suriye'de görev yapan ABD'li bir subayın 2016 yılında Los Angeles Times gazetesine verdiği demeçte, ABD'nin HTŞ öncesi El-Nusra'ya verdiği desteği açıklar niteliktedir. Los Angeles Times'ın haberine göre CIA tarafından El-Nusra'ya gönderilen yüklü miktarda bir cephane konvoyu bir koordinasyon sorunu yüzünden yine bölgede bulunan ABD ordusu tarafından imha edilmişti.

Esad iktidarına karşı geliştirilen "Saldırganlığı Caydırma Operasyonu" ile başlayan ve Şam kapılarında Esad iktidarının devrilmesiyle son bulan sürecin en önemli aktörlerinden olan

HTŞ ve Colani, son hamlesiyle ABD'nin Suriye'de sadece İran merkezli Direniş Ekseni'ne değil, daha da önemlisi en büyük rakiplerinden Rusya'yı sahada acze düşüren bir hamlede en önemli aparatı oldu. Sürecin organizasyonun- dan, teknik-lojistik desteğe, istihbarî bilgilerden teknolojik donanımına kadar ABD ve müttefikleri tarafından eğitilen ve donatılan HTŞ bir yandan hamisi olan güçlerin çıkarlarına uygun bir konum- lanışla, diğer yandan Suriye'de iktidar mücadelesinde bir kazanımla sürecin ilk aşamasında önemli bir rol oynadı.

Bu tablo, HTŞ'nin aynı zamanda mez- hep savaşlarına dayalı iktidar mücade- lesinde özellikle Şii Hilaline karşı İsrail saldırganlığından güç aldığını, ama aynı zamanda yeniden dizayn politikasının aracı olarak harekete geçtiğini/geçiril- diğini gösteriyor.

Kuşkusuz bu tablonun tek öznesi HTŞ değil. Operasyon odası olarak tanımla- nan askerî ittifakta Suriye Milli Ordusu, Ahraru Şam, Ceyşül İzza, Ceyş'ül-Mu- hacirin vel-Ensar, Ulusal Özgürleştirme Cephesi, Türkistan İslam Partisi, Nurettin Zengi Hareketi, Kafkasya'nın Askerleri

de yer alıyor. Bunlardan Suriye Milli Or- dusu, Türkiye'nin "Eğit-Donat-Savaştır" politikasıyla kendi çıkarları gereği Kürt ulusunun bölgedeki kazanımlarına karşı en kullanışlı aparat olurken bölgesel dizaynda ve esas olarak Rusya hege- monyasına karşı da aktif bir rol üstlendi. Öte yandan Durzile tarafından ABD ve İsrail desteği ile oluşan "Suriye Özgür Ordusu"nun güneyden Şam'ı kuşatma hamlesi, HTŞ önderliğindeki kullanışlı figüranların kimler tarafından harekete geçirildiğini gözler önüne seriyor.

Önümüzdeki günler birçok yeni ge- lişmeye gebe olmaya devam edecek. Süreç şimdilik ABD ve İngiltere tarafın- dan şekillendirilmektedir. Elbette yeni iktidarın cihatçı emelleri izin verilen ölçüde karşılık bulacaktır. ABD açısın- dan hangi yöntemle yönetildiği değil çıkarlarının yaşam bulması önemlidir. Şeriatçı yönetime sınırları belirlenerek izin verilecektir. Bunun yaratacağı ka- ranlık günleri öngörmek zor değil. "Ge- çici Hükümet"in tanımladığının aksine, Suriye özgürleşmedi. Bir karanlıktan başka bir karanlığa geçildi.

Hindistan'da yeniden eyleme geçen çiftçilere polis saldırdı

Hindistan'da çiftçilerin yürüyüşünü polis, dikenli tellerle barikat kurarak engellemeye çalıştı. Çiftçiler barikat- ların üzerine yürüdü, polis çiftçilere saldırdı. Çok sayıda çiftçi yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Hindistan'ın kuzeyinde yer Haryana eyaletinde çiftçiler Yeni Delhi'ye doğru yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşü engel- lemeye çalışan polis, Punjab-Haryana sınırında biber gazı ve tazyikli su ile kitleye saldırdı. Saldırıda çok sayıda çiftçi yaralandı. Öğle saatlerinde Pun- jab'tan gelen yüzlerce çiftçi karayolu üzerinde barikatlara yüklendi.

ÖZELLEŞTİRMeye KARŞI YÜRÜYÜŞ

Hayrana, Hindistan'ın önemli tarım eyaletleri arasında yer alıyor. Özellikle küçük-orta ölçekli çiftçi nüfusu yoğun bulunuyor. Ayrıca "modern tarım" tekniklerinin kullanıldığı az sayıdaki bölgelerden biri. Minimum Support Price (MSP) adı verilen, çiftçilere ürün- lerini belirli bir taban fiyatın altına satmamaları için yasa uygulanıyordu. Çiftçilerin yasanın uygulanması tale-

biyle 2020 yılında ilk defa eylemlere başlamıştı. 4 yıl önce bu yasa kaldı- rıldı ve çiftçilerin ürünleri özel sektöre açıldı. Ayrıca artan maliyetler karşı- sında çiftçiye ödenen sübvansiyonlar

yetersiz kalmaya başladı. Çiftçiler de sübvansiyonların genişletilmesini talep ediyordu. Çiftçiler buna karşı yıllardır mücadele yürütüyor. Henüz herhangi bir gelişme söz konusu değil. Gittikçe artan krize karşı da çiftçiler 6 Aralık ve

8 Aralık tarihlerinde yürüyüş düzenledi.

POLİSİN SALDIRISINDA ONLARCA ÇİFTÇİ YARALANDI

yaralandı. Yaralanan 4 çiftçi Rajpura'daki devlet hastanesine kaldırıldı, 2 çiftçi ise başka hastaneler nakledildi. Rajpura'daki devlet hastanesinde görevli Dr. Sonia Jangwal, "Yaraları kritik ancak hayatî tehlikeleri yok." dedi. Çiftçilerin 6 Aralık'taki ilk yürüyüşünde de en az 17 kişi yaralanmıştı.

Çiftçiler, Haryana polisinin yo- ğun saldırısına tepki gösterdi. Özellikle biber gazının ciddi kimyasal içerdiğini belirttiler. Ayrıca çiftçiler, gaz fişeklerinin tarihinin geçtiğini belgeledi.

2020 yılında kurulan Birleşik Çiftçiler Cephesi (Sanyukt Kisan Morcha) koordinatörü Sarvan Singh Pandher, polis saldırısının ardından geri çekilme kararı aldıklarını açıkladı. Pandher, "Bir sonraki hareket tarzımıza çiftçi forumlarının ortak toplantısında karar vereceğiz" dedi. Pandher ayrıca pazartesine kadar süre verildiğini, bu yüzden ortak toplantıda gelecekteki süreçte ne yapacaklarını karar vereceklerini belirtti.

Barikatların önüne gelen çiftçiler, en- gelin kaldırılmasını istedi. Fakat polis, barikatları kaldırmadı. Buna karşı çiftçiler barikatlara yüklendi. Barikata yüklenen çiftçilere polis biber gazı ve tazyikli su ile saldırdı. Polisin saldırısında 6 çiftçi

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20